

SÕELUMINE JUMALA RAHVA SEAS

Vabatõlge samanimelisest Keavin Haydeni venekeelsest raamatust. Välja antud „Elu Allika“ kirjastuse poolt Zaokskis 2006. Originaaltiitel: The Shaking Among God's People. RH Publ. Association, 1994.

SISUKORD

Proloog.....	lk 2
Sissejuhatus.....	lk 3
1. ptk. Kes saab sõelutud ja miks?.....	lk 5
2. ptk. Sõelumise aeg.....	lk 9
3. ptk. Kes peab saama sõelutud?.....	lk 11
4. ptk. Lohe sai vihaseks naise peale.....	lk 18
5. ptk. Kuidas toimub sõelumine?	lk 28
6. ptk. Kohus algas.....	lk 39
7. ptk. Käesoleva aja tõde kui teejuht.....	lk 48
8. ptk. Kuidas seisma jääda sõelumise ajal?..	lk 53
9. ptk. Õigus usu läbi igapäevases elus.....	lk 59
10. ptk. Reformi aabits.....	lk 68
11. ptk. Ülejäänute reform	lk 77
12. ptk. Adventism kõrbes.....	lk 84
13. ptk. Lõppsõna.....	lk 102
Lisa: Isiklik kogemus	lk 104
Lühendid	lk 108

Proloog

(4)

Olles jumaliku juhtivuse all, kirjutab Heebrea kirja autor, „et see, mis kõigub, peab muutuma, sest ta on loodud, et püsiks see, mida ei saa kõigutada“ (Hbr.12:27). Jumal kontrollib ja sõelub oma rahvast pidevalt.

Alates Aadama loomisest kuni tänaseni Jumal katsub läbi neid, kes nimetavad end Tema järelkäijateks.

Kasutades oma tahtevabadust, näitavad inimesed end kas tõeliste või silmakirjalike Jeesuse järgijatena; kas Jumalale ustavate või ebaustavatena.

Kolgata oli äärmiselt raske katsumus Kristuse jüngritele. 1844. aasta „Suur pettumus“ katsus ilmekalt läbi millerlaste liikumises osalejate usu. Nii ka meie, kes tänapäeval nimetame end Jumala rahvaks, seisame vastamisi sündmuste ja asjaoludega, mis suurel määral katsuvad läbi meie usu ja vaimulikud kogemused. E.G.White raamatus „Tunnistused kogudusele“ on silmas peetud just sellist läbikatsumist: „Nüüd Jumal sõelub oma rahvast, katsudes läbi tema eesmärgid ja ajendid“ (4T,51). Käesoleval ajal oleme suures segaduses sõelumise küsimuses. Paljudel on ebaõige ettekujutus sõelumisest või ei (5) mõelda sellele üldse. Teised eitavad sõelumise olemasolu, sest nad kardavad näha oma reaalselt vaimulikku olukorda. Soovides õigustada oma egoistlikku elu, seisavad nad kõheldes vastu selgele tõe. Kuidas see ka poleks, fakt jääb faktiks: sõelumine meie koguduses on lähima aja küsimus. Iga koguduseliige saab isiklikult läbikatsumatud ja siis ilmneb see, mis inimese südames tegelikult on.

Millal toimub sõelumine? Mis eesmärk on Jumalal sõelumisega? Kuidas see toimub? Keda sõelutakse?

Need on tähtsad küsimused, millel on igavikulised tagajärjed. Kui uurime nende küsimuste vastuseid, siis tunnetame selgemalt vajadust koostööks Jumalaga, et olla ettevalmistatud selleks suurläbikatsumiseks. Selle raamatu eesmärk on näidata tõe sõelumise küsimuses ja eriti selle suhet meil, seitsmenda päeva adventistide (edaspidi adventistid) ja meie kogudusega. Palvetan, et see uurimus kinnitaks meie rahva lootust, annaks jõudu ja mehisust.

Sissejuhatus

Elades mõned aastad Läänes, õppisin ma koos mõne vägagi sõltumatu meelelaadiga koguduseliikmega tundma vaidlusaluseid probleeme koguduses. Mõni aeg hiljem

külastas mind kohalik pastor. Ma viisin meelega jutu sõltumatutele liikumistele, eesmärgiga saada teada tema kogemus ja arvamus selles asjas. Pastor ütles, et tema koguduses selliseid probleeme pole ja et ta hoidub sellistest liikumistest. Nimetamata nimesid, püüdsin teda hoiatada, et tema enda koguduse mitmed liikmed pole rahul ei temaga ega kogudusega üldiselt. Pastor kinnitas uuesti, et sõltumatuse vaim võib probleemiks olla kus tahes, aga temale ja tema kogudusele ei kujuta see mingit ohtu.

Kaks aastat hiljem, kui olin lahkunud sellest piirkonnast, jõudis minuni teade, et sõltumatu liikumine röövis sellelt pastorilt koguduse, viies kaasa mitmed tublid liikmed.

Kuidas me ka ei püüaks endale sisendada, et sõltumatute liikumiste probleemi ei ole, peab kogudus avama oma unised silmad nägemaks, et sõltumatuse vaim pole mitte kuhugi kadunud. See püsib aegade lõpuni. Kui üks liikumine lõpeb, algab teine ja iga adventistide kogudus (7) maailmas on selle potentsiaalne ohver. Piisab mõnest või isegi ühest liikmest, et koguduses tärgaks fanatismileek, millele järgnevad kiiresti raskused ja korralagedus. Kaasajal püüavad paljude sõltumatute liikumiste juhid seda leeki pidevalt lõkkele puhuda läbi publikatsioonide, videokassettide ja jutluste. Koguduse juhid ja lihtliikmed peaksid ärkama ja õppima, kuidas ära tunda selliseid mässe õhutavaid isikuid ja kuidas neisse suhtuda.

Tihti töötab põhjuse-tagajärje seos. Mõningatel juhtudel annab adventistide koguduse mitteküllaldane printsiipiaalsus ilmaliku mõju suhtes tõuke ja provotseerib ausaid koguduseliikmeid üle minema sõltumatute poolele. Palun ärge mõistke mind valesti. Sarnaselt täiuslikule ühiskonnale taevas, kus tekkis mäss, võib mässumeel tekkida ka sellises koguduses, mis liigub õigel teel. Siiski on kogudus Issanda poolt pandud vastutama kõigi oma laste teenimise eest

vastavalt nende vajadustele, kaasaarvatud mässu ja vastuhaku vaimu all olijate eest.

Lühidalt, meie seas on tõelised Kristuse sulased, kes peavad võtma enda peale initsiatiivi ja töötama koguduse tugevdamise ja ühtsustamise heaks. Nad peaksid erilise tähelepanuga jälgima, et kogudusse ei hiiliks lõhenemine ja erimeelsused (5T,238). (8)

Üks selle raamatu eesmärke on aidata kaasa ühtsuse tugevdamisele adventistide ridades. “Jumala valitud rahva ühtsus oli tugevasti kõikumas. Jumal pakub pääsemise vahendit” (6T,242). E.G.White kirjeldab seda vahendit *Tunnistuste* 5. köites (lk. 236-238). Kui iga adventist loeks ka ainult seda *Tunnistuste* peatükki ja rakendaks seda oma ellu, siis meie ühtsus saaks kindlustatud. Lühike tsitaat nimetatud peatükist valgustab teie käes oleva raamatu, mida kavatsete läbi lugeda, peamist mõtet.

“Ühenduses on jõud, eraldumises – nõrkus. Kui ajakohase tõe uskujad on ühtsed, siis avaldab see suurt mõju. Saatan teab seda. Kunagi varem pole ta olnud nii resoluutselt tegev kui praegu, et Jumala tõe jääks efektiivse mõjuta ja et selle asemel oleks Jumala rahva seas kibedus ja lõhenemine. Maailm on meie vastu. Populaarsed kirikud on meie vastu, riiklikud seadused saavad ka varsti olema meie vastu. Nüüd, nagu ei kunagi varem, peab Jumala rahvas liituma” (5T,236).

1.peatükk: KES SAAB SÕELUTUD JA MIKS?

(9)

Mõistmaks, mida kujutab endast sõelumine, peame vastama kahele tähtsale küsimusele:

1. Mis on põhiobjekt, mis allub sõelumisele?

2. Mis eesmärgil sõelumine toimub?

Raamatus „Vaimulikud annid“ teises köites (lk.283) on vastus mõlemale küsimusele: „Varsti peab toimuma sõelumine koguduse puhastamiseks“. Vaatame lähemalt mõlemat eluliselt tähtsat küsimust. E.G.White räägib siin sellest, et kogudus saab sõelumise objektiks. Käesoleval ajal omavad adventistid erinevaid arusaamu sellest, nimelt kellest moodustub kogudus. Sõelumise õigeks mõistmiseks peame kindlaks määrama, mida mõeldakse sõna “kogudus” all. Ekslik arusaamine kogudusest viib enesestmõistetavalt ekslikule arusaamisele sõelumisest. (10)

Võitlev kogudus

Sõna *'kogudus'* kasutab E.G.White kahes peamises tähenduses. Esiteks räägib ta “nähtavast kogudusest” (4T, 16); viidates samale, nimetab ta seda võitlevaks koguduseks. Maine kogudus pole aga täiuslik. “Võitlev kogudus pole võidutsev kogudus” (TM,45). Pööra tähelepanu küllaltki tähtsale faktile: kuigi kogudus pole täiuslik, peab Jumal teda ometi oma koguduseks. “Kas Jumalal pole elavat kogudust? Tal on kogudus, kuid see pole võidutsev, vaid võitlev kogudus. Me kahetseme, et koguduses on liikmeid, kellel on puudusi ...Kristuse kogudus maa peal vaevalt et muutub täiuslikuks, aga Jumal ei hävita teda sellepärast. Sel ajal, kui Jumal toob kogudusse tõsiselt pöördunud inimesi, toob Saatan pöördumatuid” (TM,45.46). Palun pöörake tähelepanu sellele, et nähtavas koguduses on kaks gruppi inimesi: “tõeliselt pöördunud” ja “pöördumatud”. Kasutades Piibli terminoloogiat, võime me nimetada neid “nisuks” ja “lusteks”.

Võidutsev kogudus

Kui mõistame õigesti sõna 'kogudus' esimest tähendust, siis võime paremini mõista ka selle sõna teist tähendust. See teeb mõistetavaks nähtamatu koguduse, mis koosneb ainult ustavatest usklikest, (11) mitte ainult adventistidest, vaid kõigist, kes on õigetes suhetes Kristusega, sõltumata nende konfessionaalsest kuuluvusest (vt. GC,390). Lõppude lõpuks nad kõik ühinevad ja moodustavad võidutseva koguduse. Täpne selgitus võidutseva koguduse kohta on antud raamatus "Evangelism": "Võitlev kogudus, olles kinnitanud oma ustavust Loojale, saab võidutsevaks koguduseks" (Ev, 707). Sündmuste tulemusena, mis on seotud rahvuslike seadustega pühapäeva kohta, " mil paljud valevennad eralduvad tõelistest, saavad ilmsiks varem märkamatuks jäänud tõelised Jumala lapsed" (5T,81). Selle sündmuse täpsem aeg on ära toodud järgmises peatükis.

Käesolevat aega arvesse võttes peame mõistma, et praegune Jumala kogudus on nähtav võitleva kogudusena. Olgugi, et praegu koosneb see pöördunud ja pöördumatutest, nisust ja lustest, saab ükskord sellest Jumala võidutsev kogudus, kuhu jäävad ainult täielikult pöördunud inimesed, kes on osutunud ustavaiks oma suhetes Kristusega. See koguduse muutus või puhastamine teostatakse tegevuse läbi, mida me nimetame sõelumiseks.

Eesmärk

Nüüd tuleme teise küsimuse juurde: Milleks üldse on sõelumine (12) vajalik? "Koguduse puhastamiseks," selgitab E.G.White ("Vaimulikud annid" 2. köide,284). Vaatamata E.G.White selgetele kinnitustele püüab tänapäeval üha enam adventiste tõestada, et isegi praegu – veel enne riikliku pühapäevaseaduse vastuvõtmist – nõuab Jumal, et Tema tõeline kogudus koosneks **ainult** täielikult andunud usklikest. Püsivalt oma arvamusele toetudes püüavad nad

samaaegselt näidata, et ülemaailmne seitsmenda päeva adventistide organisatsioon ei ole viimaste päevade Jumala poolt tunnustatud kogudus. Nad ütlevad, et Jumal on juba adventistide ülemaailmsest organisatsioonist ära pöördunud nende ebaustavate liikmete, eriti juhtkonna pärast, ja et praegu Ta suhtleb ainult “vaimuliku nisu” - oma ustavatega – kus nad ka iganes kokku tulevad. Siiski, olukorda loogiliselt hinnates on selgelt näha selle arvamuse ekslikkus. Kui tänapäeval tõeline Jumala kogudus koosneks ainult ustavatest liikmetest, siis milleks on üldse vaja seda puhastada sõelumise läbi?

Tõde seisneb järgmises: sõelumine leiab aset ainult sellepärast, et Jumala koguduses on eba puhtaid, pöördumatuid, ustavusetuid liikmeid ja sellepärast, et Ta peab seda kogudust oma ihuks. Järelikult omandab sõelumise teema pühaliku ja tähtsa kõla, kui inimene tajub, et sõelumine on tähtis sündmus, mis teostab meie ridades nähtava reaalse ustavate eraldamise ebaustavatest. (13) Selle küsimuse tähtsust mõistes ütleme koos E.G.White'ga: “Minu palve, Jumal, on – puhasta oma kogudus” (samas,200).

Oleme Jumalale tänulikud, et kõik on Tema kätes. See suur protsess puudutab igäüht meist ja toob endaga palju muret ja raskusi. Me saame tunnistajateks paljude meile armsate inimeste langemisest. Meie isiklik ustavus saab läbikatsutud kõrgeimal tasemel. Rahustagem end sellega, et usaldame Jumalat talitama kogudusega nii, nagu Tema paremaks peab.

“Jumal sõelub oma rahvast. Ta saab omama puhtaid ja pühi järelkäijaid... Ta on ette näinud vahendi, mis aitab kogudust hoida puhtana. Kui ilmusid ebaausad inimesed, ei võinud nad elada koos Jumala rahvaga.

Nad põlgasid seda avastust ja ei parandanud meelt ... Nad ise eraldasid end Jumala erirahvast, rahvast, keda Jumal puhastab enda jaoks. Meil kõigil on põhjust tänada Jumalat,

et Ta on avanud kogudusele päästmise tee. Vastasel korral tuleks meie peale Jumala viha, kui need ebaausad liikmed oleksid jäänud meiega ... Sedamööda, kuidas läheneme kohtule, ilmneb kõigi tõeline iseloom ja saab avalikuks, millisesse gruppi keegi kuulub. Sõel jätkab sõelumist. Me ei hakka paluma: “Issand, peata oma käsi!” Me ei tunne inimese südant. Kogudus peab saama puhastatud ja ta saab puhastatud (sammas,201).

2. peatükk. SÕELUMISE AEG

(14)

Õige arusaamine sõelumisega seotud sündmuste ajalisest järjestusest annab võtme argumenteeritud seisukoha omandamiseks selles küsimuses. Meil pole õigustust oma võhiklusele sõelumise asjus, kuna Jumal on E.G.White'i teoste läbi selgelt avanud kõik, mis meil vaja läheb. Me võime sõelumise kasvavat tempot võrrelda troopilise tormiga. Suhteliselt nõrk alguses, kogub see jõudu ja energiat vastavalt arengule. Mingil hetkel ründab torm randa orkaani jõuga, purustades elamuid, hävitades elusid ja vara. Alles peale lõplikku lööki võime õieti hinnata kahju, mida stiihia on põhjustanud.

Sarnaselt troopilisele tormile algas sõelumine ka meie koguduses. Paljud selle tagajärjed on nähtavad kohalikul tasandil, vaatamata sellele, et vahel on suur osa kogudusest olnud sõelumise jõu tunnistajaks. Aja jooksul sõelumise kiirus (15) kasvab, kuni see oma hävitava jõuga haarab kogu koguduse. Võime tänada Jumalat selle eest, et Ta ei luba sõelumise tormil hävitada oma lapsi ilma, et oleks andnud vastavad hoiatused ja juhised, kuidas valmistuda sõelumise läbielamiseks. Püüdkem esitada pilti sõelumise alguse, arenemise ja kõrgpunkti kohta selle kronoloogilises perspektiivis.

Juba 1862. a. avaldas E.G.White: “Ma nägin, et saabunud on aeg sõelumiseks” (1T,429). Korduvalt avaldas ta arvamust, et koguduses toimub juba praegu sõelumise protsess. Samal ajal ta tuletas meelde, et sõelumine on ka tuleviku sündmus: “Niipea, kui Jumala rahvas saab pitseeritud ja ettevalmistatud sõelumiseks, see toimub” (BC-EGW,4. köde,1161). Siin osutab E.G.White tulevikule, mil lõplik sõelumine “aset leiab”. Võrreldes käesolevat konteksti teistega, võib järeldada, et ta pidas siin silmas lõplikku sõelumist: see tähendab Jumala rahva viimast läbikatsumist.

Me juba märkisime, et sõelumise eesmärgiks on puhastada kogudus, kui vaimuliku “nisu” hulgast eraldatakse “aganad”. See lõplik eraldamine või koguduse puhastamine toimub erilisel ajamomendil: “Jumalal on ustavad sulased, kes läbikatsumise ja sõelumise ajal tõusevad esiplaanile ... (16) Kaugel pole aeg, kui iga hing saab läbikatsumatud. Metsalise kuju hakkab jõuga meid sundima ... Sellel ajal eraldatakse koguduses kuld räbust” (5T,80,81). Millal toimub see lõplik läbikatsumine? “Siis, kui metsalise märki hakatakse meile jõuga peale suruma”. See tähendab, kui riiklik pühapäevaseadus astub täie jõuga tegevusse. “Pühapäeva pidamine ei ole veel metsalise märgi vastuvõtmine ja see ei toimu enne, kui antakse välja seadus, mis sunnib inimesi kummardama seda “paganlikku hingamispäeva”. Tuleb aeg, mil pühapäev saab katsekiviks, kuid see aeg ei ole veel saabunud” (BC-EGW komm.,7. köide,977). Alles siis tabab kogudust torm kogu oma purustava jõuga.

Täna võime märgata erinevaid liikumisi, mis seavad endale eesmärgiks koguduse lõhestamise. Nad ütlevad, et me elame juba praegu lõpliku sõelumise ajas, et juba praegu eraldab Jumal nisu aganatest ja kutsub oma rahvast adventistide organisatsioonist välja. Vaatamata sellele, et me ei või eitada vaimuliku sõelumise protsessi olemasolu,

peame samal ajal valelikuks igat katset eraldada inimesi kogudusest kahel põhjusel:

1) kui koguduse liiget sõelutakse, siis toimub see sellepärast, et ta on aganate hulgas. Jumalale ustav rahvas ei lahku koguduse ridadest, seda teevad eelkõige usust taganejad (järgmistes ptk-ides vaadeldakse seda küsimust);

2) vaatamata sellele, et koguduseliikmed võivad juba praegu lahkuda kogudusest, (17) on Jumalast ettenähtud aeg, millal "Ta hoolsalt puhastab oma rehealuse". Aeg, millal me oleme kogudusest massilise lahkumise tunnistajaks, ei saabu enne, kui antakse välja pühapäevaseadus (vt 5T,80).

Meie oskus määrata sõelumise aega ja identifitseerida (samastada) neid, kes nimelt jätavad koguduse maha, hoiab ära suure segaduse. See hoiab meid vaenlase kavalate salasepitsuste eest, kelle püüdeks on viia meid kõrvale meie vaimulikust kogemusest.

Me saime teada, millal tuleb sõelumise aeg. Järgnevalt vaatame, kes jätavad koguduse maha.

3. peatükk **KEDA SÕELUTAKSE**

(18)

Võimalik, et küsimus sellest, kes jätavad koguduse maha, on kõige valulisem nendest, mida siiani oleme puudutanud. Enne kui vastata sellele küsimusele, peame tunnistama, et me kõik omame rikutud, petta laskvat inimlikku uhkust. Teiste vigadele keskendumine on alati kergem kui enda piinarikas jälgimine. Ilmselt üks on selge – meie pretensioonid religioossete eeskirjade täitmise osas ei vii Jumalat segadusse. Me võime petta teisi ja isegi iseennast, kuid Jumal teab alati meie tõelist seisukorda. Sellepärast, vaadates seda küllaltki delikaatset küsimust, me räägime nendest tõdedest meid ümbritsevatele inimestele kristliku armastuse ja halastuse vaimus, mitte aga suureliselt ja

hukkamõistvalt. Pidagem eriliselt meeles, et ka meie ise võime langeda oma suhetes Jumalaga (vt. 1.Kor.9:27).

Esimeses peatükis selgitasime, et sõelumise eesmärgiks on koguduse puhastamine. Kogudus ei või

(19) vastu võtta hilist vihma enne, kui ta pole saanud puhastatud anumaks. Võitlevas koguduses on rikutud liikmeid ja Jumal kavatseb neid sõeluda. Kogudus, kuhu jäävad alles ainult ustavad järelkäijad, on siis võidutsev kogudus (Ev,707).

Kelle siis Jumal kõrvaldab kogudusest?

E.G.White nimetab mõningaid gruppe, kes jätavad maha koguduse. Alljärgnevalt on loetelu nendest, kes lahkuvad:

- ennast petvad inimesed (4T,89,90:5T,211,212);
- hooletud ja ükskõiksed (1T,182);
- ahned ja egoistid (EW,269);
- ohvritest loobujad (EW,50);
- ilmalike kalduvustega inimesed (1T,288);
- kergesti kompromissidele minejad (5T,81);
- sõnakuulmatud (1T,187);
- kadedad ja kiuslikud (1T,251);
- keelepeksjad, kes on süüdistajad ja hukkamõistjad (Pilk Üles,122);
- pealiskaudsed, konservatiivsed (5T,463);
- liigsööjad (5T,31,32);
- lõhede tekitajad (Review and Herald, 18.06.1901);
- pealiskaudsed piibliuurijad (TM,112); (20)
- prohvetlikku andi usu kaotanud (3SM,84).

Nagu näete, on toodud loetelu laiaulatuslik. Vaatamata pikale loetelule märkame nende seas kahte gruppi, mille mõju põhjustab erilist kahju tänapäeva koguduse vaimulikule olukorrale. Need on: esiteks ilmalikult meelestatud, kergesti kompromissidele minejad, ja teiseks kadedad, kiuslikud keelepeksjad, alaliselt kõiki süüdistavad ja hukkamõistvad. Mõlemat nimetatud gruppi võib kujutada

Iisraeli kahe suguharuna, keda ei ole nimetatud Ilmutuse raamatu 7. peatükis – Efraimi suguharu ja Daani suguharu. Nendel suguharudel puudub Kristuse Vaim. Mõlemad osutavad puudustele, mida näevad teiste juures, pidades seda tõendiks, et nemad on õiged. Nende alaline vaenulik vaim kahjustab kogudust, kutsudes esile erimeelsust, mis lämmatab koguduses Jumala Vaimu hääle. Neil gruppidel tuleks lõpetada võimutsemine, muidu on kogudus kohustatud nad oma ridadest lahutama. Vaatleme palvevaimus neid kahte gruppi inimesi.

Armastus maailma ja kompromisside vastu

Piibel räägib Iisraeli põhja-kuningriigist: “Efraim on liitunud ebajumalatega – las ta läheb!” (Hoosea 4:17). Ebajumalateenistus oli Efraimile suureks patuks sellepärast, et ta loobus elavast Jumalast. Ta kulutas oma jõudu ja andeid ilmalike rikkuste ja au omandamiseks. “Efraimi pojad” on siiski koguduse juures, kuid nende välimus ja kõnemaneeer (21) on sarnased neid ümbritsevate inimeste riietuse ja kõnega. Meelsasti vaatavad nad samu televisiooniprogramme, mida naudivad ilmalikud inimesed. Nendele pakub suuremat rõõmu suhtlemine mitteusklike kui Jumala lastega. Neid köidab palju aega võttev maailma rikkus ja au, jättes vaid mõningad hetked vaimulikule toidule ja osalemisele Jumala töös. Tulemuseks on, et harva võib kaasaegset Efraimi kohata nädala sees toimuvatel väikeste gruppide palvekoosolekutel. Vaatamata faktile, et “see, kes tegelikult otsib ühendust Jumalaga, külastab palvekoosolekuid” (SC,98). Vähe on neid liikmeid, kes võtavad osa nendest tähtsatest koosolekutest, sest “Efraim” ei soovi selleks oma aega pühendada. Millest tuleneb meie rahva selline suhtumine? “Tunnistused kogudusele” teisest köitest loeme: “Miks religioon köidab nii vähe meie tähelepanu sel ajal, kui maailm valdab meie mõistust, hinge

ja keha? Ainult sellepärast, et kõik meie suundumused on maailma poole. Oleme harjutanud andma kogu oma jõu ja energia ilmalikele tegemistele, mille loomuliku tagajärjena liiguvad ka meie mõtted selles suunas. Sellepärast peavadki kristlased religioosset elu nii raskeks, aga ilmalikku – nii kergeks” (2T.264).

Kõik see on vale ettekujutus Jumalast. Ilmalik kontseptsioon despootlikust Jumalast viib eneseülendusele, enesereklaamile, eneseteenimisele. Kuid Jeesus tuli siia maailma alanduses, otsides mitte kõrgeid kohti, mitte au, (22) mitte omakasu. Kunagi ei olnud Tema eesmärgiks enese teenimine, vaid alati ennastohverdav teiste teenimine. Sellepärast ei tundnud Tema oma rahvas Teda ära. Mida rohkem meie kui Tema järelkäijad, sarnaneme Temale, seda vähem hakkab maailm meid tunnustama ja vastu võtma. “...Sellepärast maailm ei tunne meid, sest ta ei tunne Teda” (1.Jh.3:1.). Nende ilmalikult meelestatud inimeste teine iseloomulik omadus on kergesti kompromissile minek. Neil on kergem muuta või loobuda oma usust maailma heakskiidu saavutamiseks kui taluda teotust, kriitikat või isegi tagakiusamist Jumala töö pärast. Nad ütlevad, et “ajad on muutunud” ja ei võta omaks, et nende päästja Jeesus Kristus “on seesama eile, täna ja igavesti” (Hbr.13:8.).

Sellised konformistid võtavad Piiblist ja E.G.White teostest nimelt sellised tunnistused, mis täpselt nende seisundit kujutavat ja moonutades neid, kohandavad need oma soovi kohaselt. Selliselt omandavad nad vale kindlustunde, mis neid tulevikus ootamatult maha jätab. “Ei ole kaugel aeg, kus iga hing saab läbikatsutud. Metsalise märki hakatakse jõuga peale suruma. Inimesed, kes sammhaaval annavad järele maailma nõudmistele ja kohanduvad ilmalike kommetega, on ennem valmis järele andma võimudele, kui allutama end piinadele, pilgetele, vangistusele ja surmale” (5T,81).

Efraimi sarnaste inimeste lahkumine saab kogudusele olema raskeks katsumuseks, (23) sest nad moodustavad suure osa usklikest. Nende religioon polnud puhas, sest see ei vastanud tingimusele “hoida iseennast maailma poolt reostumatuna” (Jak.1:27.). Kahjuks ei jää nad võidutsevasse kogudusse. “Meie keskel on aganaid, sellepärast oleme nõrgad. Mõningad vennad lihtsalt põimuvad maailmaga. Nende vaated ja tunded pigem harmoniseeruvad maailma vaimuga kui Kristuse järgijate enesesalgamise vaimuga ... Nendel on liiga suur mõju Jumala rahvale ... Need kahestunud hingega inimesed on alati otsekoheste Tunnistuse vastu, sest see paljastab nende isiklikud patud. Sellel ajal puhastatakse need äraeksinud kas täieliku pöördumise tulemusena, saades valgustatud tõele sõnakuulmise läbi, või jäävad maailma, mille nad on valinud, et koos pöördumatute ülestõusmisest osa saada” (1T,288).

Kadedad ja keelepeksjad

Kadedad inimesed, leides vigu teiste juures, näitavad tavaliselt oma välise olemusega, nagu seisaks nad vastu maailmale. Sageli lähevad nad isegi äärmusteni, et seda tõestada. Nad võtavad peaaegu alati osa religioosetest koosolekutest ja on kalduvad seal oma vaateid esitama. Tavaliselt ilmutavad nad aktiivsust erinevatel teenistustel, rääkides andumusega kõrgeleennulisi sõnu. Sarnaselt Jaakobi poeg Daanile, puudub sellistel inimestel tõeline armastus ligimese vastu. (24) Jumal andis Daanile erilise äratundmise ande, kuid too ei kasutanud seda Jumala äranägemist mööda. Vastupidi, ta kasutas seda puuduste otsimiseks. Piiblis on täpselt kirjeldatud tema iseloomu: “Daan on madu teel, rästik raja peal, kes salvab hobuse kandu nõnda, et ratsanik kukub selili.”(1.Ms.49:17.).

Tänapäeval näeme sarnase vaimu tugevat ilmingut adventistide kogudustes. Paljud meie hulgast ei usalda

organisatsiooni, eriti selle juhtkonda. Näib, nagu saadaks iga nende sõna kiuslikkus ja kahtlus. Otsides puudusi ja ilmutades tigiduse vaimu koguduse koosolekute suhtes, annavad nad sellega ennast Saatana kontrolli alla. Hoolimata sellest, et vaid mõnikord on nende sõnad õiglased, loevad nad oma käitumist alati õigeks. Oma suhetes kogudusse, selle juhtkonda ja koosolekutesse jätavad nad arvestamata ühe sisulise elemendi: kristliku armastuse vaimu. “Kristlik armastus õhutab inimest esitama teiste motiive ja tegusid nendele kõige soodsamas valguses. Vajaduseta ei paljasta ta nende vigu; huviga ei kuula ta halba teiste kohta, vaid püüab pigem ette tuua teiste häid omadusi” (AA,319*). Vaatamata sellele, et Pühakirja ja E.G.White prohvetliku teenistuse kaudu hoiatas Jumal selgelt vaenuliku vaimu eest, omavad paljud koguduseliikmed seda ebapäha (25) suhtumist teistesse. Samal ajal peavad nad end Püha Vaimu juhtimise all olevaks. Nad on hukatuse teel. “Andes Jumala töös kohta uskmatusele, kadedusele ja kiivusele, annavad nad end lõplikuks võrgutamiseks Saatana kätte” (3T,328).

Probleem ei ole patu eitamises, mis kogudusse on hiilinud ega selles, et Kristuse ihu ei vajaks parandamist, vaid pigem viisis, kuidas niinimetatud reformaatorid seda ülesannet lahendavad. Kui nad paiskavad välja selle, mida nimetavad “otsekoheseks tunnistuseks”, siis tavaliselt külvavad nad sellega lõhenemist, mitte aga kristlikku ühtsust. Nad kutsuvad ennem välisele kooskõlale selles, mida ise peavad etaloniks, kui südamest tulevale tõelisele ühtsusele, mis on esitatud kristliku armastuse ja alanduse vaimus. Nende sõnadele tähelepanu mittepööravaid loevad nad eksijateks ja käituvad nendega kui usust taganejatega. “Kuid möödunud aastatega on selgunud, et käsutäitmise nime all on kogudusse sisse hiilinud egoism..... Religioosse agaruse katte all võtsid kristliku armastuse koha endale kohutavad lahkkelid ... Kaastunde ja kannatlikkuse asemel

ilmus kriitika ja hukkamõistmine ... Jumal kutsub üles lõppu tegema sellele saatanlikule leiutusele. Südamesolev Kristuse armastus keelab igasuguse rõhumise. Tuletage meelde Kristuse sõnu oma jüngritele, kui nad soovisid, et Ta lubaks neil käskida tuld tulla taevast nende peale, kes vajalikul viisil ei austanud Teda. “Kuid ta pöördus nende poole, keelates neid ja ütles: teie ei tea (26), millise vaimu päralt te olete”(vene k., Lk.9:55). Töötades Päästja heaks, peame endas kasvatama kristlikku ligimesearmastust. Aastate jooksul on ka need, kes väidavad end uskuvat ajakohast tõde, tegutsenud halastamatul viisil, kandes südames vaenu ja tigidust. See mõjutab neid kaasusklikke oma osadusest välja arvama sellepärast, et nende arvates need vennad olid usus puudulikult juurdunud. Nad käitusid nii, nagu Issand oleks neid pannud kohtunikeks ligimese iseloomu üle ... Selle asemel, et läheneda neile, kelle jaoks Issand määras oma töö, astusid inimesed kõrvale, öeldes: “Ma olen sinust püham; ma ei või sinuga vaimulikul tööil koos töötada. Me läheme erinevaid teid pidi”” (R&H 7.01.1902).

Selline suhtumine ja käitumine on sarnane Jehu tegevusele kuningas Ahabi valitsemisajal, mis viis Jumala rahva ärataganemisele. Iisraellased vajasisid manitsust ja hoiatust. Jehu nägi probleemi, kogus enda ümber mõttekaaslasi ja asus Iisraeli reformima. Ta teostas selle töö, kuid mitte Jumala teed mööda! “Inimesed on aeglased omandama õppetunde, et selline vaim, mis ilmnes Jehu tegevuses, ei ühenda südameid ... Jumal ei teinud ühelegi oma töötegijale ülesandeks karistada neid, kes ei kuulu Tema hoiatust või manitsust. Kui Püha Vaim viibib südames, siis Ta mõjutab inimesi nägema oma isikliku iseloomu puudusi ja armulikult suhtuma nõrgematesse kaasusklikesse; andestama nii, nagu ta ise soovib olla andekssaanu. Ta muutub armulikuks (27) ja armastusväärseks nagu Kristus” (BC-EGW, II köide 1038).

Paljusid konservatiivseid adventiste jälitab tänapäevalgi reaalne oht omada sellist vaimu. Nad näevad koguduses kaasaegseid ahabeid, kes soovivad endas säilitada veidi ilmalikkust ja ometi on need ahabid osa Jumala kogudusest. Nähes sellist kiindumust ilmalikkusesse, õhutab Saatan neid ründama, nagu tegi Jehu. Siiski on nad pimedad märkama fakti, et Jumal loeb nende enda olukorda märksa hullemaks. “On inimesi, kelles on kadeduse ja vihkamise vaim oma vendade vastu, aga kes nimetavad seda Pühaks Vaimuks. On kuulujuttude levitajaid, kes süüdistavad, ähvardavad ja mustavad teisi, täites nii oma südamed kurjusega. Andes oma kaaslastele edasi selle meelsuse, kaotavad ka need Püha Vaimu ... See patt on suurem kui Ahabi patt ... Jumal ei saa õnnistada kogudust seni, kuni see pole puhastatud kurjusest, mis laostab mõistust ja hinge”. (Pilk üles,122).

Kahetsemine, aga mitte vastuvaidlemine

Oleme jõudnud aega, mil võitlus nende kahe ülalnimetatud grupiga erakordselt tugevneb. Meie ei eita seda, et need ühe või teise klassi iseloomulikud jooned on kohaldatavad meile. Eitamine segab meid oma elu muutmast. Jumal just nimelt kutsus (28) meid muutustele. Vabandused ja põhjendused, millega end petame, ei oma Jumala juures väärtust. Uurigem oma südant nagu ei iialgi varem – kahetsuse ja alandusega. Hellitades kas kiindumust maailma vastu või usaldamatust ja kriitilist suhtumist inimestesse, võime osutada välja sõelutuiks.

4. peatükk. LOHE SAI VIHASEKS NAISE PEALE (29)

Issand mõjutas seitsmenda päeva adventistide kogudust saama organiseeritud koguduseks. Tähtis on ära märkida

järgmist: Kui James ja Ellen Whiteid, samuti ka teised adventpioneerid, asutasid selle koguduse, siis ei olnud see täiuslik. E.G.White kirjeldas adventrahvast, faktiliselt enne koguduse organisatsiooni moodustamist, laodikeia olukorras olevana. (Ev,107). Järelikult algusest peale polnud adventistide kogudus täiuslik ega eksimatu. E.G.White rääkis, et “eksimatu on ainult Jumal taevas” (TM,30). Ainult üks maa peal tundud kirik on küllaltki enesekindlalt nimetanud end ilmeksimatuks – see on Rooma Katoliku Kirik. E.G.White teadis liialt hästi, et meie kogudusel on vigu. Kogu oma elu kestel ei kinnitanud ta kunagi, nagu oleks Jumal oma koguduse jätnud maha ebatäiuslikkuse pärast. Vastupidi, ta (30) ütles: “Jumala kogudus maa peal vaevalt et saab täiuslikuks, aga Jumal ei hävita teda sellepärast”. (EW,46).

Täna on paljud valmis hukka mõistma adventistide kogudust, mis on Kristuse ihu, ainult selle alusel, mida nad näevad või kuulevad. Need inimesed teevad sama vea nagu Eelija – nad mõistavad kohut Jumala rahva ustavuse üle oma inimlikult puuduliku tajumise prisma läbi. Seitsmenda päeva adventistide koguduses on paljusid, kes oma südames pole nõtkutanud põlvi Baali ees, vaatamata sellele, millist oma loendamatu vormidest see iidol ka ei kasutaks. Hüljates koguduse tervikuna – tähendab see ebaõiglast kohtumõistmist ka seal olevate ustavate üle. Järelikult, kogudes süüdistusi koguduse vastu, tähendab see mitte austada Jumalat Tema pühade näol.

Koguduse autoriteet

Jumal varustas seda vigadega kogudust erilise auga. Juba 1909. a. kirjutas E.G.White: “Jumal määras nii, et Tema koguduse esindajad üle kogu maailma, kes on Peakonverentsile kokku tulnud, omaksid autoriteeti” (9T, 261). Tänapäeval toetavad üksikud mõjukad liikumised

arvamust, et kogudus ei oma enam seda võimu. Sellepärast mõningad inimesed eelistavad olla kogudusest sõltumatud ja on hüljanud selle juhtkonna. Kuus aastat enne oma surma hoiatas E.G.White, (31) et “kui Peakonverentsi sessioonile kogunevad vennad kõigilt misjonipõldudelt üle maailma ja ütlevad välja kindla arvamuse, siis ei peaks keegi jääma kangekaelselt kaitsma isiklikku sõltumatust või mõne inimese arvamust, vaid tuleks alluda kogu vennaskonna otsusele”. (9T,260). Oma elu viimasel kuuel aastal ei lükanud Jumala sõnumitooja kunagi ümber seda kinnitust ega öelnud sellest lahti. Mõningad vennad peavad raskeks asjaks allumist koguduse autoriteedile. “Kuid, -- küsite – kas ma pean nõustuma vendade otsusega, hoolimata oma isiklikust arvamusest? Ma vastan: “Kogudus omab maa peal Jumala autoriteeti!” (5T,107).

Tänapäeval on koguduses juhtivatel kohtadel inimesi, kes väljendavad rahulolematust pöördumata isikute suhtes. Selline rahulolematuus demonstreerib faktiliselt usupuudust. Usupuudust sellesse, et Jumal on tegelikult võimeline teostama oma juhtimist. Piibel ütleb: “Kõigekõrgem valitseb inimeste kuninriigi üle, annab selle, kellele Ta tahab, ja tõstab selle üle kõige alama inimese!” (Tn.4:14.).

Kas siis tõesti me ei näe, et Jumalal on kindel eesmärk kõiges, mis Ta teeb? Ajaloos pani Ta küllaltki tihti pöördumata inimesi üle oma valitud rahva. Ma mäletan Hasaeli (2.Kn.8:12-15.) ja paljusid ebaausaid kuningaid, kes valitsesid Iisraeli üle. Tuletage meelde kas või Jeesust ennast Pontius Pilaatuse ees. Rooma (32) valitseja ütles Talle: “... Eks sa tea, et mul on meelevald sind vabaks lasta ja meelevald sind risti lüüa?” Jeesus kostis: “Sinul ei ole mingit meelevalda minu üle, kui see sulle ei oleks antud ülevalt ...” (Jh.19:10.11.).

Me ei peaks kaotama enesevalitsust isegi juhul, kui meie üle on pandud pöördumata inimesed. Jumal

hoiab kõik oma kontrolli all. Muidugi on meil sobiv selle asja kohta öelda oma sõna, kuid kunagi ei tuleks suhtuda pöördumata juhtidesse selliselt, nagu nende ametikoht ei tähendaks meile midagi. Issand on suurim Õpetlane. Inimeste tegude laboratooriumis demonstreerib Ta järjekindlalt printsiipe, mille olemus on järgmine: kui headuse üle saab võimust kuri, siis teatud aja pärast võidab alati hea. Õiglusel on selline vägi. Selline on peamine õppetund, mida Jumal õpetab kogu Universumile läbi suure võitluse draama.

Selles eksperemendis on Temal veel üks eesmärk. Jumal katsub läbi nende südamed, kes nimetavad end Tema järelkäijateks, et välja selgitada, kas nad kitsastes olukordades ei kaota äkki rahu. Kas nad ei hakka ilmutama mässuvaimu? Kas nad hakkavad kannatlikult ootama, mil Issand päästab neid omal ajal ja viisil? On hädavajalik, et meie seas saaks avalikuks igasugune mässuvaim enne, kui jõuame taevasse. (33) Meil tuleks siiski jääda ustavaks põhimõtetele, kuigi meie arvates on tegemist pöördumata juhtidega.

Jumal ise lubas nendel inimestel võtta vastutavaid kohti koguduses. Kas sõandaksime siis demonstreerida põlgust nende vastu? Pigem tuleks meil kaasa aidata nende pöördumisele, sest kui toimub lõplik sõelumine, siis see puhastab kogu juhtkonna, alates tippudest kuni kõige madalamani (vt. 5T,80). Sellel ajal iga pöördumata juht, võrdselt realiikmega, hülgab niikuinii Jumala rahva.

Sõltumatus

1893. aastal hoiatas E.G.White tõsiselt kogudust sõltumatu liikumise eest. “Ma tean, et Jumal armastab oma kogudust. Seda ei peaks desorganiseerima või lõhestama üksteisest sõltumatuteks osadeks. Sellel pole vähimatki loogikat, nagu pole vähimatki tunnistust, et see juhtub. Need, kes kuulavad

seada vale sõnumit ja püüavad sellega nakatada teisi, saavad petetud ja võtavad vastu uue eksituse, mis viib neid hukatusse. (2SM,68-69). “Jumalal on maa peal kogudus, Tema valitud rahvas, kes peab Tema käske. Ta juhib mitte siin-seal hajali olevaid eksinud gruppe, vaid oma rahvast. Tõde – see on värskendav jõud, kuid võitlev kogudus ei ole võidutsev kogudus”. (TM,61). Pöörake tähelepanu sellele, (34) et White samastab Jumala kogudust “võitleva kogudusega”. Seejärel ta lisab: “Evangeeliumi võrk tõmbab välja nii hea kui halva kala ja ainult Issand teab, kes Temale kuulub” (samas). Nimelt Ta rüütab viimaste päevade võitlevat kogudust väega. E.G.White hoiatas meid kalduvuse eest võtta sõltumatu seisukoht nimelt selles koguduses.

Soovides leida argumenteeritud seisukohta, peame mõistma, et kõik inimesed, kellel on võim ja autoriteet, teevad vigu. “Meie oleme kõik eksijad inimesed ja vajame üksteise halastust, tähelepanu ja andestust” (Meditsiiniline teenistus,211). Juhid, nagu kõik teisedki inimesed, omavad piiratud otsustusvõimet. Kuidas siis tuleks suhtuda neisse, kui nad võtavad vastu otsuseid, mis ei vasta pühendunud juhtimisele?

Loomulikult peame alluma eelkõige Jumalale, mitte inimestele. Palun pöörake tähelepanu ka sellele, et juhtide eksimused ei anna meile õigust puhuda lõkkele mässi ja anarhiat, hüljata oma juhte ja seejärel lahkuda oma isikliku sõltumatu “tükiga”. Sarnane seisukoht on veel üks äärmus võrreldes pimedaga alandlikkusega autoriteedile. See on sama kurss, mida järgisid Korah ja tema poolehoidjad (vt. PP, 395-405). Paljud vennad järgivad nimelt seda suunda, kuulutades, et Jumal on nende poolel. E.G.White räägib meile: “Maailma Lunastaja ei luba toimida vaimulikes küsimustes (35) Tema organiseeritud ja tunnustatud koguduses sellest sõltumatult” (Jutustus Paulus elust,31).

Püüdes püstitada vaheseina reaaliikmete ja juhtkonna vahel, kuulutavad mässajad, et eraldumine on sõelumise tulemus ja kes jäävad kogudusse, on just need, kes faktiliselt on välja sõelutud Jumala võidutsevast kogudusest. Issand on siiski väga selgelt näidanud, kes tegelikult usust ära langevad: “Viimase aja ülejäänute keskel leidub inimesi nagu muistses Iisraelis, kes tahavad tegutseda sõltumatult, ei soovi alanduda Püha Vaimu õpetusele ja ei kuuletu nõuannetele ja manitsustele. Sellised inimesed ärgu unustagu, et Jumalal on maa peal kogudus, mille Ta rüütas väega /võimuga/. Põlates nõuandeid ja etteheiteid, tahavad paljud jääda oma isikliku sõltumatu arvamuse juurde. Järgides seda teed, mis viib hinged õnnetusse ja hukatusse, loobuvad nad kindlasti usust” (3SM,23). Kes siis taganeb usust? Kõik need, kes lähevad oma sõltumatul kursil ja eralduvad tunnustatud Jumala kogudusest.

Paljud liikmed kas ignoreerivad või ei mõista seda, et “võib näida, et kogudus kohe-kohe langeb, kuid seda ei juhtu. Kogudus jääb püsima vaatamata sellele, et Siionist sõelutakse välja patused” (3SM,380).

Esitame uuesti küsimuse: Kes lahkuvad kogudusest? Vastus on: “Siioni patused”. Nad ise langevad ära kogudusest, mis võib näida langemise äärel olevana, aga kunagi ei lange. Sellest ajast, kui Lohe sai vihaseks naise peale (36) ja läks sõdima naise soost ülejäänutega (Ilm.12:17), on vajalikum kui kunagi varem valvata, palvetada ja Pühakirja uurida, et omandada vajalik relvastus intensiivse vaimuliku sõja pidamiseks (Ef.6:10-18.). Vastasel korral ütleb Jumal meist lahti, nagu muitses Iisraeli ajal: “Mu rahvas hukkub tarkuse puudusel...” (Ho.4:6). Ei tohiks kunagi unustada, et Jumalale ustavad on “võitlevas koguduses”. Ustavateks jäävad ainult need, kellel on Moosese meelsus. Mooses ütles, et ta pigem kaotaks igavese elu, kui ütleks lahti kogudusest (vt. 2.Ms.32:31.32.). Sellised isiksused valvavad

kannatlikult ja palvetavad, kuni Issand omal ajal ja omal viisil puhastab oma koguduse, et “seada enese ette kogudus austatuna, nii et tal ei oleks laiku ega kortsu ega muud sellesarnast ... “ (Ef.5:27). Prohvetikuulutus täituks sellel hetkel täht-täheleiselt: “Ja kes Siionis säilib ning Jeruusalemmas järele jääb, seda hüütakse pühaks, igäüht, kes Jeruusalemmas on eluks kirja pandud, siis kui Issand on ära pesnud Siioni tütarde saasta ja uhtunud Jeruusalemmast ta veresüü kohtu- ja põletusvaimuga!” (Jes. 4:3.4.)

Sõda taevas

Saatan kasutab koguduse vastu sama strateegiat, mida ta kasutas kolmanda osa inglite võrgutamisel. Kuidas ta suutis veenda niivõrd paljusid Jumala vahetus läheduses viibivaid pühi olevusi ja (37) alustada sõda Jumala valitsuse ja printsiipide vastu? Lugeses raamatust “Suur võitlus” peatükki “Kurjuse algus” võime tutvuda vaenlase taktikaga. Alljärgnev võrgutuste loetelu on ära toodud selle raamatu lehekülgedel 384-387 (eesti k; orig. 495-498):

1. sisendas rahulolematuse vaimu;
2. varjas oma tegelikke kavatsusi Jumala austamise kätte varjus;
3. äratas rahulolematust Jumala seaduste suhtes, mis juhtisid taevaseid olevusi;
4. veenis ingleid kuuletuma oma tahte;
5. püüdis äratada kaastunnet enese vastu, esitades asja nii, nagu oleks Jumal teda ebaõiglaselt kohelnud;
6. väitis, et tema suurema võimu ja au taotlemise põhjuseks polnud mitte eneseülendus, vaid püüe kindlustada vabadus kõigile taeva elanikele, et selle kaudu viia nad eksisteerimise kõrgema astmeni;
7. kinnitas, nagu oleks Jumal ja Tema poolehoidjad ebaõiglaselt teda hukka mõistnud ja nagu poleks nad

- austanud tema seisukohta, mille tulemusena ta pidi loobuma oma isiklikust vabadusest;
8. siirdus tõe väänamisele ja otsesele valele;
 9. kõiki neid, keda ta ümber veenda ega täielikult oma poole tuua ei suutnud, süüdistas ta ükskõiksuses taevaste olevuste huvide suhtes;
 10. süüdistas neid, kes jäid ustavaks Jumalale mässus, mida ta ise õhutas;
 11. moonutas Kristuse sõnu ja tegusid; (38)
 12. tegeles inglite meelte segiajamisega Jumala tegelike kavatsuste suhtes;
 13. äratas kahtlust Jehoova kõige selgemate väidete suhtes;
 14. esitas Jumala juhtimist vales valguses;
 15. kinnitas, et temal pole midagi ühist mässuga.
- Sellised olid ässitaja halastamatud rünnakud Jumala ja inglite väe vastu. "...Häda maale ja merele, sest kurat on tulnud maha teie juurde ja tal on suur viha, sest ta teab, et tal on pisut aega." (Ilm.12:12).
- "Seesama vaim, mis õhutas mässu taevas, innustab seda ka maa peal. Saatana taktika inimeste juures on sama mis inglite juures" (GC,500). Kas tõesti meie ei näe, et paljusid neist taktikalistest võtetest kasutatakse maa peal ka praegu Jumala juhtimise ja Tema koguduse vastu?

Koguduse puhastamine

"Jumala kogudus maa peal on ühtne Jumala kogudusega taevas. Usklikud maa peal ja pühad taevas moodustavad ühtse koguduse" (6T,366). Paljudel tänapäeva inimestel, kes vaatavad ebatäiuslikku maist kogudust, on raske mõista, kuidas Jumal võib vaadata seda ühtselt täiusliku kogudusega taevas (39).

Kuid kas kunagi ei koosnenud ka taevane kogudus ustavatest ja ebaustavatest liikmetest? Aganad kasvasid ka

taevas. Siiski puhastas võimas sõelumine taevase koguduse. “Ja sõda tõusis taevas: Miikael ja tema inglid sõdisid lohe vastu, ja lohe sõdis ja tema inglid. Ja ta ei saanud võimust ja tema aset ei leitud enam taevas. Ja suur lohe, see vana madu, keda hüütakse Kuradiks ja Saatanaks, kes eksitab kogu maailma, visati maa peale, ja tema inglid vistati välja ühes temaga” (Ilm.12:7-9.).

Olles nüüd maa peal, võttis Saatan uuesti kasutusele sama strateegia, mida ta järgis taevas. “Ja kui lohe nägi, et ta oli visatud maa peale, kiusas ta taga naist, kes oli ilmale toonud poeglapse” (Ilm.12:13). See *naine* kujutab endast Jumala rahvast või kogudust maa peal ja sellest ajast alates, kui Aadam patustas, teeb Saatan talle kahju.

Sellepärast Jumal peabki puhastama maise koguduse enne, kui Ta taasühendab selle taevase kogudusega. See on sõelumise lõplik eesmärk. Ärge kaotage silmist, et Jumal vaatab mõlemat kogudust tervikuna. Ainuke erinevus nende vahel on selles, et taevases koguduses on sõelumise protsess toimunud, maises aga mitte.

Sõda ülejäänute vastu

Oleme üheselt kindlaks teinud fakti, et ebaõiglasel liikmed hülgavad koguduse. (40) Õiged ei lahku kogudusest kunagi (vt. 2SM,380). Mitmed sõltumatud liikumised tegutsevad kahest printsiibist ühe järgi:

- nad kas lahkuvad koguduse organisatsioonist
- või jäävad sellesse, et levitada rahulolematuse seemneid koguduse liikmete seas.

Mässulised liikumised õigustavad oma tegevust väitega, nagu aitaksid nad kaasa õiges asjas. Algul osutavad nad teatud ideaalidele, millele kogudus võib mitte vastata. Seejärel püüavad nad ise neist ideaalidest kinni hoida, et äratada sellega erilist tähelepanu enda isikule kui usu

alalhoidjale. Sõdides nii “õige asja” eest, püüavad mässajad näidata, et Jumal juhib neid erilisel viisil, justkui oleksid nad edukad selles, milles teised koguduseliikmed kaotust kandsid. Sellisel lähenemisel on suur mõjujõud eriti neile, kes otsustavad väliste sõnade ja toimingute järgi, kuid ei kontrolli seda armastuse etaloniga, mis on kirjas 1.Kor. 13:4-6: “...armastus ei suurustele, ei ole iseennast täis ...ta ei rõõmutse ülekohtust ...”

Meil pole vaja järele anda Saatana pettustele ja kavalatele lõksudele. “Sageli ilmub inimesi avaldustega, et neil on sõnum Jumalalt. Aga kui nad ei võitle pimeduse valitsejate ja jõududega, vaid ühinevad nendega ja pööravad relvad koguduse vastu, siis kartke niisuguseid. Jumal ei ole neid volitanud oma sõnumit edasi andma, Ta ei ole seda neile usaldanud” (TM,22,23). Pöörake tähelepanu sellele, et siin on antud (41) hoiatus, kus Jumal keelab meil rünnata “võitlevat kogudust”, vaatamata sellele, et seal on ebaõiglasi liikmeid. Teiste sõnadega: Jumal keelab meil võidelda seitsmenda päeva adventistide koguduse vastu, enne kui Ta puhastab selle ja teeb sellest “võidutseva koguduse”. Aga just nii käituvad inimesed, kes kinnitavad, nagu juhiks neid Jumal.

Kes ka ei hindaks seitsmenda päeva adventistide koguduse seisukorda - kõik nad on Jumala kontrolli all. Meie võimetus seda fakti arvestada viib kas pettumusele või arusaamisele selles, et peame asja enda kätte võtma. 1. Moosese raamatus on kirjeldatud, kuidas Jaakob ja tema ema Rebeka otseses mõttes võtsid asja enda kätte, et hankida esmasünniõigus. Olgugi, et Jumal oli lubanud anda selle õnnistuse Jaakobile, katsus Ta nende usku sellega, et lubas tulla selliseid olukordi, kus esmasünniõiguse saaks näiliselt Eesav. Kaotanud usu sellesse, et Jumal hoiab kõik asjad oma kontrolli all, ilmutasid Jaakob ja Rebeka kannatamatust. Tulemuseks järgnes palju nukraid aastaid, palju halbu

tundeid ja valus lahusolek kõigile sündmustes osalejatele. Õppigem nende kogemustest, kui jutt käib töotustest, mida Jumal on andnud oma rahvale viimaste päevade kohta.

5. peatükk KUIDAS TOIMUB SÕELUMINE? (42)

Oleme juba arutlenud selle üle, et kaasaja kogudus nagu Jumala rahvas kõigil aegadel, vajab puhastamist ja et sõelumise eesmärk ongi selle ülesande lahendamine. Jumal on tõotanud meile, et “kogudus peab saama puhastatud ja ta saab puhastatud” (“Vaimulikud anded” 2 osa, 201).

Kuidas Jumal seda teeb?

Kas Ta on andnud sellele küsimusele vastuse, et võiksime teadlikult töötada koos Temaga või oleme jäetud pimedusse? Piiblis on öeldud: “Tõesti, Issand Jehoova ei tee midagi ilmutamata oma nõu oma sulaseile prohvetitele!” (Am.3:7). Peame olema tänulikud Jumalale, et Ta on avaldanud, kuidas toimub sõelumine meie ridades.

Vanasti ja paljudes maailma osades praegugi eraldavad inimesed aganaid teradest rehepeksu ja sõelumise teel. Alguses nad peksavad viljapäid või lasevad neid kabjalistel loomadelt tallata või nende peal vankriga sõita. Seejärel viskavad nad teri üles, lubades mõõdukalt tuulel (43) mittevajalikud aganad ära kanda ja puhastatud teradel rehealuse põrandale tagasi langeda.

Jumala prohvetid kasutasid sõelumise protsessi, illustreerimaks Tema koguduse puhastamist. Nisu ja aganad jäävad kokku ajani, kuni koguduses ei ole alanud sõelumine läbikatsumiste ja võitluste teel. Tuleb aeg, kui valeõpetuse tuuled, võitlus ja tagakiusamine kannavad “aganad” kogudusest ära, jättes rehealusele täielikult valminud “nisuterad”. Sarnaselt sellele, et enamikel juhtudel oli

sõelumine Palestiinas õhtuti, kui oli soodsalt mõõdukas tuul, saabub ka suure osa koguduseliikmete sõelumine siis, kui tagakiusamise pimedus kogudust sõelub. Vaadake mõningaid reaalseid meetodeid, mille abil Jumal oma rahvast puhastab. Rääkides sellest, et Jumal kasutab allpool loetletud meetodeid, pean ma silmas järgmist: Jumal lubab olukordadel meid läbi katsuda, nagu see oli Iiobi puhul.

Sõelumine kiusatustega

Kiusatuste kohta ütleb Piibel: “Ärgu ükski kiusatuses olles ütlegu: “Mind kiusab Jumal!” Sest Jumalat ei kiusata kurjaga ja tema ise ei kiusa kedagi. Aga igäüht kiusatakse, kui tema enese himu teda veab ning ahvatleb” (Jak. 1:13.14). “Teid ei ole tabanud veel muud, kui inimlik kiusatus; aga ustav on Jumal, kes ei lase (44) teid rohkem kiusata, kui te suudate kanda, vaid ühes kiusatusega valmistab ka väljapääsu, nõnda et te suudaksite kanda” (1.Kor. 10:13). Mõlema kirjakoha põhjal saame selguse kiusatuse olemusest. Jumal ei ole kiusaja. Pigem Ta annab meile jõu kiusatuse äravõitmiseks. Nimelt sõelumise ajal vajame püsijäämiseks vaimulikku jõudu.

“Kõiki katsutakse läbi. Kiusatus, mis on sõelumiseks, näitab, kes on tõeline kristlane” (GC,625). Protsess kestab. Saatan teab hästi meie päritud ja omandatud patuseid kalduvusi. Ta loob oskuslikult kiusatusi, mis tema arvates on eriliselt kõige ahvatlevamad meie iseloomule ja isiksusele. Seepärast on väga tähtis, et mõistaksime oma südame kalduvusi ja patuseid himusid. Jumala plaan – avada meie loomupärased kalduvused – on osa eeluurimiskohtust, mille olemust uurime viimases peatükis. Nüüd vaatame üksikuid spetsiifilisi meetodeid, mille abil meid allutatakse läbikatsumisele sõelumise ajal.

Kiindumus maailma vastu

E.G.White ütleb meile, et “maailm – see on vahend, mis sõelub kogudust ja katsub läbi koguduseliikmete tõelisuse. Maailm pakub ahvatlusi. Nende vastuvõtmisel aga minetab usklik kooskõla oma usuga.

(6BC-EGW,1102). (45) Jeesus ise ütles: “Ükski ei või teenida kahte isandat...” (Mt. 6:24). Jumala Vaimust juhitud ütleb Jakoobus: “...Kes nüüd tahab olla maailma sõber, see saab Jumala vaenlaseks”

(Jak. 4:4). Oleme juba analüüsinud koguduseliikmete olukorda, kes teenivad iseennast ja maailma. Kuid vaadake seda fakti, et igaüks meist, sõltuvalt oma langenud olemusest, omab isikupärasest kalduvusest jälgendada maailma ja käia selle teedel. Peale selle oleme kõik mingil määral õpetatud ja kasvatatud teostama maailma teenimist läbi ühiskonna ja inimeste, kellega suhtleme.

Veel enam. Täna on saanud eriti meeldivaks ja isegi mugavaks järgida ilmalikke tavasid ja ilmalikku eluviisi. Televisioon avaldab enam kahjulikku mõju kui ükski teine XX sajandi leiutus. Vähesed väldivad selle demoraliseerivat mõju. Isegi nende seas, kes on saanud kristliku kasvatusena, on maailm märgatavalt oma positsioone tugevdanud.

Paljud adventistidest lapsevanemad on paljugi ohverdanud, et oma lapsi hiilgavaks karjääriks selles maailmas ette valmistada, aga eraldanud vähe aega ja tähelepanu igaveste väärtuste kasvatamiseks. Õige, meie lapsed peavad saama hariduse, et teenida endale elatist, kuid kas see peaks olema peamine eesmärk? Mille peale lähevad meie tegelikud kulutused ja ohvrid? Kas selleks, et valmistada oma lapsi edukaks karjääriks siin või aidata neil valmistuda teenimiseks (46) taevastes õuedes? Peame endale teadvustama, et niinimetatud kristlik kasvatus võib varjata isegi ebapühi soove ja ambitsioone.

Tõstan küsimuse, vaatamata sellele, et asi on selge: Maailmast kogudusse tulnute iseloomu on siiski juba

mõjutanud maailm. Väga sageli need, kes on kasvanud krislikus seitsmenda päeva adventistide koguduses, arvavad, et maailm ei avalda neile mingit mõju. Nad näiteks võtavad iseenesest loomulikuna arusaama, et kuivõrd adventismil on teatud kindlad tavad, siis võivad need automaatselt teha neid Jumalale vastuvõetavaks. Sarnane lähenemine loob Saatanale soodsa pinnase oma võrgutuskunsti ilmutamiseks. Peame alati meeles pidama, et “ahnus, egoism, rahaarmastus ja kiindumus maailma peab olema lõpetatud hingamispäevapidajate ridades. Need pahed hävitavad Jumala rahva hulgas ohverdamise vaimu. Ahned inimesed ei anna endale aru, et ahnus kasvab märkamatuks, kuni on nendes täielikult juurdunud ja nende langemine on nii ilmne, nagu Aakani langemine” (vt. Jos. 7. ptk.; 1T,140).

Paljud ütlevad, et sellest ajast, kui E.G.White ütles need sõnad, on ajad muutunud. Ajad on tõesti muutunud, kuid inimlik olemus mitte; pole muutunud ka Jumala suhtumine maailma. Sellepärast ei peaks suhtuma kergelt maailmasse kiindumise küsimusse. Uurigem palves oma südant, et näha (47), kas midagi sarnast pole meis endis. Vastasel korral tuleb sõelumise ajal ilmsiks kogu meie armastus maailma vastu.

Õnnistus ja õnnetus

Saatan püüab meid sõeluda veel ühel viisil ja nimelt: viia meid jõuga äärmuslikesse olukordadesse. “Heategevus suurendab tõe tunnistajate ridu, ebasoodsad olukorrad aga peletavad neid kogudusest” (4T,89). Soodsate olukordade korral koguduseliikmed võivad entusiastlikult tunnistada oma veendumusi, kuid olles silmitsi õnnetustega, loobuvad paljud usust. Järelikult ka raskused teevad kindlaks uskliku inimese tõelised väärtused.

Kuigi kellelegi ei meeldi õnnetus, kas peaksime siis Jumalalt paluma ainult õnnistusi? Muidugi mitte!

Õnnistustes võib peituda ka oht. “Raskused ja vastupanu võivad tekitada kurbust, kuid vaimulikule elule on siiski ohtlikum majanduslik õitseng ja heaolu. Kui inimesed ei allu pidevalt Jumala tahte, kui neid ei pühitse tõde, äratavad edu kindlasti loomuliku kalduvuse upsakusele” (PK,60*). Tähendab, hädaoht ähvardab meid kahelt poolt: kaotada usk õnnetuses, mures või kaotada usk muretus heaolus.

Seda ohtu võib vältida, kui järgida apostel Pauluse eeskujuga: “.. sest ma olen õppinud olema rahul sellega, mis mul on. Oskan elada vähesega ja oskan elada külluses (48), olen kõigega ja kõigi olukordadega harjunud: nii olema söönud kui ka nägema nälga, elama nii külluses kui ka puuduses. Ma suudan kõik temas, kes mind teeb vägevaks” (Fil. 4:11-13). Tõeline rahulolu – see on selline mõistuse seisund, mida ei saa miski ega keegi mõjutada. See omandatakse ainult alalise ühenduse läbi Kristusega, läbi oma mõtete keskendamise Tema peale. Me ei tohi lubada olukordadel mõjutada oma usku, kuid peaksime olema järjekindlad oma kristlikus kogemuses, sõltumata sellest, mis toimub meie ümber.

Väärteooriad

Issand ilmutab erilist huvi seitsmenda päeva adventistide koguduse vastu, sest Ta on valinud tema nende viimaste päevade tõe hoidjaks. Meil on väärrikas pärand fundamentaalsete uskumuste näol ja jumalik ülesanne jagada oma usku kogu maailmas.

E.G.White hoiatas meid: “Saatan hakkab esitama erinevaid teooriaid, et vaid moonutada tõde” (6T,129). “Kõikvõimalikke fantastilisi valeõpetusi jutlustatakse inimeste poolt, kes arvavad, et neil on tõde” (2SM,25). Kes püüab meie rahvale külge pookida valeõpetusi ja -doktriine? Saatan tegutseb inimeste kaudu, kes on omas kindlad, nagu

oleks neil uus või täiendav tõde või originaalne tõlgendus.
(49)

Miks lubab Jumal kogudust nende valeõpetustega üle ujutada? Mõned kaasusklikud teevad kiirustades järelduse, et Jumal on koguduse maha jätnud ja kuivõrd Jumal on koguduse maha jätnud, siis peaksid ka nemad tegema sedasama. Pühakiri kutsub meid lahkuma religioosest organisatsioonist ainult sel juhul, kui see osutub vaimuliku Baabülioni osaks. Kas Jumal loeb seitsmenda päeva adventistide kogudust Baabülioniks ainult selle alusel, et selles on üksikud isikud, kes esitavad valeõpetusi? Ei, ainult sellised õpetused nagu pühapäeva pidamine jumalakummardamise päevana, hingesurematuse õpetus ja teised “ketserusega suguluses” olevad õpetused “pööravad koguduse Baabülioniks” (2SM,68; TM,61). E.G.White ütleb samuti, et ainult Peakonverentsi otsust, mis on vastu võetud korrakohasel sessioonil, võib vaadata kui koguduse ametlikku seisukohta (vt. 9T,260,261). Selleks, et seitsmenda päeva adventistide kogudus saaks Baabülioniks, on vaja, et meie ülemaailmse vendluse esindajad võtaksid ametlikult vastu usust taganemise õpetuse. Ainult sellisel juhul pöördub Jumal ära oma kogudusest ja kutsub oma rahvast sellest välja.

Küsime siis uuesti: Miks Jumal lubab väärdõpetustel tungida meie ridadesse? Sellepärast, et Ta taotleb kahesugust eesmärki.

Esiteks, lubades valeõpetustel kogudusse imbuda, kutsub Jumal oma rahvast ärkama. (50) “Jumal äratas oma rahva; ja kui teised vahendid ei aita ja koguduses on valeõpetused, mida külvavad inimesed, siis eraldatakse terad aganatest” (5T,707). “Issand soovib, et tõde oleks tõstetud esiplaanile ja saaks uurimis- ja arutlusaineks isegi siis, kui suhtume sellesse põlglikult. Inimeste mõistust on vaja äratada; igasugune võitlus, igasugune moonutamine,

igasugune püüe piirata südametunnistuse vabadust on Jumala käes vahend mõistuse äratamiseks, mis muidu jääks äratamata. (“Õnneliku elu saladus”,38). Issand teab, et Tema rahvas ei ole ette valmistatud tulevase kriisi vastu. Ta näitab, et kui me ei hakka hoolsalt Piiblit uurima, siis katsumuste ajal me ei jää seisma. “Ainult need, kes oma meeled on kindlustanud Piibli tõdedega, jäävad püsima viimases suures võitluses”(GC,593,594). Jumal lubab valeõpetusi ja isegi lugupidamatust piibellike tõdede suhtes, et äratada õppima neid tõdesid, mis Tema kavatsust mööda valmistavad meid Jumala pitseri vastuvõtmiseks (vt.4.BC EGW,1161).

Jumal lubab valeõpetusi tulla veel sellel eesmärgil, et avada oma rahva tõeline meelsus või seisukoht usuküsimuste suhtes. Inimesed reageerivad väärteoriatele tavaliselt nii, et valivad kahest äärmuslikust viisist ühe.

Esimene seisneb selles, et pealiskaudselt mõtlevad inimesed võtavad igat sensatsioonilist ideed tõena. “Kui toimub raputamine (51) valeõpetuste sisseimbumise näol, siis need pealiskaudsed lugejad ei ole milleski kindlad ja sarnanevad pudenevale liivale” (TM,112). Need isikud saavad haavatavaks, neid paeluvad igasugused valeõpetuste tuuled. Nad sarnanevad aganatele, mille tuulehiil rehealuselt ära kannab. Omal ajal Paulus hoiatas selle eest: “Ja teie eneste seast tõusevad mehed, kes kõnelevad pööraseid asju, et vedada jüngreid enese järele” (Ap.20:30). Kas me pole mitte ajaloos näinud selliseid valeõpetajaid, kes tõusid meie keskelt, et endaga kaasa viia koguduseliikmeid sõltumatutesse liikumistesse (näiteks Ballenger, “Karjase sau” ja Brinsmid)? E.G.White räägib nendest ja teistest, kes neid järgisid, et see tee viib hukatusse (vt. 2.SM,69). Kas pole mitte leidnud kinnitust E.G.White väljaütlemised selles, et iga liige või iga grupp, kes heidab väljakutse organiseeritud kogudusele, läheb tegelikult hukatusse? Kas tõesti need, kes tänapäeval meie keskel võitlevad

sõltumatuse eest, ei näe, et nende kurss viib neid võitlema organiseeritud koguduse vastu?

Teine äärmus seisneb selles, et paljud, tundes tõde, ilmutavad ebakristlikku vaimu vendade vastu, kes on sattunud eksituse konksu otsa. Nad tekitavad koguduses saatanliku lahinguvälja ja süüdistava meelsuse ega püüa paranemist tasase vaimuga (vt. Gal.6:1). Kui nad jäävad selle meelsuse juurde, siis tähendab see isikliku usuühenduse katkemist. Aga ilma tugeva (52) usuta on tõenäoline, et valeõpetuse tuul viib nad kogudusest ära.

Mõlemal juhul avab inimeste reaktsioon nende tegeliku olemuse. Olgem siis kannatlikud, lubades valeõpetuste piitsal Püha Vaimu kontrolli all taluda sõelumise mõju. Käsitlenud valeõpetuste olemust, hakakem sügavamalt lugema Piiblit ja E.G.White teoseid, et jõuda tõetundmisele. Ainult nii võime teadlikult võidelda eksitustega. Ärgem vaenutsegem ja solvakem koguduses eksivaid vendi, sest muidu võime asetada ka oma kannatliku Issanda valesse valgusesse.

Otsekohene tunnistus

Kui inimesed saavad äratuse palveks ja uurimiseks, hakkavad nad märkama, et tihtilugu pööratakse vähe tähelepanu sellele, mida Jumal ütleb Piibli ja E.G.White teenistuse kaudu. Keskendumine neile kahele sambale kutsub Jumala rahva seas esile sõelumise, sest paljud ei võta vastu inspireeritud nõuandeid.

“Ma küsisin nähtud sõelumise (raputamise) tähendust. Mulle näidati, et seda põhjustas otsekohene tunnistus, mille kutsus esile Tõelise Tunnistaja nõuanne Laodikeia kogudusele. See on mõjutanud vastuvõtjate südameid, kutsudes neid tõe lippu kõrgemale tõstma ning selgelt tõe sõnu välja ütleva. Mõned ei suuda seda otsekohest tunnistust taluda ning nad tõstavad

selle vastu mässu. See põhjustabki Jumala rahva seas sõelumist (raputamist) (EW,270*).

Paljud loevad seda kinnitust ja arvavad, et sõelutu on nimelt see, kes hülgab otsekoheste tunnistuse. Olgugi, et sisuliselt on see õige, oleks vaja tähelepanelikult läbi vaadata esitatud avaldus. Vastupanek, mida siin on kirjeldatud, avab otsekohest tunnistust kandja südame, samuti ka selle inimese südame, kes selle saab. Ma nägin inimesi, kes, püüdes kaitsta kogudust ja piibellikke tõdesid, solvavad oponente, kui need lükkavad tagasi esitatud sõnad. Liialt sageli viib sarnane käitumine vaenutsemisele, hukkamõistmisele ja ebasõbralike suheteni mis mõjutavad lõppude-lõpuks paljusid kogudust hülgama. Kui tõe kaitsjad käituvad sarnasel viisil, toovad nad esile vaid isikliku egoismi ja uhkuse.

Psalmist ütleb: “Sinu käsuõpetuse armastajail on suur rahu ja nad ei komista mitte” (Ps.119:165). Jeesus märkis, et Jumala tõelised lapsed kummardavad “Isa vaimus ja tões” (Jh.4:23).

Suhtumine eksinutesse toob nähtavale mitte ainult meie usu õiguse, vaid sellegi, kas meil on kristlik meelsus. Kas ilmutame Kristuse sarnast vaimu? Tema nuttis ja palus andestust neile, kes Temast olid ära pöördunud. “Ainult siis, kui te tunnete, et olete valmis ohverdama isiklikku väarikust ja isegi ära andma oma elu eksituses oleva venna pärast, tõmbate tegelikult oma silmast palgi ja saate kõlblikuks aitama oma venda, sest ainult siis te saate temale läheneda ja tema südant puudutada. Kellelgi ei ole veel õnnestunud etteheidete ja laitude abil veenda inimesi lahti ütlema eksitustest. Paljud lahkuvad Kristuse juurest ja sulgevad lõplikult südame Pühale Vaimule vale taktika kasutamise pärast. Ainult tasase vaimu ja õrna alandliku südamega võime päästa eksinu ja kinni katta pattude hulga. Kristusesarnane iseloom toob esile ümbermuutva väe

kõigile, kellega kokku puutume. Las Kristus avaldub meis iga päev. Ta ilmutab meie läbi oma Sõna loovat väge, oma tasast, aga võimsalt veenvat mõju, et muuta inimesi uuesti suurepärase Issanda kaju sarnaseks” (Õnneliku elu saladus, 128,129).

Pühapäevaseadusega seotud kriis

Nüüd vaatame viimast vahendit, millega Jumal sõelub oma kogudust. Eelnevad katsumused puhastasid edukalt kogudust üksikutest ustavusetutest liikmetest. Viimane vahend eraldab lõplikult kõik allesjäänud aganad, sest “Issand demonstreerib oma käes olevat viskelabidat ja Ta puhastab hoolsalt oma rehealuse” (5T,80).

Nagu märkasime, toimub see riikliku pühapäevaseaduse väljaandmise perioodil. “Pole kaugel aeg, mil iga hing saab (55) läbikatsutud. Metsalise kaju hakkab jõuga peale sundima ... Sellel ajal eraldatakse koguduses kuld räbust” (5T,81). See läbikatsumine viib adventistide koguduses läbi lõpliku puhastuse. Kõik, kes ei ela kooskõlas Jumala juhtimise ja ilmutustega, jätavad maha Jumala ülejäänud.

Kui käesoleval ajal keegi vendadest-õdedest püüab koguduses välja selgitada ustavaid, siis see on võimatu, sest “ainult Issand teab omi” (TM,61). E.G.White hoiatab meid: “Ärgu püüdke siis keegi ära lugeda Jumala Iisraeli tänapäeval...” (PK,189*). Omades piiratud arusaamist, ei suuda me selgitada, kes on õige. Sarnaselt prohvet Saamuelile oleme kalduvad vaatama välisele, kuid Issand teab, milline on inimene tegelikult (vt. 1.Saam.16:7).

Käesoleval ajal on õiged koguduses rikutute seas märkamatud. Pühapäevaseaduse sisseviimise kriisi tulemusena, “kui suur hulk valevendi eraldub tõelistest, tulevad ilmsiks varem märkamatuks jäänud siirad Jumala lapsed...Koguduse kõige nõrgem ja kõikumam saab olema

nagu Taavet, valmis innukalt tegutsema” (5T,81). Sellel ajal “me võime paremini mõõta Iisraeli jõudu ja arvukust” (5T, 80).

Alati on olnud nii, et “inimese iseloom tuleb ilmsiks kannatuste ajal” (Kristuse näitlikud õppetunnid, 412). Kolgata sündmused paljastasid (56) jüngrite südame tõelise seisukorra. 1844. aasta Suur Pettumus tõi välja tõelised millerlased. Nüüd teeb Issand oma armu läbi meile aegsasti teatavaks, milline on meie lõplik läbikatsumine ja kuidas selle vastu valmistuda.

Pühamu puhastamine

Vaatame nüüd, millise Jumala poolt kavandatud tulemuse toob pühapäevaseadusega seotud kriis ja millist mõju see avaldab Tema kogudusele tervikuna. “Jumala armastus oma koguduse vastu on piiritu. Ta ei lõpeta hoolitsemist oma pärandi eest. Ta ei luba, et kogudust tabaksid hädad, välja arvatud need, mis on vajalikud selle puhastamiseks ja hüvanguks praegu ja tulevikus. Ta puhastab oma kogudust, minnes isegi selliste tegevusteni, mis omasid kohta templi puhastamisel Tema maise teenistuse alguses ja lõpus” (9T, 228).

Puhastas ju Kristus templi kõigest halvast oma maise teenistuse alguses ja lõpus? Kahtlemata! E.G.White räägib meile, et Ta teeb seda sama oma lõpuaja kogudusega. Kas Jeesus puhastas kogudust oma teenistuse alguses kõigepühamas paigas? Jah, läbi Suure Pettumuse 1844. aastal. Nüüd, kui me läheneme Tema teenistuse lõpule taevase pühamu kõigepühamas paigas, võime kindlusega oodata, et Kristus puhastab uuesti oma lõpuaja kogudust. Ta (57) hoiatab meid varakult, et see sünnib läbi pühapäevaseaduse sisseviimise kriisi. “Siis Kristuse kogudus ilmub “koiduna, ilus nagu täiskuu, selge nagu päike, kardetav nagu väehulk lippudega”” (5T,82).

6. peatükk. KOHUS ALGAS

(58)

“Sest Jumal viib kõik teod kohtusse, mis on iga salajase asja üle, olgu see hea või kuri” (Kg.12:14.). Vana Seaduse aegne kirjanik ennustas ette aega, mil Jumal hakkab kohut mõistma iga inimsüdame üle.

Nimelt hoolikas kohtuteema uurimine aitas formuleerida unikaalse kuulutuse, mis on adventistidel selle maailma jaoks. Taanieli raamatu prohvetikuulutus 2300-päevast, mis on 8. peatüki 14. salmis, tõi nähtavale kohtu uued aspektid ja aitas kokku liita selle tähtsa sündmuse kuulutuse erinevad osad. Jumal soovib, et me teaksime kohtust rohkem, rakendades seda eriti meie koguduses ja oma isiklikus elus.

Kohus usklike üle.

Nüüd peame oma tähelepanu pöörama sündmusele, mis algas 22. oktoobril 1844. aastal ja kestab tänini – Jumala kohtule nende (59) üle, kes nimetavad end usklikeks, eelnedes Kristuse teisele tulekule. Millist tegelikku mõju see meie isiklikule elule avaldab? Kas meil on selles mingisugune osa või oleme lihtsalt selle draama passiivsed osatäitjad? Vastuseks nendele küsimustele peame kohtu teemat endale kui üksikule usklikule, kriitiliselt kohandama.

Algul tuleks välja selgitada, mis on Jumala eesmärk kohtu läbiviimisel. Tihti vaatame kohtule negatiivselt, sest arvame, et kohtu tulemusena toob Jumal patustele hukatuse. Kuid kohus on eluliselt tähtis päästeplaani takk, eriline vahend, mille abil Jumal kavatseb päästa pattulangenud inimkonna. See on Jumala poolt määratud meetod, et eraldada patt patusest.

Jumala Poeg ütles: “...sest ma ei ole tulnud maailma üle kohut mõistma, vaid maailma päästma” (Jh.12:14). Oma

esimesel tulekul tuli Jeesus Kristus mitte kohtuniku, vaid kohtualusena. “Surve ja kohtu alt võeti ta ära, aga tema saatus – kes mõtles sellele? Sest ta lõigati ära elavate maalt, mu rahva üleastumise pärast tabas teda surm!” (Jes.53:8). Fraasi “lõigati ära elavate maalt” all mõeldakse igavest eraldatust Jumalast, mis saab tragöödiaks koos selle õudustega neile, kes jäävad igaveseks jumalakartma- tuks ja leiavad end tulejärves. Inspireeritud Kiri näitab selgesti, et Kristus ise elas üle selle õudse kohtu. Seda, mida tundis Kristus, tunnevad suurel määral ka patused, kui nende peale valatakse välja Jumala viha karikad” (2T,210). (60) Miks tuli Kristusel läbida see õudne kogemus?

Pöördume Eedeni aeda, kus Jumal keelas meie esivanematel süüa ühe puu vilju, sest sellest söömine toob surma. Jumal mõtleb siin igavest surma kogu inimkonna eksisteerimise ajal: hinge ja ihu vaimset ja füüsilist surma. Tänu lunastusplaanile sai surmaotsus igavesest hukatusest edasi lükatud. Jumal kinkis oma lastele katseaja. Näidates pääsemise teed, aitas Jumal neil mõista, et sarnaselt sellele, kuivõrd neid ootas ees kaks surma, oli neil võimalus ka sündida kaks korda. Esimesele surmale sarnaselt käib ka esimene sündimine füüsilise olemuse kohta. Nii ka teine sündimine ja surm omavad suhet vaimuliku elu aspektile. Teine sündimine hoiab ära inimese vaimuliku olemuse hävingu teise surma läbi (vt. Ilm.2:11; 20:6.14.15).

Kord öösel ütles Jeesus Nikodeemusele väga tähtsad sõnad: “...kui keegi ei sünni ülalt, ei või ta Jumala riiki näha! ...Mis lihast on sündinud on liha, ja mis Vaimust on sündinud, on vaim!” (Jh.3:3-6.). Juudi kõrge ülemus küsis: “Kuidas see võib sündida?” Vastuses avas Kristus oma osa suures lunastusplaanis sellega, et võttis enda peale inimeste patukaristuse. Ta ütles: “Ja nõnda nagu Mooses kõrbes mao

ülendas, nõnda ülendatakse Inimese Poeg, et igaihel, kes usub Temasse, oleks igavene elu!” (Jh.3:14.15.). (61)

Nendes sõnades on võti kohtu mõistmiseks. Jumal ise oma Poja isikus kandis karistuse vastavalt kohtuotsusele, mis oli tehtud patu kohta. “Ta on tema, kes ei teadnud midagi patust, meie eest teinud patuks, et meie saaksime Jumala õiguseks tema sees” (2.Kor.5:21.). Tänu Kristusele, kes võttis enda peale inimese karistuse, võis Jumal nüüd olla õiglane ja patuse õigeaks mõista. Sarnaselt Kristuse surma hetkel templeis surma eest põgenevale ohvritallele, võivad inimesed nüüd vabalt vältida süüdimõistmist igaveseks hukatuseks teise surma läbi.

Pöörake tähelepanu sellele, et me osaleme stsenaariumis, mis Kristuse poolt oli öeldud Nikodeemusele: peame vastu võtma valguse, mida Jumal meile annab. “Aga see on kohus, et valgus on tulnud maailma ja inimesed armastasid pimedust rohkem kui valgust, sest nende teod olid kurjad” (Jh.3:19). See valgus on Piiblis ilmutatud seadus või Jumala iseloom. Meie, kui adventistid, võtsime E.G.White teoste kaudu vastu täiendava valguse, mis valgustab meie kurja südant, paljastades absoluutse täpsusega selle, mis selles on. On erakordselt tähtis mõista, et meie igavene saatuse sõltub kohtus sellest, kuidas oleme valgust vastu võtnud. Läbi meie igapäevase vastukaja Issanda paljastustele, lõpetab eeluurimiskohus oma töö meie elus. “Meie saatuse määrab meie igapäevane elu” (AH,16). Peame täpselt eraldama Jumala kohtuid (nuhtlusi) lõplikult täidesaatvast kohtust. Enne, kui kuulatakse välja lõplik kohtuotsus, pöördub Jumal (62) sõnakuulmatute poole ja hoiatab neid. Kui inimesed ignoreerivad Jumala kutset, siis oma armu läbi saadab Ta neile kohtunuhtlused eesmärgiga kõiata nende tähelepanu ja tuua neid kahetsusele. “Suur on Jumala pikkmeel jumalatumega! Ta oli jaganud oma juhtivuse ande ühte viisi nii ebajumalaid teenivatele vilistitele kui ka

ärataganenud Iisraelile... Iga õnnistus kõneles neile Andjast, ent nemad ei hoolinud Tema armastusest. Jumal suhtus väga kannatlikult inimlastesse, aga kui nad kangekaelselt keeldusid kahetsemast, eemaldas Ta viimaks oma kaitsva käe. Nad keeldusid kuulamast, kuidas Jumal kõneles neile oma loomistegude vahendusel või hoiatas, nõustas ja noomis oma sõna kaudu, ja seepärast tuli Tal kõnelda neile (kohtu)nuhtluste abil” (PP,588*). “Jumal on ainult edasi lükanud oma kohtuid, et mitte hävitada oma valitud rahvast, aga nüüd Ta oli ilmselt valmis näitama oma rahulolematust ja sel viisil kasutama viimast võimalust peatada teda kurjal teel” (4T,165).

Jumal ei jäta meid maha isegi siis, kui keeldume käimast valguses. Eluliste olukordade kaudu saadab Ta meile läbielud, mis Tema arvestuse kohaselt kainestavad ja toovad meid õigetesse suhetesse Temaga. Pärast seda me pääsime lõpliku kohtu hukkamõistvast otsusest ja igavesest hukatusest (vt 1.Kr.11:31.32).

Me näeme sarnast juhtumit Taaveti elus, mil ta löikas patu vilju oma laste elus. Kohtud on tunnistuseks Jumala laste sõnakuulmatusest, tuletades alaliselt meelde isikliku suhtlemise vajadust Temaga. Tänapäeval tunnevad õed ja vennad rahutust märgatava osa noorte eluviiside pärast adventistide (63) koguduses. Kas pole ilmne, et paljudel juhtudel on see selle tulemus, et vanemad laste kasvuaeg ei juurutanud neis õigeid põhimõtteid? Paljudel kordadel on meie järeltulev sugu sattunud kohtupinki. Mida meil teha, kui pörkame kokku oma hoolimatuse tagajärgedega? Keda selles süüdistada? Kas püüda teha patuoinaks meie koolid, süüdistades neid vigades, mida oleme ise lubanud oma laste kasvatamisel, või sarnaselt Taavetile tunnistada oma patud Jumalale ja oma perele? Kui me käitume sarnaselt Taavetile, siis tervenemise protsess võiks alata meie südames ja samuti meie laste südameis. Põlates silmakirjalikkust, soovivad

lapsed endale avatud ja ausaid vanemaid – vanemaid, kes suudavad alanduseski olukorda parandada. Läbi eeluurimiskohtu palub Jumal meil lõpetada teiste süüdistamine nende isiklike eksimuste ja puudujääkide pärast. Ta tahab, et lõpetaksime oma pattude varjamise ja tooksime need Tema ette, et Ta võiks need kõrvaldada, kuni on armuaeg. Pühakirjas on öeldud: “Kes oma üleastumisi varjab, ei jõua sihile, aga kes neid tunnistab ja need hülgab, leiab armu !”(Õp.28:13).

Kohus koguduse üle.

Sarnaselt sellele, kuidas Jumal lubab kohtutel tabada inimesi, et päästa neid lõplikust hukkamõistmisest, nii toimib Ta ka seitsmenda päeva adventistide kogudusega. (64) Issand armastab seda kogudust ja töötab kannatlikult tema päästmiseks. Paljudel on aga nõrk ettekujutus sellest, kuidas Ta päästmist teostab. Kogudus, nagu ka iga üksikisik, lõikab seda, mida külvab. Tema üle mõisetakse kohut kooskõlas sellega, kui palju valgust Jumal talle on andnud.

Ühinedes kogudusega, saame vastutavaks oma kaasvendade – koguduseliikmete – eest. Kui üksikud koguduseliikmed ei ole ustavad oma kohustustes, siis kannatab kogu kogudus ja faktiliselt lõikame nende kurja külvi kibedat vilja.

Taanieli elu näitab, et see on möödapääsmatu fakt. Kuigi Piibel kujutab teda ustavana oma kutsumusele, kannatas ta suure osa oma elust kohtunuhtluse pärast, mille Iisrael tõmbas enda peale ustavusetuse pärast. Taaniel oleks saanud tõestada, et ta ei ole ära teeninud kaasmaalaste vigade ja pattude tagajärgi. Selle asemel ta palvetas: “Me oleme pattu teinud ja eksinud, oleme olnud ülekohtused ja oleme hakanud vastu, oleme taganenud su käskudest ja kohtuseadustest” (Tn.9:5.). Siin hindas Taaniel ennast kui üht seadusest üleastujat.

Tänu palvele sai Taaniel Kristuse eeskujuks, soovides oma rahva pattude pärast tulnud ebaõiglaste kannatuste edasilükkamist. Ta ei taotlenud isiklikku egoistlikku heaolu, vaid vastupidi, loobus isiklikest huvidest ja anus Jumalalt kogu rahvale andestust. Püüdes vältida juutide hävingut, üritas Taaniel ülal hoida ka Jumala au. Ta palvetas: “Issand kuule, (65) Issand, anna andeks, Issand pane tähele ja tee teoks iseenese pärast, mu Jumal, ära viivita! Sest su linnale ja su rahvale on pandud sinu nimi!” (Tn.9:19).

Millised on vastastikused suhted koguduses täna? Kui tihedalt oleme seotud oma vendade-õdedega? Kes on valmis kandma vastutust nende sõnakuulmatuse eest, et säilitada Jumala au, kes nimetab meid oma nime järgi? Meie kui adventistid usume, et sarnaselt muistsele Iisraelile, oleme Jumala valitud rahvas. Nii nagu neile, paistis ka meile imeline valgus ja Jumala kavatsust mööda peame seda valgust maailmaga

jagama. Meil on evangeelne ülesanne olla Kristuse abilised, et lõpetada üleastumine, panna piir patule, süüteo lõpetamine, igavese õiguse toomine ... (vt. s.24). Kuid võrreldes juudi rahvaga, keda Ta talutas 70 aasta-nädalat, ei ole meile armuaja pikkust määratud. Me ei tea, kui kaua Issand meiega kannatab. Üks on selge: Jumal nõuab paljutki koguduselt, keda Ta on rüütanud küllusliku valgusega. Issand hakkab teda kaaluma oma isiklikul kaalukaasil. Ainult Tema võib langetada õiglase kohtuotsuse. Tema töö on Tema käes. Neetud olgu iga inimene, kes söandab koguduse kohta teha lõpliku kohtuotsuse oma inimlike ettekujutuste põhjal. Kuid teiselt poolt on häda nendes, kes enesekindlalt väidavad, et Jumal ei lahenda asja oma kogudusega õiguses. (66) Käesoleval ajal on meie ülemaailmse koguduse seisukord äärmiselt muutuv. Kuigi talle meeldib mõelda ja arutleda näilise edu üle, kavandab Saatan koguduse täielikku hävitamist ja teeb selleks kõik

võimaliku. Ehkki kogudus praegu kasvab, läheneme kahtlemata vabadusekaotuse ja tagakiusamise tormile. Ehkki kiitleme oma heade tegudega, ütleb Jumala sõnumitooja, et koguduse laodikealik seisukord ja enesega rahulolu ainult kinnitavad seda fakti. Siit tõuseb küsimus: Kas elame Jumala rahvana ausalt, kooskõlas kogu valgusega, mida Jumal on meile andnud? Et leida vastust, on vaja üht – lugeda avatud ja selge mõistusega läbi “Tunnistused kogudusele” üheksa köidet. Need tunnistused annavad küllaliski selge pildi meie tegelikust langusest ja ustavusetusest. Kes meist võtab alandlikult omaks need nõuanded sellisena, nagu nad on? Kas kogudus hakkab puhtsüdamlikult, täidetud armastusega, tõstma häält nagu pasun, viidates meie pattudele ja langemisele?

Muistse aja ustavad prohvetid tõstsid oma häält, kuulutades karistuse sõnumit, mida Issandal oli anda oma rahvale. Hoiatused kohtunuhtlustest, mida kuulutasid Jeremija ja Jesaja, ei olnud nende ajal populaarsed. Sellest olenemata osutasid need prohvetlikud sõnumid õigeks. Kuidas suhtutakse tänapäeval inimestesse, kes kohusetruult hoiatavad kõige eest, mis varsti adventrahvast tabab? Kas ei peaks tunnistustele ustavaks jääma? (67)

Küsimuse tuum seisneb selles, et soovides saada pruudiks, kes on valmis peigmehega kohtuma, vajab adventistide kogudus puhastust, millist ta kunagi varem pole kogenud. Issand lubab olukordadel kõige kõrgemal tasemel koguduse ustavust läbi katsuda. Saatan loeb täpselt ära kõik koguduse vead. Ta valmistub kogudust maailma ees alandama, pannes vaatlemiseks välja koguduse alastioleku häbi. “Võib näida, et kogudus kohe-kohe langeb” (2SM,380). Religioosse ja poliitilise maailma väliselt näiv poolehoid pöördub teatud aja möödudes Jumala rahva vastu.

Ülejäänute võit

Eelnevas peatükis rääkisime kahest grupist, kes jätavad lõpuks koguduse maha: need, kes lähevad maailmaga kompromissile ja teiste vigade kadedad otsijad. Kui koguduse puudujäägid tulevad ilmsiks maailma ees, siis mõlemad grupid reedavad koguduse. Maailma armastavad liikmed ei suuda taluda solvanguid ja pilkenaeru, mille alla adventistid satuvad. Vigade otsijad esitavad koguduse puudujääke siis tõendina sellest, et nende pretensioonid on olnud õiged. Mõlemad grupid hakkavad avalikult jälitama neid, kellega nad kunagi koos Jumalat kummardasid.

Nendes läbikatsuvates olukordades kerkib esile kolmas grupp, kes kunagi ei reeda kogudust süüdistamisega ega püüdle (68) teda ka õigustada. Need inimesed esitavad oma asja Issanda ette ja palve läbi anuvad Temalt armu, andestust ja päästmist. Nad usaldavad Jumalat kõikumatus usus, et Jumal vastab nende palvetele. Nad tunnevad oma Jumalat ja usuvad, et Jumal päästab oma rahva. Issanda vägi on nendega, Jaakobi Jumal saab nende Eestkostjaks (vt. Ps. 46:8).

Sakaria nägemus Joosuast ja inglüst kujutab täpselt situatsiooni. Raamatus “Prohvetid ja kuningad” on peatükk nimetusega “Joosua ja ingel”. Kuigi praegu vaatame osa sellest peatükist, kutsun teid tähelepanelikult ja põhjalikult uurima kogu peatükki.

“Sakarja nägemus Joosuast ja inglüst kohaldub eriti kogemusega, mida teeb läbi Jumala rahvas suure lepituspäeva lõpustseenides. Ülejäänute kogudusele saab siis osaks raske tuleproov ja ahastus... Nii nagu Joosua anus Inglise ees, nii palub ülejäänute kogudus murtud südame, kuid kindla usuga andestust ja päästet Jeesuse, Eestkostja, läbi. ...

Saatan teab täpselt, milliseid patte ta on kiusanud Jumala rahvast tegema, ning ta süüdistab neid kiivalt, seletades, et nad on kaotanud Jumala kaitse ja nüüd on tal õigus nad

hävitada. Ta ütleb, et nemad on teeninud samapalju kui temagi ilmajäämist Jumala soosingust. “Kas need,” ütleb ta, “on inimesed, kes võivad saada taevas minu ja minuga ühinenud inglite koha? Nad väidavad kuuletuvat Jumala seadustele, kuid kas nad on käsku pidanud? Eks ole nad armastanud rohkem ennast kui Jumalat? Eks ole nad tõstnud oma huvid Jumala huvidest ettepoole? Eks ole nad armastanud selle maailma asju? Vaadake, milliseid patte ilmneb nende elus! Vaadake kui isekad, pahatahtlikud ja vihameelsed on nad üksteise vastu! Kas Jumal kihutab minu ja mu inglid minema ning annab tasu neile, kes on süüdlased samades pattudes? Sa ei saa seda teha, oh Issand, oma õigluses. Õiglus nõuab, et nad mõistetaks hukka.”

Kuigi Kristuse järelkäijad on teinud patte, ei ole nad andunud saatanlike jõudude juhtimisele. Nad on oma patte kahetsenud ja otsinud Issandalt alandunuina ja murdunuina ning jumalik Kaitsja kostab nende eest. Tema, kelle vastu nad on kõige enam pattu teinud oma tänamatusega ning kes tunneb nende pattu ja kahetsust, ütleb: “Jehoova sõidelgu sind, Saatan! Ma andsin nende eest oma elu, nad on märgitud mu peopesadesse. Neil võib olla iseloomupuudusi, nende jõupingutused ebaõnnestusid, kuid nad on kahetsenud ja mina olen andestanud ja nad vastu võtnud.”

Saataka rünnakud on tugevad ja tema pettused osavad, kuid Issand jälgib oma rahvast. Nende kitsikus on suur, ahjulõõm näib nad neelavat, kuid Jeesus toob nad välja tules puhastatud kullana. Nende maailmalikkus kõrvaldatakse, et Kristuse kaju võiks nende kaudu täielikult ilmnedä” (PK, 587-589*).

Tähtsat osa koguduse sõelumises etendavad Jumala kohtunuhtlused. Ta lubab neid oma armurikkust mööda, sest Ta on nõuks võtnud neid kasutada meie vabastamiseks maistest köidikutest. (70) Kuigi kogudus peab võitlusi ja kogeb kannatusi, ei ole meil õigust teha järeldusi, et Jumal

on ta maha jätnud. Ei, Ta pole kogudust maha jätnud, kuid puhastab seda. Meil on vaja tulisest ahjust läbi minna. Kuid samuti on vaja kindlustunnet, et Ta jääb meiega ka tulises ahjus, nagu Ta oli tulises ahjus Taanieli kolme sõbraga. Las Jumal aitab meil omandada sellist usku ja usaldust Tema peale.

7. peatükk. KÄESOLEVA AJA TÕDE KUI TEEJUHT

Peaks olema täiesti ilmne, et teoreetilised teadmised sõelumisest ei päästa kedagi. Ainult Kristus võib Püha Vaimu läbi avada tõe selliselt, et see muudab elu. Hüljates Tema ja Ta väe, hülgame selle, mida nimetame “käesoleva aja tõeks”.

Sõelumise teema iseenesest ei ole käesoleva aja tõeks. Me teame seda ammu. “Jumala rahvale saabub tõepoolest viletsuse aeg, kuid me ei pea sellest inimestele pidevalt rääkima ega õhutama seda enneaegu esile kutsuma. Jumala rahva keskel leiab aset “raputamine” /vene k. = sõelumine/ aga see pole tõde, mida kogudustele esitada praegu. Raputamine on tagajärg, mis saabub siis, kui keeldutakse esitatud tõde vastu võtmast” (2SM,13*). Olgugi, et E.G.White rääkis sõelumisest palju aastaid tagasi, õpime antud teemat alles praegu. Paljusid viib segadusse küsimus sellest, kuidas Issand talitab oma rahvaga lõpuajal. Peame teadma, kuidas Pühal Vaimul võimaldatakse jalule seada õiged suhted koguduse ja selle (72) liikmete vahel. Sõelumise teemat ei tule esitada käesoleva aja tõena, sest E.G.White andis erilised nõuanded, kuidas peame sellesse teemasse ja Püha Vaimu töösse suhtuma.

Kolmeinglikuulutus

Ma mõtlen, et pole tähtsamat tõde käesolevale ajale, milles me elame, kui tõde, mis on Ilmutusraamatu 14. peatükis. Siit leiame põhjuse, mis selgitab meie olemasolu ühtse rahvana. Meie osa lõpuajal on: Kristuse igavese evangeeliumi kuulutamine usus Temasse, kuuletumine Tema käskudele, selle maailma kohtutunni saabumine, metsalise võimu äratundmine ja inimeste hoiatamine metsalise märgi vastuvõtmise eest.

“Seitsmenda päeva adventistide eriliseks missiooniks on viia valgust maailmale ja seista tõe kaitsel... Issand andis neile kõige pühalikuma missiooni – viia maailmale esimese, teise ja kolmanda ingli kuulutus. Pole tähtsamat tööd kui see. Adventistidel pole õigust pöörata oma tähelepanu millelegi muule” (9T,19). Nimelt ülalmärgitud tööle peame kontseptsioneerima oma jõupingitused. Meil pole aega, et kulutada seda omavahelistele vaidlustele.

On vältimatult vajalik omada mitte ainult nende tõdede teoreetilist tunnetust, vaid näidata oma eluga, (73), kuidas Püha Vaim kasutab neid tõdesid meie muutmiseks. Kristuse väe varal hoiavad need tõed meid nii, et eelseisvad katsumused ei murra meid. “Mulle näidati, et need kuulutused on Jumala rahva hinge ankruks. Neid, kes neid sõnumeid mõistavad ja vastu võtavad, hoitakse Saatana paljude võimsate eksituste eest” (EW,256*).

Kui vaid keskenduksime nendele tõdedele ja haaraksime Kristusest, siis oleksime kõrvale hoitud paljudest Saatana püünistest ja lõpetaksime kiiresti oma missiooni. Igaühel meist on oma tähtis osa. “Sarnaselt tarkadele kindralitele peavad Jumala töö juhud välja töötama misjonitegevuse arendamise plaane. Planeerimisel on eriti tähtis omistada tähelepanu tööle, mida võivad teha koguduse reaaliikmed oma sõprade ja lähedaste heaks. Jumala töö ei lõpe siin maa

peal enne, kui kogudusse tulnud mehed ja naised ei võta seda käsile ja ei ühenda oma jõupingutusi koguduse ametnike ja juhtidega” (9T,116,117). Siin on praktiline juhised igale adventistile, olgu ta koguduse teenija või realiiige. Igaüks peaks palve abil teada saama, millist panust ühendatud jõupingutustesse ta anda võib.

Tänapäeval valitseb meie koguduse liikmete seas suur passiivsus, eriti Põhja-Ameerika kogudustes. Teiste maailma osade aruanded kiire liikmete kasvu osas üllatavad meid. Need räägivad (74) liikmetest, kelle süda leegitseb kolmeingli sõnumi kuulutamisest koostöös oma koguduste juhtkondadega, et päästa inimesi.

Mis puutub Põhja-Ameerika, samuti ka Euroopa adventkogudustes valitsevat situatsiooni, siis liikmete passiivsuse tulemuseks on kujunenud rahulolematuse või koguduse juhtkonna süüdistamine evangelisatsiooni seiskumise osas. Kuivõrd koguduse juhid on koguduse põhimassi esindajad, siis paljud leiavad sobiva näha neis patuoinast oma rahulolematusele – rahulolematusele, mis faktiliselt tuleneb nende endi passiivsusest. Järelikult, kui Jumal kutsus juhte ja realiikmeid harmooniliselt tegusatele suhetele, püüab Saatan püstitada vaheseina. Sellepärast tõusebki tänapäeval nii palju lahkkelisid põhjustavaid küsimusi. Just sellepärast pühendavad paljud vennad ja õed oma aega kahtlastele jälitamistele, et avastada juhtkonna iga patt. Seni, kuni Saatanal õnnestub luua vaheseinu, tekib tal võimalus tuua segadust Jumala missiooni maa peal.

Täna peaks meie kogudused täienema uute liikmetega. Selle asemel näruvad paljud vastpöörduvate puuduste pärast. Kui vaid Jumala rahvana otsiksime elavat ühendust Temaga, kui vaid näeksime Teda suurtes tõdedes, mida tunnustame, siis ilmneks meis tagasihoidmatu soov jagada neid tõdesid (75) kõikidega, kellega kokku puutume. Sellel juhul saaks see meie elutööks. Sarnaselt Nehemjale, ei leiaks

me aega müürilt maha tulemiseks, et tegelda vaidlustega, mis juhivad meie tähelepanu missioonilt kõrvale. Võtkem nüüd koos, nii juhid kui realiikmed, pühendada oma mõistus ja käed Jumala tööle ja “ärge lubage, et meie tähelepanu neelaks miski muu”. Tulemuseks on jumaliku missiooni kiire lõpuleviimine.

Üleskutse ühtsusele

Meie eesõigus ja kohus on “selgeks teha, milline on selle saladuse korraldus, mis igavikest alates on olnud varjul Jumalas, kes kõik on loonud, et Jumala mitmesugune tarkus nüüd saaks teatavaks koguduse kaudu taevalistele valitsustele ja võimudele” (Ef.3:9.10). Vähesed mõistavad, et siin on kaalul Jumala trooni au. Vanasti esitasid inimesed, nagu Eenok ja Eelia, õiglaselt ja õigesti Jumala iseloomu. Kas Jumal on lubanud täielikult ja lõplikult avada oma iseloomu ainult mõningate inimeste läbi? Ei! Ta väitis, et see saab toimuma kogu usklikke organiseeritud ühenduse kaudu, mida nimetatakse koguduseks. Kurat väidab, et seda ei saa olla. Ajal, kui kogu universum jälgib murelikult toimuvat, võime aidata muuta asjade käiku.(76)

Meist oleneb, kas lubame Pühal Vaimul isikliku valiku näol ja koostöö valmiduse põhjal teha meid Kristuse sarnase iseloomuga inimesteks. Kui täidame selle tingimuse, siis Jeesuse soov koguduseliikmete ühtsusest, mis on väljendatud Johannese evangeeliumi 17. peatükis, saab ka meie sooviks. Kui püüame töötada üksmeelselt koos oma usukaaslastega maailma päästmise nimel, siis see ühendus austab Jumalat. E.G.White on eredalt väljendanud seda mõtet, kui kirjutas: “Kogudus on Jumalast määratud tööriist inimeste päästmiseks. Kogudus organiseeriti teenimiseks ning selle missiooniks on viia evangeelium maailmale. Juba algusest peale oli Jumala plaan, et Tema koguduse kaudu peegelduks maailmale Tema õnnistuse täius.

Koguduseliikmed, keda Ta on pimedusest oma imelise valguse juurde kutsunud, peavad ilmutama Tema au. Kogudus on Jumala armu rikkuste varakamber; koguduse kaudu saab lõpuks ilmsiks isegi “taevastele valitsustele ja võimudele” Jumala armastus selle täielikul ja lõplikul kujul” (AA,9*).

Paljud, vaadates täna meie ebatäiuslikku kristlikku ühendust, kahtlevad, kas see üldse on võimeline esitama Jumala täiuslikku iseloomu. Sellele küsimusele vastamiseks on inimesel vaja vaadata oma isiklikule elule koos kõigi selle puuduste (77) ja ebaõnnestumistega. Kuidas Jumal talitab teiega? Kas Ta ei muutnud minevikus teie elu, andes väe muutuda Kristuse sarnaseks? Kas mitte Issand ei lubanud lõpetada ümberkujunemist, mida Ta juba oli alustanud? (vt. Fl.1:6).

Kui Jumal suudab ülalnimetatut korda saata üksiku isiku elus, kas julgeme siis piirata Tema väge, rääkides, et Ta ei suuda sellist imelist ümberkujunemist läbi viia suurema grupi inimestega, kes on ühinenud koguduseks? Jah, oma sõnade kohaselt Jumal nimelt teebki seda. “...nagu ka Kristus on armastanud kogudust ja on andnud iseene tema eest, et teda pühitseda, pesta puhtaks veepesemisega sõna sees ja seada enese ette kogudus austatuna, nii et tal ei oleks laiku ega kortsu ega muud selle sarnast, vaid et ta oleks püha ja laitmatu” (Ef.5:25-27.). Võtkem siis avardada oma nägemust! Jumal püüab oma kogudusse tuua ühtsust. Kas ei peaks ka meie püüdma seda teha?

Kui Kristus tagasi tuleb, siis saab Tal maa peal olema kogudus, kes hoiab talle usaldatud suuri tõdesid Ilmutuse raamatu 14-ndast peatükist. Kuid see on juba võidutsev kogudus, mitte võitlev kogudus (vt. GC, 453,454). Suur sõelumine toob just sellise tulemuse.

Kuigi Jumal täiustab oma kogudust, ei peaks me end petma mõttega, nagu oleks küllalt sellest, kui meie nimi on

koguduse nimekirjas, mis annaks nagu kindluse, et meile on olemas koht ka Tema võidutsevas koguduses. Kuidas siis saaksime omada kindlust selles, (78) et saame olema kinnitatud võidutseva koguduse liikmeks? Ainult siis, kui lubame Pühal Vaimul ja õigusel usu läbi puhastada ja muuta oma elu. Kuidas me seda siis võime lubada? Järgmises peatükis on see küsimus peamiseks arutlusaineks.

8. peatükk. KUIDAS SEISMA JÄÄDA SÕELUMISE AJAL? (79)

Teema “Õigus usu läbi” etendas tähtsat osa adventistide koguduse ajaloos. Selle õpetuse printsiibid tõusid otsustavalt üles aastal 1888. Sellel ajal olid meie vaimulikus mõtteviisis kesksel kohal Jumala käsu nõuded. Rõhuasetus käsuõpetusele viis kuiva formulismini, kus puudus elustav vägi. Usuõiguse teema läbi püüdis Jumal meie mõtlemist kristusekesksemale religioonile viia, vähendamata samas käsu nõuete tähtsust.

On selgelt näha, kuidas Saatan nendele püüdlustele reageeris. Kui adventistid kuulutasid Kristuse teened ainsaks päästmise vahendiks, siis Saatan püüdis usklike silmis käsu tähtsust alandada. Kas ta oli oma püüdlustes edukas? Kas evangeeliumi kuulutamisel vähendame käsu osatähtsust? Nendele küsimustele vastates ei peaks me rahulduma pinnapealse vaatega kaasaegsesse adventismi. (80)

Inimene parimates aastates võib väliselt paista täiesti tervena, aga seestpoolt närib teda surmav haigus – vähk. Vaimulik vähk sööb samuti! Adventistide kogudus võib lugeda end heas vaimulikus olukorras olevaks ja sellisena võib see paista ka teiste silmis ja siiski on ilmne fakt: kogudus on “vilets ja armetu ja vaene ja pime ja alasti!” (vt. Ilm.3:15-19).

Õpetus

Käsu nõuete tühistamise nimel jätkab Saatan Jumala rahva seas oma kavalaid sepitsusi. Täna, kui inimene kuuleb jutlust usuõiguse teemal, siis tavaliselt on selles kaks tähtsat aspekti, mille teadmine hoiab meid äärmustesse kaldumast. Esiteks, jutluses rõhutatakse fakti, et midagi meie poolt tehtut ei saa lugeda päästmist tagavaks teeneks. Teiseks, jutluses saab näidatud, et ainult tänu Jumala armule, läbi Tema Poja ohvri, on võimalik päästa inimest patu tragöödiast ja selle karistusest. Pühakirjas korratakse pidevalt neid kahte tõde. “Sest teie olete armu läbi päästetud usu kaudu - ja see ei ole teist enestest, see on and Jumalalt - mitte tegudest, et ükski ei saaks kiidelda” (Ef.2:8.9; vt. ka Tt.3:5-7). (81)

Need kaks tõde said adventistide koguduse usuõiguse doktriini iseloomustavateks tunnusteks. Kus ja millal oskas Saatan leida tee, et meid petta vähendama oma kuulekust Jumala käsule? Vastus on meie teoloogia rakendamises igapäevasesse ellu.

“Õigus usu läbi” õpetuse kasutamine praktikas

Seda õpetust võib kergesti mõista, kui vaatame Jeesuse dialoogi rikka noore ülemaga, mis on kirjas Lk.18:18-23. Keegi noormees tuli Jeesuse juurde ja küsis: “Hea õpetaja, mis ma pean tegema, et ma igavese elu päriksin?” Võibolla ta mõtles, et teab ise vastust oma küsimusele, kuid sisemine tunne ütles talle, et tema elus on midagi vajaka. Kui nii, siis kellelt veel oma kõhkluste kohta küsida, kui mitte sellelt, kes end Messiaks nimetab?

Jeesus vastas sellele küsimusele, suunates noormehe tähelepanu käskudele: “Käsud sa tead: sa ei tohi abielu rikkuda, sa ei tohi tappa, sa ei tohi varastada, sa ei tohi valet tunnistada, sa pead oma isa ja ema austama!” (s.20). Vastuseks ütles noormees välja selle, mida võib kuulda

enamiku adventistide suust kogu maailmas: “Seda kõike ma olen pidanud oma noorest põlvest alates” (s.21).

Pinnapealse teoloogilise kogemusega noormees nägi end inimesena, kes (82) mõistab õigust usu läbi. Kuid tema kui inimene, kes peab käsku oma usu läbikatsujana, polnud valmis vastu võtma Päästja järgnevaid sõnu: “Üks asi on sul veel vajaka: müü ära kõik, mis sul on, ja jaga vaestele, ja sul on siis aare taevas, ning tule, järgne mulle!” (s.22). Pühakiri ütleb, et “...seda kuulates sai ta koguni kurvaks, sest ta oli väga rikas” (s.23).

Kas paljud meist, kes justkui omaksime usku Jeesusesse ja pretendeeriksime Jumala käske pidava rahva hulka, oleme täna valmis Jeesuse palve peale jätma kõik, mis meil selles maailmas on? Meil on vaja tõsiselt ja ausalt läbi mõelda vastus sellele küsimusele, mis katsub läbi meie uskumused usuõiguse kohta. Kas oleme tõeliselt valmis maha jätma rikkuse, positsiooni ühiskonnas, samuti isiklikud arvamused ja ambitsioonid, isegi lähedased suhted oma armsamatega juhul, kui Jumala riigi töö seda nõuab? Kas oleme oma kogemuste abil kasvanud niivõrd, et suudame lahti öelda oma elu plaanidest ja paluda alandlikult Issanda juhtivust? Kui me ei suuda vastata esitatud küsimustele positiivselt, siis kas see tähendab seda, et me ei ole tõelised käsutäitjad, sõltumata oma usu tunnistamisest. Kuivõrd meie elus domineerib veel isemeelsus, siis rikume esimest suurt käsusõna: “Ja sina armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma meelest ja kõigest oma väest” (Mk.12:30). (83)

Raamatus “Kristuse tähendamissõnad” on selgesti näidatud tingimused, mida peavad täitma kõik, kes pretendeerivad õiguse anni omandamisele. “Tähendamissõnas ei kujutata pärlit kingina. Kaupmees loobus kalli pärli ostmiseks kõigest oma senisest varast. Seda ei pea paljud meeles, kuna Kristust esitab Kiri annina.

See on ka and, kuid ainult neile, kes alluvad Temale täielikult: hinge, ihu ja vaimuga. ... Kui me allume sel viisil täielikult Kristusele, annab Ta meile iseenda kõigi taevaste varadega ja me leiame kalli pärli. Päästmine on Kristuse vaba and, aga siiski on seda võimalik osta ja müüa. ... Meie ei saa teenida enesele päästmist, kuid peame seda taga nõudma sellise kindlusega, nagu tahaksime anda selle eest kõik maailma varad” (COL,116,117*).

Ristilöömine koos Kristusega

Langenud inimese olemusele on kõige raskem oma “mina” täielik allutamine. Faktiliselt ei suuda me teha seda omal jõul. Selleks, et seda allutamist teostada, peame omama ebaloomulikku jõudu. Kust me saame sellise jõu? Johannese evangeelium annab sellele vastuse: “Ja kui mind maa pealt ülendatakse, siis ma tõmban kõik enese juurde” (Jh.12:32). Kui ainult vaatame Päästja poolt Kolgata ristil toodud ohvrile, saame eneseohverduseks üleloomulikul (84) viisil vajaliku jõu.

Apostel Paulus on sellel teemal palju kirjutanud. Ristilöömine koos Kristusega oli jõu allikaks tema elus ja õpetuses. Ta kuulutas: “Kuna me seda teame, et meie vana inimene on ühes temaga risti löödud, et patuihu kaotataks, nõnda et me enam ei orjaks pattu; sest kes on surnud, see on õigeks mõistetud patust” (Rm.6:6.7).

Piibel õpetab, et kuigi Kristus oli igavene Jumal, loobus Ta taevasest aust ja sai inimeseks (vt. Fil.2:6-8). Ta elas meie keskel enesesalgamise elu, kuni saabus tund, mille pärast Ta tuli – Kolgata risti tund (vt. Jh.12:27-31). Enne seda, kui minna ristile, oli Ta osa ööst aias, palvetades enda pärast (vt. Mk.14:36). Näis, et Ta võitles ja anus enda elu pärast. Mis juhtus selle Jumal-inimesega? Vastus peaks raputama igäüht oma vaimuliku reaalsusega. Patuta Kristuse peale oli pandud meie pattude karistus ja Ta kandis meie patud ristile.

Kristus teadis väga hästi, et inimese poolt käsust üleastumise karistus oli igavene lahusus taevasest Isast. Saatan mõistis seda samuti ja avaldas kohutava jõuga survet Päästja meeltele. “Kui Kristus tundis, et ühendus Isaga katkeb, kartis Ta suutmatust inimliku jõuga pimeduse jõududele vastu panna ... Võitluse lõpptulemus silme ees, kartis Kristus kogu hingest lahutust Jumalast. Saatan (85) sosistas Talle, et siis, kui Ta hakkab käemeheks patuse maailma eest, jääb Tema ja Isa vahele igaveseks lõhe. Ta ei saaks enam kunagi olla üks Jumalaga” (DA,686,687).

Vaatamata suurele riskile otsustas Kristus viia ellu plaani, mille Jumal oli teinud enne maailma loomist. Võttes enda peale patuse inimolemuse, tegi Kristus kõige imelisema teo: Ta viis selle patuse olemuse ristile. “Ent teda haavati meie üleastumiste pärast, löödi meie süütegude tõttu! Karistus oli tema peal, et meil oleks rahu, ja tema vermete läbi on meile tervis tulnud! ... aga Jehoova laskis meie kõigi süüd tulla tema peale!” (Jes.53:5.6).

Siin on saladuslik Allikas, millest võime ammutada vaimulikku jõudu. Aadama üleastumise pärast olime allutatud orjuse ikkele. Nüüd sai meie patune olemus, mille olime pärinud Adamalt, risti löödud. Usus tuleb see tõde vastu võtta ja lugeda end surnuks. Kuivõrd selle vastuvõtmine toimub usu läbi, peame sellesse uskuma, ehkki me seda ei näe (vt. Hbr.11:1).

Kuigi usu vahendusel meie vana egoistlik inimlik olemus on risti löödud, see siiski jätkab võitlust. Aga mida võib oodata juba ristilöödult? Kaks surmamõistetud röövlit, kes rippusid ristil Jeesuse kõrval, sümboliseerivad patuse inimolemuse reaktsiooni ristilöömisel. Mõlemad võitlevad. (86) Siiski üks nendest leidis rahu, kuigi surm oli silme ees. Teine jäi kannatama iseenda pärast. Üks lõi risti oma patuse olemuse, teine aga oli oma patuse olemuse poolt risti löödud. Mõlemad viidi ristile ja mõlemad maitseksid surma.

Kas võime enda jaoks oodata midagi vähemat? Kuigi oleme Kristuse ohvri enda eest vastu võtnud, peame kogema ristilöömist. “Paulus mõistis pühitsust kui alalist võitlust endaga. Ta kirjutas:”Ma suren iga päev”. Iga päev sattusid tema tahe ja soov vastuollu kohuse ja Jumala tahtega. Selle asemel, et järgida oma kalduvusi, täitis ta Jumala tahet, vaatamata sellele, kui valus see liha ristilöömine ka polnud” (4T,299). Selline peaks olema ka meie suhtumine ja kogemus.

Oleme kohustatud endalt küsima: kas meie elus pole midagi sellist, mida meie patune olemus eriti armastab ja mille külge oleme aheldatud: mingi patune mõte, harjumus või piiripidamatus toitumisel, mingisugune kaldumus - kõik, mis hoiab meid patuorjuses? Meil on võimalus kõik see risti lüüa! Kui otsime sügavamaid suhteid Jumalaga, siis annab Ta väe patu võitmiseks. Võime koos Paulusega öelda: “... Ma olen nüüd ühes Kristusega risti löödud! Ent nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minu sees! Ja mida ma nüüd elan lihas, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese andnud minu eest” (Gl.2:19.20).

Peale seda, kui oleme Jumalale rääkinud oma vana olemuse ristilöömise soovist, on vaja (87) töötada koos Temaga, et oma soov ellu viia. Sarnaselt Kristusele, kes usus surnuist üles tõusis, peame ka meie usus üles tõusma uuendatud ellu. Oleme kohustatud oma mõistust distsiplineerima, et vastata kutsele, mis kristlastele esitati kaks tuhat aastat tagasi: “Kui te nüüd ühes Kristusega olete surnuist üles tõusnud, siis otsige seda, mis on ülal, kus Kristus on istumas Jumala paremal käel. Mõelge sellele, mis on ülal, mitte sellele, mis on maa peal! Sest teie olete surnud ja teie elu on varjul ühes Kristusega Jumalas” (Kol.3:1-3). Toodud kirjakohta võtmemõte on selles, et meil ei tuleks end siduda selle maailma rikkustega.

Küsigem siis endalt veel kord: “Kas selles elus pole midagi, mida ma ei suudaks ära anda Kristuse pärast?” Mäletate, kui Jeesus ise ütles: “Kes oma elu armastab, see kaotab selle, ja kes oma elu vihkab siin maailmas, see hoiab selle igaveseks eluks” (Jh.12:25). See tähendab elamist usuõiguse varal.

Peame seda kogema, kui tahame seisma jääda lõpliku sõelumise ajal. Meie ümber puruneb igasugune maine toetus. Sellepärast peame olema valmis ja soovima anda kõik Kristuse eest. Lõpliku sõelumise ajal kohtub igauks meist sarnase läbikatsumisega. Kas valmistume, et seisma jääda?

9. peatükk. “ÕIGUS USU LÄBI” IGAPÄEVASES ELUS (88)

Tihti öeldakse, et aukroonile eelneb rist. On vaja valmistuda, et kohutaval sõelumise ajal seisma jääda. See valmistumine on – rist. Pärast saame selle eest aukrooni, mille Issand annab ise kõigile, kes Tema peale lootsid ja Tema väe varal usu säilitasid (vt. 2.Tm.4:8).

Eelmises peatükis arutlesime õpetuse “Õigus usu läbi” väest muuta inimese elu. Kuidas toimub sarnane muutus? Kuidas on võimalik selle tõe ülekandmine teoloogilise mõtlemise sfäärist praktilisse ellu? Need küsimused on niivõrd pühalikud ja tähtsad, sest meie saatus sõltub sellest, kuidas neid hindame.

1890. aastal ütles E.G.White: “Mõned on mulle kirjutanud, küsides, kas õigeksmõistmine usu läbi on kolmanda ingli kuulutus ja ma olen vastanud: “See on kolmanda ingli kuulutus tegelikkuses”” (Ev,190*). Õigeksmõistmine või õigus usu läbi on see suur tõde, mille ümber (89) koonduvad kõik teised tõed. Meie eest toodud Kristuse ohvri vastuvõtmine usus ja iga meie elu hetke koosõlla viimine Tema tahtega, kuivõrd me Teda armastame – vaat see on kogemus, mille poole peaks igauks püüdlema. Kristus on

meie õigus ja ainult Tema vastuvõtmisega võime saada õigeksmõistetud. Midagi muud ei eksisteeri väljaspool Teda. Sellepärast, kui tahame vaimulikult seisma jääda, peame tingimata ehitama oma aluse usalduses Tema teenetele.

Paljud püüavad elada kuulekalt pühitsuselu, omandamata Kristuse kaudu tulenevat õigeksmõistmise kindlust. Sellised inimesed võivad usuõigust võtta puhtteoreetiliselt. Vähesed veedavad iga päeva esimesed minutid valvates või tulises palves õigeksmõistmise pärast Kristuse läbi.

Igapäevane kogemus

Kommenteerides millerlaste 1844. aasta Issanda teise tulemise eelmaitse kogemust, ütles E.G.White: “Igal hommikul tundsin, et esimese asjana tuleb kindlaks teha, kas meie elu on Kristuse ees õiglane ...

Päästmise rõõm oli meile tähtsam kui süük ja jook. Kui meie mõistus muutus uduseks, ei lubanud me endale puhkust ja keegi ei heitnud magama seni, kuni see udu maha langes tänu äratundmisele, et Issand võtab meid vastu” (1T,55). (90)

Kui paljud meist, kes nimetame end Jumala rahvaks, võivad ausalt öelda, et kogeme sama? Seda küsimust ei püstita ma eesmärgiga, et tunneksime end süüdlastena, vaid pigem seepärast, et äratada teadvust vajadusele alustada igat päeva Issanda otsimisega läbi rahupalve. See vastuvõtt tuleb ainult siis, kui Jumal võtab meid vastu meie Issanda Jeesuse Kristuse teenete läbi (vt. Rm.5:1). “Pühenda end Jumalale hommikul – olgu see sinu kõige esimene töö ... Alluta kõik oma plaanid Temale, et need kas teostuksid või ei, nii nagu Tema ettenägevus seda osutab” (SC,70*).

Vaatamata olukordadele on möödapääsmatu arendada see enda juures igapäevaseks harjumuseks. Need, kes seda ei tee, muutuvad rumalate neitsite sarnaseks (vt. Mt.25:2.3). Kui peigmees lõpuks tuli, oli õli nende lampides otsa

saanud. Mida sümboliseerib siin õli? “See õli on Kristuse õigus!” (TM,234*). Peame omandama vaimulikku õli kogu vara hinnaga, mis meil on. Iga päev tuleb panna usualtarile kõik. Täna ei saa me osta sellist kogust õli, millest jätkuks nädalaks või isegi homseks. Jumal annab seda ainult üheks päevaks, et rahuldada iga päeva vajadused. Kristus ütles: “Ärge siis olge mures homse pärast, sest küll homme sureb enese eest. Igale päevale saab küllalt omast vaevast!” (Mt. 6:34). Selle asemel, et lubada (91) oma mõtetel muretseda homse päeva probleemide pärast, peaksime keskenduma jumaliku õli saamisele tänaseks. Ainult siis oleme kindlad, et Jumala armuand aitab meil võita eelseisvaid raskusi.

Päästja kutsub meid hülgama kõik ja tulema Tema juurde. Tema annab meile sisemise ja vaimuliku hingamise. Temas tunneme andestuse väge ja see vägi on üle kõige selle, mis muidu meid hävitaks.

Naine, kes puudutas Kristuse rüü äärt, oleks võinud täielikumalt tunda Tema iseloomu, kui ta oleks tulnud ligemale. Kristus võttis vastu usu, mis ilmses isegi naise nõrkuse hetkel. Sama teeb Kristus ka meile.

Kas selle arusaamise valguses poleks õige öelda, et iga päeva esimene hommikutund peaks leidma meid Kolgata risti jalamil mõtisklemas Jumala Talle elust ja ohvrust. Kas ei peaks me igal varasel hommikutunnil ilmuma alanduses Tema ette ja võitlema, nagu tegi seda Jaakob, õnnistuse ja kindluse pärast, et olla Jumala poolt vastu võetud? Iseenda kuulekuse ja teenete kaudu ei omanda me seda kindlustunnet mitte kunagi.

Kuigi sõnakuulelikkus võib hoida meie hingi vabana süütundest ja hukkamõistust, siis toetumine sellele, et Jumal võtab meid selle alusel vastu, on kõige salakavalam enesepeetus. Peame alati meeles pidama, et sõnakuulelikkus on tänuohver, mitte aga ohver patu eest. Inimesed, kes on

saavutanud (92) elus täieliku sõnakuulmise, hakkavad nägema oma puudujääke, sest nad on lähenenud Kristusele (vt. SC,64). Jeesus ise ütles: "... ükski ei saa Isa juurde muidu kui minu kaudu!" (Jh.14:6). Ainsa kindla tõendi andestuse ja Jumalast vastuvõtmise kohta saame usu kaudu Jeesusesse. "Aga usk on kindel usaldus selle vastu, mida oodatakse ja veendumus selles, mida ei nähta" (Hbr. 11:1).

Selle kogemuse kõige kurjemaks vaenlaseks on süütunne. Saatan kasutab seda hirmsat tunnet, et hoida meid Jeesusest lahus ja viia kahtlema Tema andestuses. Kui tunnistame oma patust, peame kohe usus vastu võtma Tema andestuse. Ärge kunagi lubage valelikul süül, ülestunnistatud ja mahajäetud patul endilt mehisust võtta. See lähtub kahtlustest Jumala andestavasse armu.

Peale kahetsust on ülimalt vajalik täita puhtsüdamlikult see kohustus, mille Jumal meile näitab. See saab tugevaks vastumürgiks hukkamõistvale tundele, mida kogeme süü mõjul. Tundes oma elu olevat meelepärane Jumalale, saab see alalise rõõmu ja rahulolu allikaks.

Tunnetades Püha Vaimu kohalolekut ja teades, et Jumal on meid vastu võtnud, saame jõudu selle püha kogemuse läbielamiseks iga uue päeva koidikul. Olles saanud selleks vajaliku jõu, võime võita patu oma igapäevases elus. Võit saab alguse isiklikust palvest. (93)

Pühitsetud usu läbi

Kuna õigeusk on osa igavesest evangeeliumist, siis on vajalik õppida leidma jumalikkude väge oma isiklikes kogemustes. Issand peab silmas, et allutaksime ja võidaksime iga iseloomujoone, mis ei sobi ühte Temaga. Peame tooma iga mõtte Kristuse sõnakuulmise alla (vt. 2.Kor.10:5). Sellega seoses vaatleme pühitsuse tähtsust uskliku elus.

Raamatus “Kuulutus noortele” on öeldud, et “õigus, millega meid õigeks tehakse, on meile arvatud õigus; õigus, mille läbi meid pühitsetakse, on meile antud õigus. Esimene annab meile õiguse taevasse saamiseks, teine valmistab meid taeva jaoks” (vt. lk.35). Vaatamata sellele, et läbi õigeksmõistmise saame endiste pattude andestuse, soovib Jumal anda meile väge patu võitmiseks käesoleval hetkel. Sellepärast me näitame läbi pideva kuulekuse Jumala püha käsu nõuetele, et oleme läbi elanud tõelise õigeksmõistmise kogemuse. “Kuigi Jumal võib jääda samas õigeks ja õiglaseks, õigeks mõista patuse tänu Kristuse teenetele, pole keegi võimeline oma hinge katma Kristuse õiguse rüüga, jätkates samal ajal teadaolevaid patte või põlates teadaolevaid kohustusi ... Selleks, et inimene võiks säilitada õigeksmõistmist, peab ta ilmutama alalist kuulekust läbi aktiivse usu, mis on tegev armastuse läbi ja mis puhastab (94) hinge” (ISM,366). Ilmutusraamatu 14:12 räägitakse pühadest, kes omavad mitte üksi “Jeesuse usku”, vaid ka “peavad Jumala käske”.

Kahjuks paljude inimeste elus ei toimu vajalikku muutust. Nad on valmis pretendeerima “neile arvatud õigusele”, kuid ei püüdle kogu südamest omandama “neile antud õigust”. Pidades end usu läbi õigeksmõistetuks, ei luba nad Pühal Vaimul end välja arendada. See protsess aga valmistaks neid jumaliku sõelumise ajal seisma jääma. “Tõeline voores püüdleb puhastava tule juurde; kui aga tunneme ebameeldivust enda läbikatsumisel Issanda poolt, tähendab see seda, et meie olukord on tõsiselt kartusttekitav”(4T, 85,86).

Läbikatsumise protsess

“Jumal sõelub nüüd oma rahvast, tuues välja kõigi püüdlused ja motiivid” (4T,51). Ta soovib, et vaataksime endile mitte läbi auahne inimliku tühise olemuse prisma,

vaid selles valguses, milles Tema meid taevase kohtu aujärjelt vaatab. Nagu ka Peetrus, võime eelistada enesepettust oma vaimuliku olukorra hindamisel. Võime vastu võtta kuradi ja isegi omaste salakavala vale, mis mõjutab meid pidama end paremaks kui tegelikult oleme. Kui aga tuleme Issanda juurde, siis avab Ta meie südames toimivad tõelised (95) ajed ja sisemise töö.

On väga tähtis mõista jumaliku läbikatsumise protsessi, sest sellest tuleb tingimata läbi minna. Jumal soovib, et oleksime täielikult teadlikud oma südame seisukorrast, lubaksime Temal eemaldada kõik taunitava ja selliselt valmistada meid ette teenimiseks. “Inimestele, keda Jumal valmistab vastutavate kohtade jaoks, avab Jumal armust nende salajased patud, et nad võiksid endasse kriitiliselt vaadata ja jälgida kõiki püüdlusi ja südame suundumusi, et välja selgitada ebaõiglus ja iga patt. Oma ettenägevust mööda viib Issand inimesi sellistesse kohtadesse, kus Ta saab kontrollida nende kõlbelisi omadusi, avada tegude mõju ja motive, selleks et nad täiustaksid oma häid jooni ja vabaneksid halvadest” (4T,85).

Kui meie võtame Kristuse usus vastu, siis Tema eestkoste katab kinni meie pattude hulga ja Jumal näeb meid sellistena, nagu Ta näeb oma Poega. Kui meie südames on puudusi, mida me ei mõista, siis paljastab Jumal need meile läbi erinevate olukordade ja läbikatsumiste. Saades teadlikuks nendest peidetud puudustest, saame vastutavaks: kas klammerdume nende külge või ütleme neist lahti. “Kui inimesele näidatakse tema vigu, mis on tema pimestatud mõistuse loomulikuks tulemuseks, siis pole need enam teadmatuse patud või vigased arvamused. Ja kui inimene otsustavalt ei vii (96) oma elu kooskõlla talle antud valgusega, siis need eksimused muutuvad jultunud pattudeks” (5T,436).

Läbi eeluurimiskohtu näitab Jumal meie tegelikku olemust. Kasutades Piibli terminoloogiat võib öelda, et puhtsus – see on puhtakspesemine ja meie riiete puhastamine Talle verrega. See, kuidas talume Jumala läbikatsumist, määrab meie igavese saatuse. “Jumal viib oma rahvast samm haaval. Ta paneb neid erinevatesse situatsioonidesse, et välja selgitada, mis on nende südames. Mõned inimesed taluvad üht läbikatsumist, kuid langevad järgmises. Iga järgmise sammuga saadab Issand veel suuremaid katsumusi ... Ingel ütles: “Jumal saab tegutsema enam ja enam otsustavamalt, et kontrollida ja läbi katsuda igäüht oma rahva hulgast”. Mõned inimesed taluvad üht läbikatsumist, aga kui Jumal viib neid järgmise juurde, nad kohkuvad ja lahkuvad, sest ei taha lahti öelda mingist hellitatud iidolist. Sellel etapil antakse neile võimalus näha, milline ebajumal ajab Jeesuse nende südamest välja. Miski on neile tähtsam tõest ja nende süda pole valmis Jeesust vastu võtma. Üksikuid inimesi katsutakse läbi ja kontrollitakse pikemat aega, et saaks selgeks, kas nad on valmis ohverdama oma iidoleid ja kuulda võtma Ustava Tunnistaja nõuandeid ... Need, kes sooritavad kõik katsumused ja väljuvad võitjatena, tunnistavad seega, et on vastu võtnud Ustava Tunnistaja nõuanded. (97) Nad saavad osa hilisest vihmast ja on valmis asuma taevaste elanike juurde” (1T,187).

Aeg-ajalt võidavad meid need patud, mille Jumal on meile juba avanud, kuid me ei tohiks sellepärast pettumusse langeda. Me teenime lootuse Jumalat ja niikaua, kui Jeesus asub kõigepühamas paigas, kstes meie eest oma verrega taevase Isa ees, on meil lootust. Tuleks toetuda Jumala töotustele, mis meile on antud Piibli läbi ja lubada neil viia meid vaimuliku võiduni (vt. 2.Pt.1:4). Ka kaotust kandes tuleks meil tulla Jumala ette ja toetuda Tema töotustele, et “kui me oma patud tunnistame, on tema ustav ja õige, nõnda

et ta annab andeks meie patud ja puhastab meid kogu ülekohtust” (1.Jh.1:9). Seejärel uskudes, et Ta vastab kooskõlas oma töotustele, oleme kohustatud tegema palvet jõu uuendamiseks, et võita just selles, milles kandsime kaotust.

Jumala puhastusprotsessi ja Püha Vaimuga täitumise tulemusena valmistab Jumal usklike gruppide, keda Ta täielikult pühitseb. Selle protsessiga, mis võib jääda isegi neile märkamatuks, toob Jumal nähtavale iga varjatud defekti nende iseloomus ja annab neile väe seda võita. “Enne seda aega (Kristuse teist tulekut) kõik see, mis meis on ebatäiuslik, saab ilmsiks ja kõrvaldatakse” (3SM,427). Selliselt saavad väljavalitud Jumala pitseri ja valmistuvad (98) Jaakobi ahistuse ajaks (vt. GC,623). Nad on patust puhastatud, nad võivad elada püha Jumala palge ees, kui Kristuse eestkoste lõpeb (vt. EW,71).

Pühakirjas räägitakse nendest kui 144 tuhandest (vt. Ilm. 14:1.5). Kas võitleme usus, et olla nende hulgas?

Ei peaks unustama, et ainult Jumala arm kinnitab meid selle protsessi toimumise ajal. “Ja olen veendunud selles, et see, kes, teis on alustanud head tööd, lõpetab selle enne Kristuse Jeesuse päeva” (Fil.1:6). Tuleks meeles pidada, et ainult pidevalt Tema arvatud õigusele toetudes võime omada Tema antud õiguse. Ainult tõelise õigeksmõistmise kogemuse omajad saavad teada, mis on pühitsus. ”Lootes Võitja teenetele, võime võita Tema nimel” (4T,86).

Kuivõrd “Jumala laste puhastamine on võimatu ilma kannatusteta” (4T,85), peaksime lugema seda rõõmuks, et võime kannatada Kristuse pärast. “Vaid rõõmustage, et nii nagu te olete Kristuse kannatuste osalised, võite rõõmuga hõisata ka tema kirkuse ilmumisel” (1.Pt.4:13). “Et nüüd Kristus on ihulikult kannatanud, relvastuge teiegi sellesama meelsusega, sest kes lihas on kannatanud ihulikult, see on lakanud patustmast, nii et ta maises elus allesjäänud aega ei

ela enam lihalike himude, vaid Jumala tahtmise järele” (1.Pt. 4:1.2). Sarnaselt Paulusele tuleks öelda: “Sest minu arvates ei vääri nüüdse ajastu kannatud mainimist tulevase kirkuse kõrval, mida meile ilmutatakse” (Rm.8:18). Pühad apostlid mõistsid, et sõnakuulelikkusest tulenevad kannatud olid neile ainsaks puhastusvahendiks. Selle asemel, et hoiduda ristist, õppisid nad rõõmuga seda tarvitama. Jumala armu läbi oleme kohustatud tegema sama.

Piibellik tunnistus

Enne, kui lõpetada teema sellest, kuidas valmistuda seisumajäämiseks sõelumise ajal, vaatleme viimast, otsustava tähtsusega küsimust. Raamatus “Suur võitlus” ütleb E.G.White: “Ainult need, kes on olnud Pühakirja hoolsad uurijad ja kes armastavad tõe kogu südamest, on kaitstud võimsa pettuse eest, mis vallutab maailma. Piiblitundmise abil avastavad nad petja maskeeringu. Kõiki katsutakse läbi. Kiusatus, mis on sõelumiseks, näitab, kes on tõeline kristlane. Kas Jumala lapsed on nii kindlalt rajatud Tema sõnale, et nad ei alistu sellele, mida näeb silm? Kas nad hoiavad kriisi ajal kinni Piiblist?” (GC,625*). Need on küsimused, mida meil pole õigust ignoreerida, et mitte põhjustada endale kahju. Oleme juba jõudnud aega, kus me ei või usalduslikult juhendada oma tunnetest. Paljud näib sellisena, milline see tegelikult ei ole. Meie piiratud tajumine selle suhtes, mida näeme, kuuleme, tunnetame või millest mõtleme, on mitteusaldatav. Kui püüame tõe eraldada vales ainult inimlike meetoditega, (100) siis kindlasti saame eksituse poolt võidetud.

Kuidas siis eristada väärliikumisi ja nende protsesse? Sama meetodiga, mida kasutas Päästja. “Hoidke otsustavalt kinni selgest põhimõttest “Nõnda ütleb Issand”. Olgu teie ainus argument “Kirjutatud on!” ... Hüljake kõik eksitused, isegi kui nad on maskeeritud tõe rüüga” (Ev,361,362*).

Vaat, mis tähendab elada “...kõigest, mis lähtub Jehoova suust” (5.Ms.8:3). Ainult vähesed teevad valiku, mis on rajatud “Kirjutatud on” alusele, isegi siis, kui meid ümbritsevad inimesed ja nende isiklik tunnetus räägivad teist keelt. Seda enam on meie ees ainuke õige suund, kui tahame vastu seista viimaste päevade ahvatlustele.

Jumala rahvana teenime armulist Jumalat, kes mitte ainult näitas teed võidule, vaid on seda oma isikliku verrega ka niisutanud. Jah, ees ootab kohutav sõelumine, kuid meil pole vaja karta. Jumal näitas tee, millele peame kindlaks jääma. Las igaüks teeb vajalikud ettevalmistused, et anda Temale au läbikatsumise ajal.

10. peatükk. REFORMI AABITS

Tõelise kuulekuse uuestisünd meie südameis – see on meie suurim ja eriliseim vajadus. Püüdlemine selle poole olgu meie esmane ülesanne” (1SM,121).

Saatan kasutas paljusid, kes tegutsesid parimate inimlike mõjude ajal, tajuma reformide vajalikkust adventistide koguduses. Tõugates tagant nende fanaatilist agarust ja täites nad süüdistamise vaimuga, kihutas Saatan neid kahjustama samu reforme. Koguduseliikmed, kellel oli tegelikult vajalik vastu võtta

reformide põhimõtteid, vaatasid nendele süüdistajatele arusaadava eemalehoidmisega. Neist said igasuguse kriitika vihkajad, mida püüdsid peale sundida niinimetatud reformaatorid, kuigi üksikud printsipiidid olid inspireeritud Jumala poolt. Pärast, kui tõelised Jumala töölised kutsusid järjekindlalt üles reformidele, seostasid inimesed need üleskutsed automaatselt fanaatikute üleskutsetega. Sellisel viisil sai Saatan otsustava (102) võidu Jumala rahva üle ja lämmatas iga katse minna tõelistele reformidele.

Jumal kutsub oma rahvast kardinaalselt muutma reformide kuulutamise meetodeid ja koguduseliikmete suhtumist

neisse. Oleme sageli kalduvad rohkem tähelepanu koondama välisele käitumisele kui sisemistele printsiipidele. Anumat on kergem puhastada väliselt kui eemaldada sisemised plekid. Ainult jumalike printsiipide elluviimine võib teostada sisemise puhastuse. Kohe, kui keegi võtab südamesse need põhimõtted, tõestab väline reform ehtsalt nimetatud fakti olemasolu.

Probleemi määratlemine

Enamik meie koguduse juhtidest peavad vajalikuks koguduse parandamist. Paljud koguduseliikmed langevad pettumusse, kui näevad meie näivat võimetust viia ellu muutusi, millele kutsuvad inspireeritud nõuanded. Väga sageli pöördub see pettumine avalikuks vastuseisuks, mis mõjutab kogudusest lahkuma. Kuid milline on selle kurva olukorra lahendus? Üks asi on probleemi määratlemine, täiesti teine – sellele lahenduse leidmine.

Alguses on vajalik tõestada, et ükski inimene pole võimeline andma vastuseid kõikidele meie küsimustele. Paljud püüdsid kurjust välja juurida oma inimliku (103) tarkusega. Vastused on siiski Jumala, mitte inimeste käes. Ainult Tema mõistab täielikult meie situatsiooni keerukust. Ta ei ole jätnud meid üksi Saatanaga meelevalda.

Muistne Iisrael kannatas palju nende probleemide pärast, millega puutume kokku täna. Vajadus reformide järele oli esmajärgulise tähtsusega. Selle puudumine segas juutidel sisenemist töötatud maale. Kord kutsus Mooses Jordani jõe ääres uue põlvkonna usklikke kuulama käsuõpetuse raamatut. Ta anus rahvast tähelepanelikult läbi vaatama kõik eelloetu ja olema sellele sõnakuulelik. See põlvkond võttis vastu jumalikud nõuanded ja tulemusena viis Jumal nad töötatud maale.

Täna seisame taevase Kaanani piiri lähistel. Käesoleval ajal on meil Jumala sõnumitooja sulega kirjutatud juhised,

mis, kui neid tähelepanelikult järgida, aitavad meid igavesse kuningriiki. Kas omame täna selliseid kogudusejuhte, kes võtavad kasutusele prohvetlikke nõuandeid ja asuvad reformide liikumise etteotsa? (vt. 1T,469; TM,145). Kas omame täna põlvkonda, kes iga hinna eest oleks valmis järgima jumalike reformide teed? Jumal soovib, et annaksime püstitatud küsimustele positiivse vastuse.

Otsus sõltub igauhest meist. Vaatamata sellele, et meie koguduse asutused vajavad reforme, on ükskõik millise tõelise ja kindla muutuse aluseks iga uskliku kohusetruu (104) sõnakuulelikkus. Siit tulekski tööd alustada. Inimene, kes järgib oma elus kindlaid põhimõtteid, veenab kaasinimesi sellise elu vajalikkuses. Tõelised reformid ei ole pealesunnitud. Inimesed, kes püüavad teisi reformida läbi süüdistuste või vägivalda, näitavad, et nende südametunnistus pole puhas. “Ebapuhast südametunnistust saab despootlikuks teiste südametunnistuste üle” (“Mõistus, iseloom ja isiksus”, I köide, 321). Kahjuks tänapäeval püüavad mõned just nii adventistide kogudust reformida.

Ärge mõistke kohut

Meie Issand ütleb: “Sest Jumal ei ole ju läkitanud oma Poega maailma, et ta kohut mõistaks maailma üle, vaid et maailm tema läbi päästetaks!” (Jh.3:17). Kui Jeesus ise hoidus ligimese üle kohtumõistmisest, julgeb siis keegi meist langetada kohtuotsust oma ligimese üle? “Ärge mõistke kohut, et teie üle ei mõistetaks kohut” (Mt.7:1). “Ärge tehke ennast kaasinimestele etaloniks. Ärge tehke oma isiklikku arvamust kohusetundest ainuõigeks! Ärge tehke oma tõlgendust Pühakirjast kriteeriumiks teistele ja ärge oma südames süüdistage ligimest, kui nad ei vasta teie ideaalile. Ärge kritiseerige teisi! Ärge ehitage oletusi teiste motiivide suhtes ja ärge tehke nende kohta kohtuotsust” (“Õnneliku elu saladus”,124)

Meie ei suuda lugeda teiste südameasju. Keegi pole süütu ja sellepärast ei või me kohut mõista ligimese üle. (105) Surelikud inimesed võivad kohut mõista väliste tunnuste järgi. Ainult Issand, kellel on teada kõik salajased motiivid ja ajendid ning kes kaastundlikult ja õrnalt läheneb igale hingele, saab lahendada igäühe saatuse” (sama). Vaatamata sellele nõuandele, tõusevad paljudel alatihiti halvad tunded ja omavahelised pingestatud suhted sellepärast, et koguduseliikmed ei loobu saatanlikust teguviisist.

Siiski on Jumal andnud eeskirja, mille järgi me mõistame osaliselt kaasusklike tegu ja vaimu, mis neid ajendab: “...viljast tunnete nad ära” (Mt.7:20). Võime selgitada õpetust ja teistesse suhtumist vastavalt “õpetusele ja tunnistustele” (Jes.8:20). Kasutades seda testi, võime eristada tõe vales. Kuidas seda eeskirja saab rakendada ligimese suhtes ja samal ajal hoiduda süüdimõistvast meelsusest?

Räägitakse, et kirurg ja lihunik tarvitavad sama instrumenti – nuga. Kui kirurg julgelt ja täpselt kasutab oma oskusi elu päästmiseks, siis lihunik on varustatud noaga, et hävitada elu. Millist elukutset jälgendame suhtlemisel? Piibel ja tunnistused – need on vaimulikud noad. Meie võime neid kasutada kas elu päästmiseks või selle hävitamiseks.

On vaja oma mõtetes, sõnades ja tegudes jälgendada Suurt Arsti, kes on parim ja kes teab, kuidas päästa. Nagu kirurg lõikab patsiendil kasvajat, nii ka Kristus vabastab (106) patuse patust. Ta näitas seda oma suhtumisel naisesse, kes toodi Tema juurde, et mõista kohut abielurikkumise üle. Jeesus tunnistas fakti, et naine oli tõesti patustanud. Seejärel Ta ütles: “...mine ja ära tee enam pattu!” (Jh.8:11).

Kes soovib olla edukas ligimese ümberkujundamisel, see peaks tegutsema just selliselt. Peame nimetama pattu küll õige nimega, kuid meil pole õigust mõista hukka neid, kes

on sellesse pattu kaasa tõmmatud, ka neid, kelle südames on salajased patud.

Reformi plaan

“On vaja põhjalikku parandust kõigis meie kogudustes” (TM,443). Kuidas seda konkreetselt ellu viia? Issand andis Taavetile erilised korraldused, kuidas Tema kavatsuse kohaselt tempel üles ehitada. Sarnaselt sellele andis Jumal meile eeskuju koguduse ülesehitamiseks. Kui järgime nõuannet, toob see positiivsed ja julgustavad tagajärjed.

Seda enam tuleks asja näha perspektiivis. “Kas rahustame end lootusega, et tervet kogudust haarab uuestisünd? Sellist aega ei tule kunagi” (1SM,122). “Reformaatoritel” tuleks mõista, et nad kohtuvad pettumusega. Prohvet Jesaja, kutsutud juhtima reforme Iisraelis, põgenes algul vastutuse eest. Siis Issand julgustas (107) teda, öeldes, et tema pingutused kannavad vilja mitte kogu rahva, vaid ülejäänute südameis (vt. PK,303-310). On väga tähtis, et meie päevade reformaatorid mõistaksid seda tõde. Jumal puhastab mitte kogu kogudust, vaid pigem usklikke selle sees ja tänu nendele peaks toimuma reformid.

Eksisteerib kolm koguduse reformeerimise astet: alguses üksikisiku tasandil, seejärel perekonna ja pärast koguduse tasandil. Me kas järgime seda järjestust või loome ainult häda ja lõhestumist. Jumala poolt juhitud ümberkujundamine algab elus alati väikesest. “Kes ustav on kõige vähemas, see on ustav ka suures; ...” (Lk.16:10).

Üksikisik

Jumal ei või reformide läbiviimist koguduses usaldada inimestele, kes esmalt ise koos oma perega muutusi vajavad. “Tõeline muutus algab hinge puhastamisest” (Tervise teenistus,180). Kuni me ei puhasta oma hinge ülestantuse

ja kahetsuse läbi, ei juurdu meie elus tõeline reform. Vaid siis, kui puhastame end Kolgata Talle veres, asetatakse meie peale kohustus hoida end vaimulikult puhtana. Kui südametunnistus on Jumala Sõnaga harmoonilises kooskõlas ja kontrollib meie elu, on võit kindlustatud. “Teil on vaja iga tunne ja iga iha hoida kontrolli all, alludes rahulikult mõistusele ja südametunnistusele. Siis kaotab Saatan (108) oma võimu meie mõistuse üle” (“Mõistus, iseloom ja isiksus” 1 köide,326).

Teisalt, “kui te kaotate südametunnistuse puhtuse, saab teie hingest Saatana lahinguväli, kus on hulgaliselt kahtlusi ja hirme, et halvata teie energiat ja tõugata teid pettusesse” (sama,321). Kas me siis ei näe, et võitlus toimub inimeste mõistuse pärast? Just siin peaks algama ja lõppema reform. Tõeline reformaator valmistub täitma oma ülesannet, alustades oma isikliku südametunnistuse puhastamisega. Valereformaator püüab muuta oma ligimese elu, omades ise ebaupuhast südametunnistust.

Saatan tegutseb märkamatuks, kontrollides mõistust ihu läbi. “Organismiga tihedalt seotud aju närvirakud on ainus keskkond, mille abil Taevas saab suhelda inimesega ja mõjutada tema siseelu” (2T,347). “Kui vastuvõtlikkuse võime on tuimestatud ükskõik millist laadi ebamõeldukuse läbi, on võimatu mõista igavesi asju” (MYP,236*). Kas mõistame seda kõike, mida mõeldakse nendes tsitaatides? Kas see, kes on kaine mõistusega, eelistab katkestada oma suhteid taevaga? Aga just seda teevad paljud inimesed, isegi need adventistid, kes elavad ebatervislikult.

Tervisliku toitumise reformil on hea mõju ja me peame seda alati silmas pidama. Muidugi võib keegi mõelda, et kui me ei tarvita (109) lihatoite, alkoholi, stimuleerivaid aineid nagu kofeiin ja nikotiin, siis võime end lugeda tervet eluviisi harrastavate inimeste hulka. Kuid praktikas, kasutades tervislikku toitu, võime olla reformi rikkujad.

Magusaarmastus, nagu ka liigsöömine, nõrgendab kõlbelist tajumisvõimet isegi meie rahva parimate esindajate juures. “Ohjeldamatus söömisel, isegi kui kasutada kvaliteetseidprodukte, avaldab paralüeerivat toimet kogu organismile ja tuimestab kõige peenemaid ja pühamaid tundeid ... rahvana, kes kuulutame tervisereformi, sööme me liiga palju” (3T, 487). “Halvad harjumused hävitavad suurel määral inimeste otsustusvõime” (CD,62*). Kuni me ei muuda toitumisharjumusi, ei mõista me, et halvad harjumused mõjutavad meid mitte ainult füüsiliselt, vaid ka vaimulikus mõttes.

Võiksime tervishoiu reformist rääkida palju enam, kuid jätkem see Püha Vaimu juhtimise all iga inimese isiklikuks asjaks. Siiski on alaliselt vaja meeles pidada kahte momenti: Esiteks - mida lähemale jõuame aja lõpule, seda tugevamalt hakkab Saatan meid võrgutama ebamõõduka söömisega ja seda raskem on meil võita kiusatust (vt. 3T,492). Teiseks - kes ei suuda omada kontrolli oma söögiisu üle, see eemaldub lõpuks tõest (4T,31,32). Kuigi võitlus (110) on karm, on meil lootust. “Liigsöömise rõhuv jõud viib hukatusse tuhandeid inimesi, aga kui neil õnnestub saavutada võitu, annaks see neile kõlbelist jõudu, et ületada kõik teised Saataka kiusatused” (3T,491,492). Kuigi meie elus tuleb ette palju erinevaid võitlusi, annab võit ja kontroll oma söögiisu üle meile kõlbelise jõu võita iga kiusatus, millega tuleb võidelda. Kristus saavutas võidu juhitamatu söögiisu üle. Kas tõesti ei anna Ta sama võitu kõigile, kes sellepärast Tema juurde tulevad?

Perekond

Järgmine samm eduka reformi teel peab olema vastu võetud perekonnas. Kui inimesed hakkavad võitma isiklikus elus, märkavad nad, kui palju tuleb neil teha ka oma peres. Paljudele on täna valmistanud

pettumust meie koguduse vaimuliku teenistuse kvaliteet. Kuid neil tuleb mõista, et “perekonnas pannakse alus koguduse õitsengule. Kõik, mis avaldab mõju kodusele elule, ilmneb ka koguduse elus, seepärast peaksid koguduse kohustused alguse saama kodunt.” “Kui meil on hea perekondlik religioon, siis saame omama ka suurepärase kogukondliku religiooni” (AH,318,319).

Suur reformatsiooniliikumine peab algama isa, ema ja laste arusaamast Jumala käsu printsiipidest ... Vanemad annavad oma (111) lastele eeskuju kas sõnakuulelikkusest või üleastumisest. Enamikel juhtudel saab pereliikmete igavene saatus sõltuma vanemate isiklikust eeskujust ja juhistest ... Kui vanemad võiksid ette näha oma tegevuse tagajärgi ja näha, kuidas nad oma eeskuju ja suunamisega hoiavad ära või suurendavad kas patu jõudu või õigluse jõudu, siis kahtlemata muudaksid nad oma elu. Püüdke vanematele teadvustada, milles seisnevad nende pühalikud kohustused, mille oleme küllalt kauaks jätnud tähelepanuta..... Religioon perekonnas – meie suur lootus, mis annab kogu perele perspektiivi pöördumiseks Jumala tõe juurde” (6T,119).

Saabunud on aeg, mil igaüks, kellel lasub koguduse reformimise kohustus, peab pöörduma selliste raamatute poole nagu “Adventkodu” (AH) ja “Kasvatus” (Ed). Oleme kohustatud mitte ainult lugema neid, vaid ette võtma kõige otsustavamaid jõupingutusi, et ellu viia nendes sisalduvaid õpetusi. Tehes seda Püha Vaimu väes, ei sega miski selle tulemusel kogudusele mõju avaldamast. Kuni aga midagi sarnast pole tehtud, ei oma keegi õigust reforme ellu viia koguduse tasandil. Püha Vaim ei õnnista neid jõupingutusi, sest nende inimeste tegevus viib lõhenemisele. Ja kuni pseudoreformaatorid töötavad omal jõul, püüdes kogudust ümberkujundada, jääb Iisraeli Jumal kannatlikult (112) ootama nende endi kodudes, et õpetada neile reformi aabitsat.

Kogudus

Alles siis, kui reform teostub üksikisiku elus ja tema peres, kandub see automaatselt üle ka kogudusele. Nimelt sellises järjestuses läbiviidud reform on mitte ainult efektiivne, vaid ka kindel. Perekonna religioon ja koguduse religioon on lahutamatud. “Perekonna religioon on üpris möödapääsmatu ja meie sõnad kodus peavad olema õiged, muidu ei maksa meie tunnistus koguduses midagi. Kui te ei ilmuta tasadust, headust ja aupaklikkust oma peres, siis teie religioon on tühine. Kui aga perekonna religioon oleks tõelisem, oleks koguduseski rohkem väge” (AH,319).

Mida nimelt te tahaksite muuta oma koguduses? Võti, mis teie koguduses keerab reformidele ukse lukust lahti, on võit teie enda ja teie pere elus. Vaadake, mida ootab kogudus, kui kasutame seda võtit: “Saabunud on aeg põhjalikeks reformideks. Kui see algab, viib palvevaim elavnemisele iga uskliku ja ajab kogudusest välja eraldumise ja vaenutsemise vaimu. Need, kes pole olnud kristlikus osaduses, koonduvad nüüd üksteisega. Üks koguduseliige, kes tegutseb õiges suunas, õhutab teisi vendi ja õdesid ühinema temaga palves Püha Vaimu saamise pärast. Ei ole siis kohta mingile kaosele, sest kõigil on sama meel mis Püha Vaimulgi. Vaheseinad, mis eraldasid usklikke, saavad maha kistud ja Jumala sulased on üksmeelsed oma tunnistuses. Issand hakkab töötama koos oma sulastega” (8T,251).

Iga koguduseliige peab palvetama ja püüdlema nimelt sellise reformi poole. Kas armastate kogudust nagu armastas seda Kristus? Kui jah, siis püüdke alustada reformiga oma isiklikus elus ja perekonnas. Paluge Jumalalt juhtivust. Nähes imesid isiklikus elus, saate te midagi, mida on võimalik jagada kogudusega. Inimesed pööravad tähelepanu teie tunnistusele ja järgivad teie eeskujule. Sellisel teel valmistate te iseennast ja teisi võimsa sõelumise vastu, mis

peatselt koguduse puhastab. Aga kui te jätate hooletusse oma südame ja perekonna, teeb Jumal teid vastutavaks selle hea eest, mida võisite kogudusele teha, kuid ei teinud. Otsus on teie teha.

11. peatükk. ÜLEJÄÄNUTE REFORM

Sõltumatud liikumised täiendavad oma ridu nõrkade ja informeerimata koguduseliikmete arvel. Armastatud tähelepanu objektideks on hiljuti ristitud.

Varsti, peale minu liitumist adventistide kogudusega, tutvusime koos naisega mitmete perekondadega, kellel olid pingestatud suhted kogudusega. Saatuse iroonia tahtel oli üks nendest inimestest faktiliselt esimene, kes tutvustas mulle E.G.White teoseid! Olgugi, et minu koguduse pastor jutlustas temast jumalateenistusel ja ma kuulsin, kuidas teisedki liikmed tsiteerisid E.G.White'i hingamispäevakooli tunnis, aitas see vend mind õppida prohvetikuulutamise vaimu nõuandeid tundma isiklikult. Möödus pisut aega ja ma hakkasin märkama vasturääkivusi selles, milline peab kogudus olema ja milline ta tegelikult oli.

Kui ma jagasin oma mõtteid hingamispäevakooli tunnis - kahjuks mitte (115) täiesti korrektses vormis - reageeris enamus koguduseliikmeid sellele negatiivselt. Tulemuseks oli, et hakkasime koos naisega kogema pingestatud suhtlemist koguduses, mis alles hiljuti oli meid oma embusesse vastu võtnud. Tundes märgatavat vahet, hakkasime palves otsima Issandat, et saada selles asjas selgust. Mõne kuu kestel toimus kaks tähtsat sündmust. Esiteks hakkas üks minu uutest sõpradest avalikult adventistide kogudust süüdistama ja nimetas seda Baabüloniks. Teiseks olin ma juhuslikult kogudusest eraldunud grupeeringu poolt organiseeritud teenistusel, kus "magustoiduks" oli üles tõstetud teooria sellest, et adventism – see on Baabülon. Jumaliku ettenägevuse järgi

hakkasin sellel ajal lugema uut raamatut, mille olin saanud oma raamatukogusse - "Tunnistused jutlustajatele" (TM). Leidsin selle raamatu esimeses peatükis pealkirja "Kogudus ei ole Baabülön". See veenis mind, et ekslik kitsendus meie nimiväärtusele viib lõppude-lõpuks saatanliku lõpptulemuseni, kui adventistide kogudus tõesti osutub Baabülöniks. Siin ma tajusin, et pean kaasa aitama selle probleemi lahendamisele, aga mitte saama selle osaks. Raamat "Tunnistused jutlustajatele" näitas mulle ja mu naisele uusi võimalusi koguduses vastastikuste suhete sfääris.

Sarnaselt Paulusele hakkasime kogudust vaatama kui "Jeruusalemma kes on meie ema" (Gal. 4:26). Tähtis on, et näeksime koguduses vastastikuseid suhteid läbi Issanda silmade. Ehk küll ema võib olla (116) ebatäiuslik ja teha tihti vigu, ei taha isa, et tema lapsed alandaksid ja põlgaksid ema. Meil on vaja mõista, et isegi kui ema püüab täita "kadunu" rolli, viitab meie Isa armastus dramaatiliselt Hoosea näitele ja on alati valmis teda endale tagasi ostma.

Ainult nendel inimestel, kelle vastastikused suhted oma vaimuliku emaga viivad tema ennistamisele ja ülesehitamisele, hingab Isa Vaim. Jah, võivad tulla ajad, mil me peame arutlema ema probleeme, kuid kui meil on eeskirjadele viitav soov teda parandada, võime teda ainult haavata. (vt. Ho. 6:1).

E.G.White on korduvalt rääkinud, et adventistide kogudust puhastab usu-uuendus. Paljusid aga hämmastab küsimus, millisel viisil viib Jumal läbi selle usu-uuenduse? Ja kui arutleda detailselt, kas juhtub see organiseeritud koguduse raames või kutsub Issand ülejäänuid eralduma, et nende läbi teostada hädavajalik uuendus? Vastus sellele küsimusele on igaveste tagajärgedega igale adventistile ja see peab olema endale hoolsalt selgeks tehtud.

Eraldumine?

Meil on vaja selgeks saada fakt, et vanasti, vajalikke reforme teostades, kasutas Jumal mõlemat meetodit. Ustava jäägi eraldamine Jumala langenud rahvast toimus ajalooliselt usklike kristlaste eraldamise käigus (117) judaistidest. Sarnane asi juhtus uuesti protestantliku reformatsiooni päevil, kui sellised mehed nagu Luther, Swingli ja Kalvin jätsid maha Rooma Katoliku kiriku. Isegi oma tagasihoidliku sünni tunnil, millerlaste liikumise ajal, järgnes adventistide kogudus ise selle reformi eeskujule.

Kuivõrd Jumal viimase kahe tuhande aasta jooksul eelistas teostada reformi just selliselt, võtavad paljud käesoleval ajal enesestmõistetavalt, et Jumal hakkab talitama samal viisil ka adventistide kogudusega. Sellepärast paljud inimesed, pretendeerides sellele, et nad on osa viimaste päevade Jumala tõelisest reformatsiooniliikumisest, hakkavad lahkuma adventistide organisatsioonist.

Jääk jäägis

Meil on vaja silmas pidada, et minevikus teostas Jumal reforme samuti läbi nende, kes jäid juba asutatud ja organiseeritud Jumala rahva hulka. Ta õpetas ustavaid inimesi töötama koguduse sees, mitte väljaspool. Kujukaks näiteks on Esra aegne reform. See jumalamees õppis ära ja andis ustavalt edasi jumalikke nõuandeid kogu rahvale. E.G.White räägib, et “siit sai alguse suur usupuhastus”. Meetod, mida kasutas oma töös Esra, “et tema suhtumine on eeskujuks kõigile, kes (118) püüavad läbi viia uuendusi” (PK,622,623*).

Jumala rahva kõrberännaku ajalugu pakub teist selget näidet. Olgugi, et Tema rahvas pidevalt nurises, töötas Issand väsimatult seestpoolt, et teha neid võimelisteks vallutama töötatud maad. Mooses mõistis

Jumala plaani oma rahva jaoks ja ei hakanud oma suguharu seast eraldama ustavate gruppi, et alustada uut liikumist. Ta teadis, et selline asjade käik ei too austust Jumala nimele, vaid isegi teotab seda. (vt. 4.Ms.14:11-20). Kommenteerides seda sündmust, kirjutab E.G.White: “Mooses sai siis läbi katsutud ja kontrollitud Jumala poolt. Jätta maha Iisrael? Eralduda juutidest ja jätta nad vastupanu ja patu olukorda? Ei, mitte iialgi” (R&H,3.okt.1893). Kas taipame Moosese sarnaselt, et Jumala ülistamine pöördumatute rahvaste keskel sõltub sellest, kuidas Jumal käitub adventrahvaga, keda Ta on valinud kandma oma nime? Kas järgiksime Moosese ustavuse eeskuju või valime eraldumise kursi, toetudes nendele vähestele, keda õigeks peame?

Moosese valiku tulemusena tegi Jumal imelisi asju. Ta sõelus ustavusetuid kõrbes ja viis läbi oma ustavate laste sama Iisraeli, kes olid maha jätnud Egiptuse, maale, mille Ta oli töötanud nende isadele.

Kas omab varase “kõrbekoguduse” rännukogemus analoogilist tähendust adventistide kogudusele? “Aruanne Iisraeli (119) rahva kõrberännakust pandi kirja õpetuseks Jumala lõpuaja Iisraelile Heebrealaste mitmekülgsed läbielud küpsetasid ja koolitasid neid töötatud Kaanani-kodu jaoks. Jumal soovib, et Tema rahvas kaasajal uuriks alandliku õpihimulise meelsusega muistse Iisraeli poolt läbielatud raskusi, et neist saadud õpetused aitaksid neil valmistuda taevase Kaanani jaoks” (PP,293*).

Vastatud küsimus

Niisiis küsime endalt uuesti: millisel viisil teostab Jumal reformi adventistide koguduses? Kas ülejäänud hülgavad organiseeritud koguduse sõelumise tulemusena või pühitseb Jumal ülejäänuid adventistide koguduse sees, sõeludes ja puhastades nende ustavuse läbi terve koguduse kurjusest?

Arusaadavalt ei soovi Jumal jätta oma rahvast selles tähtsas küsimuses teadmatusse.

Issand räägib selgelt, kuidas Ta adventrahvast juhib ja miks Ta valis just sellise kursi. Iga adventist peab hoolega ja palvemeelselt mõtisklema sellest jumalikust juhisest. Täna pole enam aeg pealiskaudseks lugemiseks.

Peale 4. Moosese raamatu 14. peatüki tsiteerimist ütleb Issanda sõnumitooja: “Pöörake tähelepanu antud peatüki sisule ja omandage sellest õppetund kaasaegsele Iisraelile. (120) Kõik see on kirjutatud juhiseks meile, kellele maailma lõpuajad on kätte jõudnud. Me näeme uskmatust ja kangekaelset vastupanu nendelt, kellele oli antud suur valgus ja olgugi, et tõendeid oli küllaldaselt, jätkasid nad vastupanu ... Kuid Issand pole kunagi rääkinud meile sellest, et Ta saadab koguduse laiali. Meil pole kunagi olnud prohvetikuulutust Baabülioni suhtes, mida kasutatakse adventistide koguduse kohta; pole ka informatsiooni selle kohta, et “vali hüüd” sisaldaks üleskutset Jumala rahvale väljumiseks kogudusest, sest see ei ole Jumala plaan Iisraeli suhtes ... Kas võib nüüd nimetada tõeks seda sõnumit, et rahvas, kelle heaks Jumal nii palju on teinud, osutuks Baabüloniks? Põrgu oleks juubeldanud, kui selline sõnum oleks vastu võetud ja kogu maailm kalgistuks seadusetuses. Kõik Saatana süüdistused Jumala iseloomu vastu osutuksid siis õigeaks ja tehtud kokkuvõttes tuleks välja, nagu polekski Jumal valinud ega moodustanud kogudust maa peal. Oo, kuidas Saatan juubeldaks koos oma patuse kaaskonnaga! Jumal ei tegutse nii“ (R&H,3. okt.1893).

„Vali hüüd“, mida selles artiklis meelde tuletati, kõlab veel tulevikuski. Jumala sõnumitooja ütleb selgelt, et kui see toimub, ei kõla kuulutust, nagu oleks meie kogudus Baabülon ja et ustavad peaksid selle maha jätma.

Vaat kus peitub tõde! Jumal ei kavatse valida mingit muud kanalit, et selle kaudu töötada sõltumatult „oma valitud ja

maailmas organiseeritud kogudusest“ - see on adventistide (121) kogudusest. Kas usume E.G.White prohvetlikku andesse? Paljud vannuvad, et usuvad ja isegi kuulutavad, et hoiavad kinni sellest, mida õpetab prohvetikuulutuse vaim, kuid just selles küsimuses nad komistavad. Eraldades end adventistide kogudusest, valivad nad kursi, mille järgimisel täidavad põrgu juubeldamisega. Selliselt kaheldes annulleerivad nad faktiliselt prohvetikuulutamise vaimu ande, kuigi sõnades toetavad seda.

Jumal andis meile prohvetikuulutamise vaimu anni koguduse ülesehitamiseks (vt. Ef.4:11.12). Ent mõned meie seast jätavad meid ilma selle anni väest, kasutades seda koguduse lõhestamiseks (vt. TM,51). Nad annavad terminitele nagu „kogodus“ ja „sõelumine“ teise mõtte. Kui inimesed võtavad vastu need uued määratlused, saavad E.G.White teosed relvaks nende äraviimiseks kogudusest (ISM,48).

Kui me ei peaks eralduma adventistide kogudusest, siis kuidas tuleks suhtuda selle patustamistesse ja puudujääkidesse? Jumal nõuab meilt selget arvamust selles küsimuses: „Moosese eeskujul, kes anus Iisraeli poegade pärast, on meile näidatud seisukoht, mida peame võtma Jumala rahva suhtes, vaatamata kui eksiv, nõrk ja ebatäiuslik ta ka on” (R&H,3.okt.1893). Sõna “ebatäiuslik” ütleb paljutki. Sellelega katsutakse läbi meie kannatlikkus (122) ja pikkmeel, et näha, kuidas suhtume eksijatesse.

Moosese suhtumise sarnaselt kõlavad järgmised E.G.White sõnad: “Jumalakartuse haputaigen ei ole veel kaotanud oma jõudu. Suurima ohu ja koguduse languse hetkil hakkab väike grupp valguses seisvaid inimesi Jumala poole ohkama ja appi hüüdma jälkuste pärast, mis siin maailmas toimuvad. Erilise innukusega palvetavad nad koguduse pärast, sest selle liikmed käituvad ilmalike tavade järgi ... Inimesed, kes ei kurvasta erilise vaimuliku languse

pärast ja ei nukrutse teiste pattude pärast, jäävad ilma Jumala pitserist” (5T,209,211). “Kui valguses käijad näevad läheneva ohu märke, siis ei peaks nad rahulikult ja muretult ootama selle maailma hukkumist, vaigistades end usus, et küll Jumal häda ajal oma rahvast varjab. See pole kaugeltki nii. Jumala rahvas peab aru saama, et tema kohus on innukalt töötada ligimeste päästmiseks ja kindlas usus pöörduma abi saamiseks Jumala poole” (5T,209).

Ülejäänute teenistus

Kas palute Jumalat nende pärast, kes käituvad ebaväärikalt, olles adventistide koguduse liikmed? Kas töötate hoolsalt nende päästmiseks? Või kasutate nende patustamisi ja puudujääke kui põhjust, mis lubab teil koguduse maha jätta? Mille peale te kulutate rohkem oma aega: kas selleks, et uurida (123) ja arvustada kaasusklike puudujääke või et neile Jeesusest rääkida? Kui esimeseks, siis otsige viivitamatult Jumalat, et omada õiget vaimulikku kogemust, mis on ainult Kristuses. Ta jättis taevaste õuede täiusliku au, et tulla patuga määritud planeedile päästma degradeerunuid ja langenuid. Kristus säilitas oma puhtuse langenute keskel olles. Tema mõtted koondusid alaliselt oma taevase Isa täiuslikule ja puhtale iseloomule. Ta isegi palvetas sellepärast, et oma iseloomult oleksime üksteisega ühtsed, nagu Tema on üks Isaga.

Käesoleval ajal kutsub Ta oma ustavaid teenijaid jääma Tema eksivasse kogudusse. Seda mitte sellel eesmärgil, et ühineda selle pattudega, vaid et päästa võimalikult rohkem inimesi nende pattudest. Ehk küll otsustame jääda kogudusse, mis on rikas patu poolest, pole meil vajadust toituda sellest ebapühast, mida näeme enda ümber ja mis valmistab pettumust. Meil on võimalus juurduda oma mõtteis ja meeltes sellesse, mis on puhas ja armastusväärne. “Me peame vabastama oma mõtted ükskõik millistest

kaebustest ja ligimeste puuduste väljaotsimise soovist. Ärgem jäägem siis alaliselt vaatama märgatud puudustele ... Kui soovime omada Jumalaga õigeid suhteid, siis peame vaatama püsivatele väärtustele nagu puhtus, au, vägi, headus, õrnus, armastus, mida kingib meile Jumal. Kui hakkame vaatama selliselt, koonduvad meie mõtted sedavõrd (124) igaveste väärtuste peale, et meil ei tekigi soovi otsida ligimeste vigu (“Mõistus, iseloom ja isiksus” 2. köide,789).

Võitlus käib meie mõistuse pärast. Lõpetagem ometi see pöörane urgitsemine vendade pattudes! Selle asemel hakakem otsima puudusi iseendas ja paluma Jumalat, et Ta oma väega vabastaks meid nendest. “Vaadake enda puudustele. Parem on leida üks puudus endas, kui kümme oma venna juures” (Taevastes eluasemetes,178). Püüdke siis järjekindlalt omandada iseene jaoks Kristuse õigust, vaadates püsivalt Tema, sõltumata olukordadest, mida kohtame oma teel. Seejärel püüa innuka tööga tuua teisigi selle kogemuse omandamisele. Ainult nii peame valmistuma ise ja valmistama ligimest suureks sõelumiseks, mis saab meie kogudusele olema tema ajaloos tõsiseimaks läbikatsumiseks.

Las Jumal aitab meil valmistuda sõelumiseks, mis leiab aset Tema rahva seas.

12. peatükk. ADVENTISM KÕRBES

Siiani oleme tähelepanelikult vaadelnud sõelumise mõju adventistide kogudusele ja selle liikmetele. Oleme tähelepanelikult seda teemat uurinud Pühakirja ja E.G.White tööde valguses. Nüüd koondame tähelepanu kogudusele ja selle võitlusele pimeduse jõududega ning püüame analüüsida seda aspekti prohvetlikus perspektiivis. Kõrbekoguduse ajalugu on hämmastav prohvetikuulutus viimaste päevade

adventistide kogudusele möödunud, käesoleva ja tulevaste kogemuste osas. Võrreldes nende kahe koguduse kogemusi, näeme Jumala rahva seas toimuva lõpliku sõelumise tulemusi.

Apostel Paulus õpetas selgelt, et kõrbekoguduse liikumine oli viimaste päevade Jumala rahvale prototüübiks või sümboliks. Peale 1. Korintose kirja 10. ptk-i 1-10. salmi õnnistusrikast arutelu ja samuti selle varase koguduse ebaõnnestumisi, lisas Paulus 11. salmis: “See sündis neile eeltähendavalt ja on kirjutatud meile manitsuseks, kelledele maailma lõpu ajad on vastu jõudnud”. (126)

E.G.White võrdles samuti neid kahte perioodi: “Aruanne Iisraeli rahva kõrberännakust pandi kirja õpetuseks Jumala lõpuaja Iisraelile ... Jumal soovib, et Tema rahvas kaasajal uuriks alandliku ja õpihimulise meelega muistse Iisraeli poolt läbitehtud raskusi, et neist saadud õpetused aitaksid neil valmistuda taevase Kaanani jaoks” (PP,293*). Seda meenutades õppigem Iisraeli kogemustest ja rakendagem nende kogemusi oma rännakul taevase Kaanani poole.

Võrdlused

Alustame kõrberännaku ja adventistide liikumise vaheliste mõnede analoogiate kindlakstegemisest, pidades meeles, et esimene on teise prototüüp.

1. Jumal kutsus mõlemad liikumised Egiptusest: esimese otseselt, teise – vaimulikust Egiptusest või Baabülonist (2.Ms.2:10-12; Ilm.18:4).
2. Mõlemad liikumised elasid üle võitlusi kõrbes, teel maale, mille Jumal oli neile töotanud. Esimene - teel maisesse Kaanandise; teine – taevasesse Kaanandise (5.Ms.8:15; Ilm.12:17).
3. Mõlemad liikumised said alguse prohvetikuulutuse täitumisest, milles oli teatud aeg (1.Ms.15:13-16;

- Tn.8:14).
4. Hingamispäev oli märgiks ja ustavuse katsekiviks mõlemale liikumisele (Hes.20:12.19.20; Ilm.14:7.12)
 5. Mõlemad liikumised said õpetust pühamuteenistuse kaudu (Hbr.8:5; 2.Ms.25:40; Tn.8:14; Hbr.9:24; Ilm.14:7).
 6. Issand päästis esimese liikumise Egiptusest kesköötnuil; teise liikumise lõplik päästmine toimub keskööl (2. Ms.12:29-31; EW,285).
 7. Surmaingel läks nendest mööda, kes määrisid oma ukse piitu talle verega, mis sümboliseeris Kristuse õigust, mida kasutatakse uskliku ülejäägi elus (2.Ms.12:21-23; 1.Kr.5:7; PP,277).
 8. Mõlemad said sõnumi reformide läbiviimiseks (2.Ms. 20;9T,158).
 9. Mõlemad kannatasid pöördumatu “segarahva” pärast, kes tõi neile palju tüli (4.Ms.11:4; TM,45,46).
 - 10.Jumal juhtis mõlemat prohvetikuulutamise anni saanud sulase läbi, kelle teenistus oli enam kui prohveti teenistus (4.Ms.12:2-8; 1SM,31-36).
 - 11.Mõlemale prohvetile oli näidatud töötatud maad ja mõlemad surid rahus (5.Ms.34:1-5; EW,17-20).

Nüüd, olles kindlaks teinud põhilised analoogilised olukorrad, tahame pöörata tähelepanu kõrbekoguduse kahele erilisele sündmusele, mis omavad sarnasust adventistide liikumisega. Need on kaks ärataganemist: Kaades-Barneas ja Sittimis, mis esitavad peamisi (128) Saatana katseid Jumala rahvast laiali hajutada ja takistada iisraellastel täide viimast Jumala töotuste järgi Kaananimaa vallutamine.

Ärataganemine Kaades-Barneas

Kui iisraellased asusid Siinai mäe all leeris, ütles Jumal: “... Küllalt kaua olete viibinud selle mäe juures. Pöörduge ja minge teele ... kaananlaste maale ... minge ja pärige maa,

mille Jehoova on vandega tõotanud anda teie vanemaile ...” (5.Ms.1:6-8). Issand kavatses viia rahva otse tõotatud maale, kuid nende usk kõikus, kui nad jõudsid Kaades-Barnea alla, mis asus tõotatud maa lõunapiiril. Rahvas ei usaldanud Jumalat ja Tema töotusi täielikult. Nagu Paulus kirjutas: “ja nii me näeme, et nad oma uskmatuse pärast ei võinud sisse saada” (Hbr.3:19).

Nende viivitus oli pinnuks, mis mädanes kiirelt, kasvades üle avalikuks mässuks Jumala ja Tema poolt seatud juhtide vastu. Peale seda, kui Jumal oli teatanud iisraellaste eelseisvast 40-aastasest rännakust kõrbes, püüdsid nad oma jõule toetudes tungida maale. Kuid kaananlased said nende üle võidu (vt. 4.Ms.

14:34.40-45). Kaotus tõi nende teadvusse selle fakti, et nende 40-aastane karistus saab tõesti reaalseks. Jumal ütles neile veel, et mitte keegi 20- aasta vanuses ja üle selle, kes väljusid Egiptusest - välja arvatud Kaalep ja Joosua - ei saa tõotatud (129) maale (s. 29.30). Tõotatud maa unistustest said hetkega mõtted tolmustest haudadest kõrbes. Isikliku osaluse tunnetus tegi nad veel meeleheitlikumaks ja tõukas suurima

languseni kogu nende rännaku jooksul.

Mässust, mida juhtisid Korah, Daatan ja Abiram, võttis osa veel 250 juhti ja mitu tuhat lihtsat inimest. Mäss oli suunatud Moosese ja Aaroni vastu – juhtide vastu, kelle oli seadnud ametisse Jumal ise. Ärataganemine viis mässajad hukkamisele ja Jumala poolt seatud juhtide õigeksmõistmisele.

Analoog meie ajale

Erakordselt tähtis on õppida Korahi mässu üksikasju, sest see omab otsest sarnasust adventistide koguduse ajaloo ja puudutab kõiki, kes tänapäeval meie keskel on. Varsti peale seda, kui meie pioneerid jõudsid “oma Siinai” alla ning said

valgust käsu ja pühamu suhtes, kutsus Issand nad kui rahva sisenema usu läbi taevasesse Kaananisse. 1888.aasta Peakonverentsi sessioonil andis Issand neile kuulutuse õigusest usu läbi. See kuulutus tõi kaasa Püha Vaimu väe, mis langes osaliselt hilise vihmana. Jumal ütles: “Tõuske ja omandage hea maa “... ei väe ega võimu läbi, vaid minu Vaimu läbi...” (Sak.4:6).

Kas oleks võinud minna nii, et Minneapolise kohtumine viinuks adventistide liikumise tema (130) Kaades-Barneani? Prohvetikuulutamise vaimu tööd näitavad selgesti, et nii see ka oli. Aastatel, mis eelnesid 1888. aastale, ilmusid meie publikatsioonides kuulutused eesmärgiga valmistada adventistide kogudus Jumala peatseks ilmumiseks.

1879 - “Praegu asume peaaegu igavese maa piiril” (4T, 306);

1882 - “Kõige lõpp on ligidal” (5T,16);

1885 - “Meie seisame igavese maa lävel” (5T,460);

1885 - “Meie ees laiub igavik” ,”Varsti tõuseb eesriie” (5T,564).

Meie, adventistid, vajame nii nagu mitte kunagi varem möödunud ajaloo tundmaõppimist, eriti seda, mis toimus Minniapolise konverentsil. Vaatamata sellele, et seal viibisid Kaalepid ja Joosoad – inimesed, kes võtsid selle kuulutuse vastu, lükkas enamus rahvast kallihinnalise kuulutuse – õiguse usu läbi – tagasi (vt. TM,89-98). Me näeme, et nimelt sellepärast ei läinud me juba siis taevasesse Kaananisse. Mõned aastad hiljem refereeris E.G.White seda, mis oleks võinud olla: “Kui Jumala rahvas oleks täitnud Tema kavatsusi, kuulutades maailmale armukuulutust, siis Kristus oleks maa peale juba tulnud ja Tema rahvast oleks rõõmsalt Jumala linnas tervitatud” (6T,450).

Kirjas, mis on dateeritud kuupäevaga 7.12.1901 ütleb E.G.White: “See on just uskmatuse, maailmameelsuse, pühitsematus ning lahkkelid Issandat tunnistava rahva seas,

mis on meid selles patu ja kurbuse maailmas hoidnud nii palju aastaid” (Ev,696*).

Nii nagu Kaades-Barneale järgnes kiiresti Korahi mäss, nii ka peale Minniapolise konverentsi põrkus adventistide liikumine ärataganemisega. Sarnaselt Korahi mässule oli ärataganemine otseseks väljakutseks adventistide koguduse juhtkonnale. See ärataganemine, juhitud doktor John Harvey Kelloggi poolt, heitis avaliku väljakutse Peakonverentsi autoriteedile ja kõrvaldas mõningad tuntud liidrid, sealhulgas A. T Jones'i ja E.J. Waggoneri. Sarnaselt sellele, kuidas Jumala kohtunuhtlused ja Moosese hää lõpuks Korahi mässu peatasid, nii ka kohtud, mis väljendusid ilmekalt meie Battle-Creeki asutuste tules hävimises ja avaliku ärataganemise paljastamises, peatas lõpuks E.G.White kogudust ähvardava ohu (vt. 1SM, 193-208).

Erilised tunnistused (seeria B, nr.7) näitavad meile, millises ulatuses see usklike poolt esile kutsutud vastupanu 20. sajandi alguses on jätkuv meie päevil. “Varsti saab täiesti selgeks, et suur ärataganemine areneb, kasvab, kindlustub ja kestab kuni Issanda au ilmumiseni taevast” (art.57). Selle kinnituse kontekstis on Kelloggi mässul suhe mässuga adventistide koguduse liidrite vastu. See räägib (132), et väljakutse tugevneb kuni Kristuse teise tulekuni.

Kas me ei näe oma silmaga prohvetikuulutuse täht-tähelest täitumist? Täna, nagu mitte kunagi varem, kuulutavad suured grupid julgelt, et seisavad meie usu kaitsel, samal ajal kui nad kutsuvad äikest ja välke kõigil tasanditel olevate Jumala poolt seatud juhtide peale. Rahulolematud inimesed räägivad meie rahvale, nagu järgiks meie juhtkond ebaõiget kurssi. See segab adventrahval sisenemast igavesse kodusse. Teiste sõnadega, sarnaselt Korahile ja tema kaasosalistele räägivad nad: “Kogudus on püha, seepärast võtame asja enda kätte ja lõpetame selle” (vt. 4.Ms.16:1-3).

Kas pole ilmne, et sellised sisendused on üks Saatana poolt pakutud ärataganemise sööt? Kas tõesti meie kui Jumala valitud rahvas oleme niivõrd pettunud ja samal ajal vaimulikult niivõrd kõrgid, et sarnaselt inimestele, kes ühinesid Korahiga, soovime kaotada oma hinge ärataganemise tõttu? Jumal, hoia!

“Faktid, mis käivad Korahi ja tema kaasosaliste kohta, kes mässasid Moosese, Aaroni ja Jehoova vastu, on kirjutatud hoiatuseks Jumala rahvale, eriti neile, kes elavad maa peal aegade lõpu läheduses” (“Vaimulikud annid”, 4a köide,36).

Üks nendest faktoritest on Aaroni valitsuskepi õidepuhkemine. Tuletage meelde! Sundides kuiva keppi õitsema, demonstreeris Jumal oma poolehoidu juhtidele, keda paljud pidasid (133) vaimulikult elutuks. Jumal määras kindlaks, et sümboolne valitsuskepp oleks asetatud seaduselaekasse, käsulaudade juurde, et neid alal hoida ka teise aja ja teise liikumiseni (vt. Hbr.9:4).

Koos seadusega avaneb meie ees Aaroni kepigaga seotud vaimulik õppetund. Issand soovib, et omandaksime ühe tähtsa fakti: viimastel päevadel Tema poolt valitud maised juhid on ebatäiuslikud inimesed. Siiski soovib Jumal, et teadvustaksime - Tema on nende taga, keda Ta valib, isegi siis, kui meie loeme neid vaimulikult surnuiks. Jumalikud juhtimisprintsiibid kõrguvad ebatäiuslike inimeste kohal, kes on vastutavatel kohtadel. Nendega katsub Issand meid läbi, nagu Ta katsus läbi Taavetit, et näha, kas tõstame käe Issanda poolt õnnistatu vastu.

Mässu põhjus

Mis on selliste hästiorganiseeritud mässude ajendiks? Pöördume uuesti Lutsiferi esimese mässu juurde. Saatan püüdis taevas kukutada Jumala ülemvõimu. Ta jätkab ka maa peal väljakutsete paiskamist Jumala poolt kehtestatud

autoriteedi vastu, olgugi, et see on ebatäiuslik valitsus – Jumala kogudus.

“Korahi mässus ilmneb väiksemas mõodus sama meelsus, mis õhutas Saatanat vastuhakule taevas. Uhkus ja auahnus panid Lutsiferi arvustama (134) Jumala valitsemispõhimõtteid ning üritama kukutada taevast korda. Oma langemisest alates on ta külvanud inimmeeltesse samasugust kadedust ja rahulolematust, samasugust võimuiha ja auahnust. Sarnaselt mõjutas ta Korahi, Daatani ja Abirami meelt, ahvatledes neid eneseülendusele, kadedusele, usaldamatusele ja mässumeelele. Saatan ässitas neid hülgame Jumalast valitud mehi ja seejärel oma juhina ka Jumalat. Moosese ja Aaroni vastu nurisemisega pilkasid nad Jumalat, kuid olid samas sõgedad, pidades ennast õigeks ning tembeldades Saatanat käsilasteks inimesi, kes nende pattu ustavalt noomisid.

Eksisteerivad ju tänapäevalgi samad pahed, mis põhjustasid Korahi hukkumist. Uhkus ja auahnus on laialt levinud ning kõikjal, kus neid hellitatakse, tärkab kadedus ja võimuiha. Selliselt võõrdub inimhing Jumalast ja asub märkamatu Saatanaga poolele. Korahi ja tema kaaslaste sarnaselt ülendavad paljud end Kristuse järelkäijaiks nimetavad inimesed end oma mõtteis, sõnades ja tegudes nii innukalt, et saavutanud kord rahva poolehoiu ja toetuse, on nad valmis moonutama tõde ja esitama väärarvates ka Issanda valitud sulaseid. Nad nimetavad laimavalt isegi nende motiive madalaks ja isekaks, ehkki nende endi süda on just selline. Korrales põikpäiselt valet - kuigi kõik tõendid näitavad vastupidist - usuvad nad viimaks ka ise oma sõnadesse. Püüdes hävitada rahva usaldust Jumalast määratud meestes, usuvad nad, et teevad head ning edendavad Jumala tööd “ (PP,403,404*).

Niisiis näeme, et Saatan osaleb vahetult vastuhaku tegevuses. Enne, kui rünnata, ootab ta püsivalt, kuni

inimeste seas küpsevad sobivad tingimused. “Heebrealased ei tahtnud alluda Issanda juhiste ja piirangutele. Jutt enesevalitsemisest muutis nad rahutuks ning noomitusi kuulasid nad vastumeelselt. Sel põhjusel nurisesidki nad Moosese peale“ (PP,404*).

Sarnane olukord tekkis kohe pärast 1888. aastat. See kutsus esile Kelloggi ärataganemise ja selline rahutus salatseb meie keskel veel tänagi. Oleme väsinud ja tahame koju. Soovimatusega tuua oma igapäevasesse ellu Kristuse õigust - sarnaselt heebrealastele - püüame me omandada maad oma püüdluste ja oma jõupingutustega. Sügaval südamepõhjas teadvustame, et tegutseme ebaõigesti, aga soovime iga hinna eest saavutada oma eesmärgi, tuginedes valele õigusele, mis meid ei päästa. Teoreetiline Kristuse tunnetus üksi ei rahulda südames tekkinud vajadust Tema järele. Kui teised inimesed püüavad meid aidata, näidates meie enesepettust, muutume rahutuks, kangekaelseks ja häälestame end kõige vastu. Selline meelsus on soodsaks pinnaseks vihkamisele, kadedusele, tagedatele kahtlustele, kõrkidele kättemaksuseemnetele nende suhtes, kes on Issandaga õiges vahekorras. Meenutagem Sauli ja Taavetit. Sellised seemned, (136) kui need on kord külvatud ja üles tärnanud, viivad lõpuks avaliku mässuni ja andestamatu patuni (vt. PP,405) Mässu tõeline jõud ja olemus väljendus inimeste reaktsioonis Korahi ja tema järgijate hukkamisel. Peale seda, kui Jumala väe läbi oli maa neelanud mässu peamised eestvedajad, mis osutas nende teguviisi ilmsele hukkamõistule, tulid mässu toetanud inimesed järgmisel päeval Moosese telgi juurde ja süüdistasid teda nende hukkamises, keda nad enda silmis veel pühaks pidasid. Kommenteerides seda sündmust, kirjutas E.G.White: „Ma kahtlen, kas ehtne mäss on üldse ravitav“ (BC-EGW,1114). Piibel kuulutab: „Sest vastupanu on otsekui nõiduse patt ...“ (1.Sm.15:23). Kui tegemist on inimestega, kes on alistunud

mässu vaimule, siis tegelikult puutute te kokku spiritistlike jõududega. Seepärast võivad mässu kaasakistud inimesed mitmeid kordi oma ebaõiglust üles tunnistada ja seejärel sinna tagasi pöörduda. Ainult Kristus on võimeline katki rebima selle nõiduse köidikud, sest Temal on võim pimeduse jõudude üle.

Vapustav tõde on selles, et me kõik kui langenud olevused oleme nakatatud surmava viirusega, mida nimetatakse mässu vaimuks. (137) „Isegi õhk, mida hingame, on küllastunud mässust ja ärataganemisest. See hakkab meile mõju avaldama, kui me usu kaudu ei anna oma abitut hinge Kristusele“ (BC-EGW,1114). Kui oleme nakatatud, ei pea me alluma sellele viirusele. Ehkki oma loomu poolest oleme mässajad, aitab Jeesuse Kristuse vägi tagasi hoida meis peituva kurjuse. Peale selle, kui püüame vabastada inimesi, kes on mässitud mässu võrkudesse, peame palves valvama, et me ise ei satuks nende kahjuliku mõju alla (vt. 1.Kr. 10:12). Ainult Kristuse armastus, ilmutatud Tema järelkäijate läbi, on võimeline tagasi tooma kangekaelset ja isemeelset südant.

Kõrbes

Peale sündmusi Kaades-Barneas liikusid iisraellased edasi kõrbe, et kannatada lõpuks ka mürkmadude hammustuste käes. Näis, nagu oleks Jumal neid maha jätnud. Oma südames igatsetesid heebrealased tagasi Egiptusesse.

E.G.White kirjutas adventrahvast: „Kogudus pöördus ära Kristusest, oma Juhist, liikudes pidevalt tagasi Egiptuse poole“ (5T,217). Kas selline pole ka meie olukord täna? Kristuse järgimine nõuab oma kalduvustest loobumist ja oma kohuse tingimusteta täitmist Jumala ees. Kuid see on valuline protsess. (138)

Egiptus lubab meil järele anda oma isule, oma mõtetele, sõnadele ja tegudele. Aga kui neile järele anda, saame vaid

mao surmava hammustuse. Sellepärast tuleks kahekordistada soovi pühendada oma aega palvele, uurimisele ja enese ärasalgamisele. Mõtiskledes püsivalt oma Päästja elu üle, tuleks meil õppida oma pilku suunama ridva otsa kinnitatud vaskmaole. Siis tuleb meie ellu Tema õigus ja me omandame oma lootusetus olukorras uue lootuse.

Kuigi rändavad iisraellased pöördusid Egiptuse poole, ei läinud nad sinna tagasi, vaid surid kõrbes. See sündmus sümboliseerib tabavalt kõigi kogemust, kes võtavad siiralt vastu adventkuulutuse, kuid püüavad seejärel oma südames tagasi Egiptusesse pöörduda. Kas tõesti võivad nad maailmast mõnu tunda, nagu nad nautisid seda enne kohtumist Kristusega? Inimesed võivad libastuda tagasi maailma, kuid nad ei jää kunagi samaks nagu olid enne. Südametunnistus vaevab neid kuni surmani ja nad surevad patuse elu kõrbes. Selline on nende saatus, kes füüsiliselt tahavad jääda kogudusse, nõustudes väliselt selle kuulutusega, aga südames ei ühine selle tõdedega.

Järelikult saab kõrb meie koguduse läbikatsumise kohaks. Oma armust lubab Jumal meil minna oma rikutud teed pidi. Ta teab, et nähes oma vastikut patusust, võime keskenduda Temale. Kui me tunnetame jätkust iseenda vastu ja hakkame (139) Teda otsima, siis võime Tema leida ainult ühest kohast - ristilööduna taeva ja maa vahel. „Ja kui mind maa pealt ülendatakse, siis ma tõmban kõik enese juurde“ (Jh.12:32). Me näeme Teda seal mitte aus, nagu ette kujutame, vaid alanduses. Alandus on Tema au. See on Jumala ligitõmbav jõud.

Kui me Temale küllalt kaua vaatame, siis soovime maailma ees olla ise Tema eest alandatud. Sarnaselt Paulusele ütleme: „... Sinu pärast surmatakse meid kogu päeva...“ (Rm.8:36). Mis sellel juhul hakkub? Meie uhkus, meie puhevil „mina“, meie kõrgid ja auahned pretensioonid, meie soov juhtida teiste elu oma äranaagemise järgi. Kui

oleme surnud ja kaetud Kristusega, ilmneb meis rõõmus, rahulik, järelandlik meelsus. Kõigile aga, kes ei sure oma „minale“, saab läbikatsuv kõrbemaa adventliikumisele puhastavaks maaks.

Siin on meile lootuskiir. Kuigi näib, et Jumal jättis oma lapsed maha, ei hüljanud Ta tegelikult neid. „Ei jätnud sina siiski neid kõrbes maha oma suure halastuse pärast. Pilvesammas ei lahkunud neist päeval, juhatast neid teekonnal, ega tulesammas öösel, valgustamast neile teed, mida nad käisid“ (Neh.9:19). Vaatamata paljudele tänapäeval esitatavatele valeyäidetele ei ole sama armu Jumal maha jätnud valitud adventrahvast käesoleval eksirännakul kõrbes. Vastupidi, (140) Ta puhastab ja kontrollib, et valmistada teda töötatud kodu jaoks.

Teine kutse

Peale pikki kõrberännaku-aastaid jõudsid iisraellased uuesti töötatud maa juurde. Jälle ja jälle pöördusid nad 40-aastase ajaloo juurde ja uurisid hoolega prohveti juhiseid. See, mis neid varem oli segadusse viinud, sai nüüd selgeks. Jumal kavatses viia oma rahva töötatud maale.

Täpselt nii oli meie rahvaga peale ekslemist teoloogilises segaduses. Mitmeid aastaid peale 1888.aastat kasutas Issand ühte inimest, et meie mõtteid uuesti usuõiguse doktriinile ümber orienteerida. Selleks inimeseks oli A.G. Daniells oma väikese raamatuga „Kristus – meie õigus“. See raamat tõi meie ridadesse selle tähtsa teema õppimise uuestisünni. Tsitaat raamatu eessõnas annab erilise ettekujutuse selle ajaloolise töö kohta: „Pastorite assotsiatsiooni konsultatiivnõukogu koosolekul, mis toimus Des Moines Iowa osariigis, 22. oktoobril 1924. aastal, võeti vastu otsus: soovitada pastor Daniellsile koostada kompilatsioon (teiste autorite töödest kokkukirjutatud teos – tõlk) E.G.White teostest teemal “Õigeksmõistmine usus” ... Sai läbi viidud

prohvetikuulutamise vaimu kõikide 25-aastase perioodi (1887-1912) kestel ilmunud teoste uurimine. Minu ees avanes grandioosne (141) uurimispõld. Ma nägin nendes teostes olevaid imestusväärseid ja säravaid tõepärlid. Olin rabatud ja kummardusin aukartuses nende ees, andes pühaliku lubaduse tuua need pärlid varjust välja ja panna nad täies säras sinna, kus nad oleksid hinnatud ja vastu võetud töö auliseks lõpetamiseks, mis on usaldatud koguduse ülejäänutele ... Oma pimeduses ja südame ükskõiksuses eksisime me õigelt teelt ja paljude aastate kestel ei hinnanud neid pühalikke tõdesid. Kogu selle aja kutsus Suur Juht oma rahvast omandama suurt fundamentaalset Kristuse evangeeliumi tõde – võtma vastu usus *meile arvatud* Kristuse õigust endiste pattude kinnikatmiseks ja *meile antud* Kristuse õigust jumaliku loomuse avanemiseks inimlikus lihas” (“Kristus – meie õigus”, /1941/, 5,6).

Nagu kõrberännaku päevil, oli ka nüüd Jumala rahval hingestatud avaldusi, mida järgiti. Jumala hääl pöördus adventistide liikumise poole juba teise kutsega, et alustada teekonda taevase Kaanani poole. Nüüd, teisel korral, andis Ta meie käsutusse võtme, mis keerab lahti taevase igaviku ukse. Võtmeks on - õige elu usus Kristusesse.

Ärataganemine Jordani ääres

Mida enam iisraellased nägid, et Jumal kutsus neid uuesti sisenema heale maale, seda enam soovis Saatan neid hävitada. Vaatamata sellele, et iisraellastel (142) oli uus lootus ja nad mõistsid selgemini oma vanemate kaotuse põhjust, tuli neil läbi minna suurest ärataganemisest, mis tabas kogu rahvast – ärataganemine Baal-Peoriga. Selles omandasid nad raske õppetunni, mille sisu oli, et “maailm on religiooni peamine vaenlane, sest saatanlikud jõud tegutsevad alaliselt selle läbi” (Taevastes eluasemetes, 309).

1926.a. kirjastas pastor Daniells raamatu “Kristus – meie õigus”. Olgugi, et kiindumus maailma on meie kogudusele olnud alati probleemiks, on see tunduvalt kasvanud peale Teist maailmasõda. Mida väljakutsuvamaks muutub maailm oma kommetes, käitumises ja filosoofias, seda enam suureneb lõhe meie ja maailma vahel. See aga võimaldab meil omaks võtta see, milles maailm asus enne, ilma et peaksime kartma välja paista maailma sarnasena. Jumal ei muuda oma standardeid. Meie aga libiseme märkamatuult maailma ja seejuures on meil jultumust öelda, et Jumal võtab vastu meie uued kriteeriumid. “Uhkus, rahaarmastus ja armastus maailma vastu elavad meie südameis, tundmata väljaajamise või hukkamõistmise kartust. Rasked ja jultunud patud toimuvad meie keskel. Vaatamata sellele on koguduse üldise avaliku arvamuse järgi kogudus heas seisukorras ning rahu ja vaimulik heaolu valitseb kõigis selle piirides” (5T,217).

On vajalik mõista, et “Jumala rahvas osutub taevase Kaanani piiril olevaks ja sedamööda, kuidas läheneme maailma ajaloo lõpule, (143) kahekordistab Saatan oma jõupingutusi nagu muiste, et takistada meil jõudmast heale maale. Ta seab püniseid iga inimhinge jaoks. Valvama peavad nii väheteadlikud ja harimatud inimesed kui ka kõrgetel kohtadel ja pühamaid ülesandeid täitvad inimesed, sest Saatan suunab kiusatusi ka neile. Kui ta suudab määrada nende siseelu, saab ta nende kaudu juhtida hävingusse paljusid. Ta kasutab tänapäeval samu vahendeid, mis kolm tuhat aastat tagasi. Ilmalikud sõprussidemed, ilu võluvus, lõbuarmastus, flirtimine, pidusöögid või veiniklaas on vahendid, millega ta ahvatleb inimesi üle astuma seitsmendast käsust” (PP,457,458*).

Kui vaatame, mis toimus Sittimis, siis meid peaks mõtlema panema, et see võib ka meiega juhtuda. Kui Iisrael asus laagris Jordani äärses Sittimi orus, siis “selle ümbruse

laastav mõju puudutas peagi ka iisraellasi. Nende meeled harjusid pidevalt saadaval olevate paheliste ahvatlustega ja tegevusetu jõudeelu demoraliseeris rahvast omakorda. Peaaegu märkamatult eemaldusid nad Jumalast ja jõudsid sellisesse hingelisse olukorda, kus nad kiusatustele kergesti järele andsid” (PP,453*).

Peale Jumala rahva vaimuliku tundlikkuse langust saatis Saatan laagrisse ebajumalaid teenivaid midjani naisi. Sõlmides sõprust nende ebajumalakummardajatega, olid nad varsti ise valmis ebajumalaid kummardama. See kõik toimus nii vaikselt, et isegi Mooses ei (144) kahtlustanud kurja, kuni lahvatas avalik ärataganemine. Issand saatis iisraellastele kohtunuhtlused, mis kestsid seni, kuni ülempreester Eleasari poeg Piinehas haaras piigi ja tappis ühe ninameestest, kes joobnuna ja jultunult oli leeri toonud ebajumalaid teeniva midjani naise.

Võib näida, et sellised stseenid ei käi adventistide kohta. Juhtum Sittimis on meile prototüübiks, nagu ka ärataganemine Kaades-Barneas. Oleme aastaid koos Saatanaga asunud “Sittimi orus”. Kas meie lääne ühiskond, immutades oma mõjuga ka teisi maailma osi, ei kasvata lodevust, eneserahuldamist ja moraalselt allakäiku? Kas meil pole kiusatust “neelata” igapäevaselt žurnaalide erutavaid kaanepilte, kuulata laostavat popmuusikat, vaadata teleshowsid, kuulata päevauudiseid ja teisi meedias edastatavaid detailseid kirjeldusi mitmesuguste seaduserikkumiste kohta. Saatan püüab kasutada kõike, absoluutselt kõike, et meie mõistust kõrvale juhtida taevastest tõdedest ja suunata see maistele asjadele (vt. PP, 459). Tuletagem meelde, et sellised nähtused avaldavad meile märkamatult mõju. Sama märkamatult sillutavad nad teed otse meie kogudusse! Me osutume nende mõju all olevaiks suhtlemisel oma koguduses, laagrikoosolekutel või meie koolide linnakutes. (145)

Meil tuleks valvata, sest teame, et saatanlik plaan on meid hävitada. “Ometi tuleb meilgi kiusatusele vastuseismiseks pingutada. Need, kes ei taha langeda Saatana salakavalaisse võrkudesse, peavad hoolsalt valvama oma hinge sissepääsu teid; neil tuleb hoiduda lugemast, vaatamast ning kuulamast seda, mis äratav ebapuhtaid mõtteid. ... Õeldu nõuab tõsisist palvet ja lakkamatut valvsust” (PP,460*).

“”Minge ära nende keskelt ja eralduge neist”, ütleb Issand, “ja ärge puudutage roojast” (2.Kor.6:17). Jumal nõuab tänapäeval oma rahvalt samamoodi nagu muistselt Iisraelilt, et nad erineksid maailmast, selle kommetest ja põhimõtetest. Selline erinevus ilmneb tõepoolest paratamatult siis, kui inimesed ustavalt Tema õpetusi järgivad” (PP,458*). Ei peaks jääma ilmalikku seltskonda, välja arvatud juhul, kui meie mõtted on koondunud Jumalale ja meil on eesmärgiks päästa inimesi. Suhtlemisel ilmalike inimestega ei avalda me sageli neile mingit mõju. “Miks?” küsite teie. Põhjus, miks me nii vähe avaldame mõju oma uskmatutele sugulastele ja sõpradele, seisneb selles, et oma käitumises ei erine me peaaegu üldse maailmast ... Kui me saavutame selle ideaali, mida Issand soovib meie juures näha, hakkab maailm vaatama adventistidele kui veidratele ja ebaharilikele rangete äärmuste pooldajatele” (Ed,289). (146)

Kas usute jumalikku nõuannet? Kas Jumal rääkis E.G.White kaudu või mitte? Kui rääkis, siis võtke südamesse apostel Peetruse soov: “Olge kained, valvake! Teie süüdistaja, kurat, käib ringi nagu möirgav lõvi, otsides, keda neelata” (1.Pt.5:8).

Maailama sissetung kogudusse – see pole sugugi kerge arutlusteema. Kergem on seda ignoreerida ja õigustada oma tahtmatust selle küsimusega tegeleda. Siiski seisab see teema meie ja igaviku vahel. Samal ajal üritab Saatan kahekordse jõuga rünnata meie kogudust. Teiseti väljendades toimub adventistide koguduses kaks suurt ärataganemist.

“Kui Saatan näeb, et Issand õnnistab oma rahvast ning valmistab neid ära tundma tema pettusi, siis hakkab ka tema võimsalt tegutsema, tuues ühelt poolt sisse fanatismi, teiselt poolt aga külma vormilikkuse” (2.SM,19*). Ajal, mil paljud koguduseliikmed jälgivad vaikides fanaatilisi sõltumatuid liikumisi, satuvad nad suurde ohtu, arvates, et nende isiklik seisukoht on kindel ja põhjendatud. Tegelikult on nad tundetud formaalse ilmaliku religiooni mõjul. Kuni kogudus ootab, tuleb fanatism esiuksest sisse, lipitsev maailma mõju aga tagauksest. Tulemuseks on Baal-Peori teenimine adventkirikus. (147) Kuigi paljud hukkusid Kaades-Barneas, teevad kaotused sarnanemise tõttu maailmaga ja vaimulikud kompromissid Baal-Peoriga topelt laastamistööd.

Kuna ustavad ja tõelised koguduseliikmed hakkavad mõistma tekkinud olukorda, hakkavad nad anuma Jumalat, et Ta hoiaks oma kogudust maailma võrkude eest. Tulemuseks on tõeline jumalakartuse ärkamine meie keskel. Püüdes juurutada koguduse ridades fanatismi, püüab Saatan teha kõik endast oleneva, et lüüa kogudust. Kuid me ei pea olema tema taktikast petetud. “Kui Issand töötab oma inimlike tööriistade kaudu, kui vägi ülevalt mõjutab inimesi, hoiatades neid mitte laskuma äärmustesse, käsib Saatan oma agentidel karjuda: “Fanatism!”. Mõtisklegem selle üle, kuidas sünnib selline karje. Kui kohtate võltsitud talente, siis ei alanda see mingil moel tõeliste väärtust. Kuigi toimub ka valeäratusi ja ebasiiraid üleskutseid, ei tähenda see veel, et igasse äratusse tuleks suhtuda kahtlusega” (GW,170).

Issand toob esile uusi Piinehaseid, kuid piikideks, mida nad hakkavad kasutama eksisteerivate pahede kõrvaldamiseks, on tõde otsekohesest tunnistusest, mis on väljendatud armastuses. Kuna uued Piinehased armastavad Jumalat, Tema tõde ja Tema kogudust, ei saa nad rahuneda enne, kuni on päästetud kõik hukkujad.

Ja nii hakkab Jumal kasutama omasid, et puhastada anum selle sarnaselt, kuidas Ta kasutas (148) ustavaid ingleid, et puhastada taevas rüvedusest. Piiblis on öeldud, et “Miikael ja tema inglid hakkasid sõdima” (Ilm.12:7). Saatan oma mässulise jõuguga ei tahtnud lahkuda taevastest valdustest. Pigem soovisid nad valitseda taevas. Paljud koguduseliikmed, kes ei vali eraldumist patust, hakkavad kandma sama soovi. Tulemuseks on, et sõbrad ja tuttavad on sunnitud lahutama pattudesse jääjat oma ridadest, et hoida koguduse distsipliini.

“On tulnud aeg tõsisteks ja suurteks jõupingutusteks, et vabastada kogudus mustusest ja kõntsast, mis tumestab tema puhtust” (TM,450). Ehkki koguduses võib ette tulla konflikte, peab Jumala rahvas alati meeles pidama, et võitlust ei pea mitte meie, vaid Issand.

Vastates üleskutsele

Peale seda, kui Jumal teist korda käskis iisraellastel vallutada tõotatud maa, nad tegidki seda. Kuigi tuhanded kaotasid oma elu Baal-Peori sündmuste ajal, kui lõplik sõelumine eraldas viimase mässumeelse grupi, jäeti alles puhastatud jääk, kes oli valmis pärandi omandamiseks. Olgugi, et nende rännakul oli rohkesti sõnamurdmist ja see kestis kaua, lõppes kõrberännak võidukalt – iisraellased sisenesid maale ja said selle enda valdusesse.

Siin, nagu teistelgi analoogilistel juhtumitel, sai prototüüp tegelikkuseks. Me valmistume (149) kojuminekuks! Jumal pole andnud meile kolmandat kutset. Mingi asi ei saa peatada aastaid tagasi meie keskel alanud õiguse läbi uuestisünni protsessi. Õppige õigeksmõistmist Kristuses! Elustage see! Seda vastu võttes ei suuda te vaikida ja mitte kuulutada Kristust, nii nagu miski ei suutnud sundida Peetrust ja Johannest vaikima templi õuel.

Teine kutse ei kõla meile asjata. “Ma olin sügavalt vapustatud piltidest, mis möödusid mu eest öises nägemuses. Näis, et paljudes kohtades algas võimas liikumine – äratuse töö. Meie rahvas rivistus vastuseks üleskutsele. Mu vennad, Issand pöördub teie poole. Kas tõesti ei võta me kuulda Tema häält? Kas tõesti ei kohenda me oma lampe ja ei sarnastu Issanda tuleku ootajatele? Nimelt nüüd on tulnud aeg tegudeks valguse levitamisel” (TM,515).

Milline on uuestisünni vältimatu tagajärg? See sunnib Saatanat ja tema väehulki välja tulema viimase relvaga – tagakiusamisega.

Täna mõtlevad paljud, nagu poleks tagakiusamine vajalik, et meie kogudus lõppude-lõpuks ärkaks. Kuid juhtub täiesti vastupidine: adventrahva vaimulik äratus sunnib Saatanat lahti rullima oma viimast tagakiusamise kampaaniat. “Millest tuleneb, et tagakiusamine on suurel määral vaibunud? Ainus põhjus on selles, et kogudus on kohandunud maailma standarditega (150) ega kutsu seepärast esile vastuseisu ... Las toimuda algristikoguduse usu ja väe taaselustumine – kohe virgub ka tagakiusamisvaim ning lööb lõkkele vaenulõõm” (GC,48). Tagakiusamise leegi kuumus võib puhastada pühasid räbust ja valmistada neid hiliseks vihmaks ja muutmiseks. Sarnaselt sellele, kuidas Jumal tegutses muiste, viib Ta kiirendatud tempos edasi ka oma adventliikumist selle lõpliku võiduni. Aitaks Jumal jääda meil enda suhtes ausaks ja vastata Tema kutsele.

LÕPPSÕNA

Selle uurimusega püüdsime kõita adventistide tähelepanu küsimustele, mis omavad kaasajal fundamentaalset tähendust. “Võimas raputamine on alanud ja sõelutakse kõiki, kes ei ole olnud tahtlikud võtma julgelt seisukohta tõe suhtes ning tooma ohvreid Jumala ja Tema töö pärast” (EW,

50*). Millal jõuab meie usulaev tormi epitsentrisse, ei oska keegi öelda, kuid me tunneme, et see aeg on ligidal. Meil saab olema vaenlasi nii seespool kui väljaspool, kuid kõige halastamatum vaenlane on oma “mina”. Ainult Jeesus võib võita meie mittekristusesarnase iseloomu.

Jumal on andnud adventistide kogudusele palju töotusi ja hoiatusi. Siiski “tuleb meeles pidada, et nii Jumala lubadused kui ka hoiatused täituvad teatud tingimusi järgides” (1.SM,67). “Kogudust kaalutakse pühamu kaaludel. Kui tema kõlbeline iseloom ja vaimulik olukord (152) ei vasta nendele eesõigustele ja õnnistustele, mille Jumal on talle kinkinud, leitakse ta kerge olevat” (5T,83).

Ei tohiks kunagi unustada, et hoiatused ja õnnistused, millest on räägitud Ilmutusraamatu kolmandas peatükis, on rakendatavad igapäevale meist kui Jumala ülejäänutele (vt. Ilm.3:16.20.21). Ainult need inimesed, kes avavad oma südameukse Kristusele ja seejärel püsivad Tema väes, võites iseenda, saavad võidutseva koguduse liikmeteks. Tulemuseks on, et puhastatud lausa uskumatuna näivate läbikatsumiste tules, täidab see kogudus talle seatud tingimused ja võtab vastu Jumala töötused. Teisest küljest kõik, kes ei allu nimetatud tingimustele, osutuvad nendeks meie koguduseliikmete seast, kelle nime taha kirjutatakse “leitud kerge olevat”.

Seega näeme, et asja sisu seisneb isiklikus valikus. Ainult tõelist usku omavad inimesed saavad osaks kogudusest ja saavad märgitud kui võitjad. Kõik, kes suhtuvad kriitiliselt koguduse praegusesse seisukorda ja ütlevad, et kogudus hukkub, väljendavad vaid oma vähiklikku arvamust. Kuivõrd nad vaatavad adventistide kogudusele kui paratamatult hääbumisele määratule, siis langevad nad ise samasse olukorda. Lühidalt - usupuudus, mis ilmneb koguduse suhtes, pitseerib lõpuks nende isikliku osaduse. Koguduse saatus üldiselt ja meie oma isiklikult (153)

tugineb usu küsimusel. Me eelistame kas hukutavat kahtlust või päästvat usku. Viimast valides teeme rõõmsa avastuse: kui ilmutame usku koguduse suhtes, siis ka meie isiklik usk tugevneb.

Nagu varem ütlesime, sõelub Jumal kogudust selle puhastamiseks. See juba toimubki. Kuid kas saame ise koos kogudusega puhastatud? Meie poolt uuritud teema mõistmine ja nimelt miks, millal ja kuidas teostatakse sõelumist, jääb asjatuks, kui meil puudub igapäevane isiklik suhe Temaga, kes on armastus. Sellised vastastikused suhted võivad olla rajatud ainult armastusele. Armastus – see on kalju, millele mõistlikud inimesed oma maja rajavad. See on ületamatu vägi, mis tõmbab suure Karjase karja. Meil võib olla vaimulikke andeid, võime mõista kõiki saladusi, meil võivad olla kõik teadmised ja tunnetus, me võime omada tugevat usku, mis liigutab raskeid mägesid, aga kui meil poleks armastust, ei ole meil Jumalat (1.Kor.13:2), sest “Jumal on armastus” (1.Jh.4:8). Sellist armastust võime saada ainult Temalt, kes on armastuse allikas.

Milleks siis edasi lükata täielikku pühendumist? Igat päeva, mis meil eluks on jäänud, peaksime kasutama piibliuurimiseks, palveks või vaimulikuks mõtiskluseks. Meil pole tundigi, et seda maailmale ja selle teedele pühendada; pole aega, et ligimesi (154) kritiseerida. Kui me pääseme, siis toimub see ainult sellepärast, et oleme leidnud Jeesuse ning võtnud Ta endale kõige paremaks sõbraks. Siis ei jää meist tulevase suure sõelumise tarvis midagi, mis peaks saama veel sõelutud, sest oleme juba langenud Kristusele kui kaljule.

LISA: ISIKLIK KOGEMUS

Meie põlvkonna inimestel on väga tähtis määratleda õigesti sõna '*sõltumatu, kui*' rakendame seda seoses teenistusega. Paljud, tuginedes isiklikule uurimisele, ajavad

segamini selle sõna tähenduse “iseseisva” teenistusega, mida teostatakse individuaalselt. Need sõnad pole alati sünonüümid. Sõltumatu teenistuse seaduslikkust võib määratleda selle vastavusega organiseeritud konverentsi programmile. Sõltumatu teenistuse all mõistame, et see ei asu koguduse organisatsiooni või tema struktuuriüksuse otsese kontrolli all. Ent sõltumatu teenistus peab alati püüdma töötada kokkuleppel koguduse struktuuriga, mitte selle vastu. Vaatamata sellele, et mõningad sõltumatud teenistused on seaduslikud, ei peaks me selle alusel arvama, nagu kiidaks Jumal kõike seda heaks. Paljud nendest töötavad tasahilju koguduse kahjuks, veenmaks koguduseliikmeid, nagu edendanuks E.G.White iseseisvaid teenistusi ja mis käiks ka nende kohta. (156)

Koos naisega puutusime kokku sarnase küsimusega, kui mõtlesime ühineda ühe sõltumatu liikumisega. Algul tundus, nagu juhtinuks Jumal seda asja, siis aga ütles grupijuht meile, et hakkame saama rahalist kompensatsiooni mitte ainult vabatahtlikest annetustest, vaid ka pühast kümnisest. See fakt viis meid hämmeldusse, sest me polnud kindlad, kas reaaliikmetel on seaduspärane seda raha saada. Hakkasime asja uurima.

Varsti avastasime, et tegelikult tunnustas E.G.White Jumala tööharusid, mis töötavad konverentsist või selle struktuurist sõltumatult. Faktiliselt aitas ta luua sellist mudelit programmile, mis sillutas teed Madisoni kolledžile Tennessee osariigis. Kolledž oli ainukeseks asutuseks, mille direktorite nõukogu ta nõustus aitama. Ta viitas tihti sellele kolledžile kui eeskujule, mis väärib jäljendamist.

Kuid milline oli tõeline teenimise vaim Madisonis? Kas püüdsid kolledži juhtkond ja koosseisulised töötajad töötada kooskõlas organiseeritud kogudusega? Kui kaugele laienes nende arusaamine sõltumatusest?

Paljud sõltumatud moonutavad fakte, mis olid seotud Madisoni kolledžiga. Oma nõudmistes mitte õiguspädeva sõltumatuse osas püüavad nad end siduda Madisoni kolledži kogemustega. Nad kasutavad fakti, et Madisoni kolledž (157) omas õigust vastu võtta ja kasutada kümnist ning osutavad sellele kui loale teha seda sama. Tegelikult moonutavad nad reaalsust. E.G.White rääkis Peakonverentsi ametlikele isikutele järgmist: Jumal pidas silmas, et ajutiselt tuli kümnis kolledžisisse, kuigi alguses pidi see minema läbi Peakonverentsi finantsosakonna. Kolledži juhtkond, olles isemajandamisel, ei saanud kunagi luba võtta kümnist vastu koguduseliikmetelt.

Professor E.A.Sutherland, üks Madisoni kolledži asutajaliige ja president, esitas selgelt võimalusi ja organisatsiooni eeskirjade vaimu, millega E.G.White täielikult nõustus. E.A.Sutherland kirjutab: “Asutajad on omakasupüüdmatult rakendanud kogu jõu, õpetamaks töötajaid, kes hakkavad tegema kaastööd ja abistavad töös, mida teostab konverents ... Madisoni kolledži õpetajad ja üliõpilased on adventistide koguduse ustavad liikmed, kes toetavad organiseeritud teenimist oma kümnise ja annetustega ning teevad jõupingutusi uute koguduste loomiseks, millest samuti saavad denominatsiooni (kiriklik rühmitus – tõlk) ustavad liikmed. Selline oli meie arusaamine, niisugused olid meie seisukohad, kui E.G.White toetas tuliselt meie õppeasutuse tööd” (“Madisoni kolledži omandiõigus ja kontroll”, 16).

Peale konkreetse erinevuse selgumist tõelise, isemajandava teenistuse ja (158) kaasaegsete sõltumatute tegevuste kavala pettuse vahel, mis selleks õigust omamata, jätavad koguduse ilma finantsilistest ressurssidest, oli minul ja mu naisel kerge teha õiget otsust. Taevas üleval tõmmati eraldusjoon selles küsimuses. Idee, mida prohvetikuulutamise vaimu inspireeritud nõuanne kaitseb sõltumatu teenistuse viisi osas,

milles kümnis saadakse kätte otse koguduseliikmetelt, on väljatõmmatud niit, mis rikub lõppude-lõpuks koguduse kogu finantskanga. Selline kurss ähvardab adventistide kogudust ülemaailmses ulatuses. Kes usub Jumala sõnumitooja inspireeritud sõnu koguduse organisatsiooni osas, see ei poolda kunagi sarnast kontseptsiooni. Ausat iseseisvat teenimist, mida viiakse läbi üksikute isikute või asutuste poolt, võime alati ära tunda nende viljast ja nende suhtumisest koguduse organisatsiooni.

L Ü H E N D I D

- AA - EGW Apostlite teod
- AH - EGW Adventkodu
- 1-7 BC - SPA Piiblikommentaarid
- CD - EGW Nõuandeid dieedi ja toitumise kohta
- CG - EGW Laste kasvatus
- COL - EGW Kristuse tähendamisoõnad
- DA - EGW Ajastute igatsus
- Ed - EGW Kasvatus
- Ev - EGW Evangelism
- EW - EGW Varajased kirjutised ehk Kogemused ja nägemused
- GC - EGW Suur võitlus
- GW - EGW Evangeliumi teenrid
- MB - EGW Mõtteid õndsakskiitmise mäelt
- 1-2 MCP - EGW Mõistus, iseloom ja isiksus
- MH - EGW Suure arsti jälgedes
- MYP - EGW Kuulutus noortele
- PK - EGW Prohvetid ja kuningad
- PP - EGW Patriarhid ja prohvetid
- SC - EGW Tee Kristuse juurde
- 1-4 SG - EGW Vaimulikud annid
- 1-3 SM - EGW Valitud kuulutus
- 1-9 T - EGW Tunnistused kogudusele
- TM - EGW Tunnistused jutlustajatele
- RH - Review and Herald